

မမသဒ္ဓါဇ္ဇာန်

အသည်းကိုအလျော်ပေးမယ်

BURMESE CLASSIC .COM

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၆၊ ဒီဇင်ဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအော်ဖီဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချေး
အုပ်ရေး - ၁၃၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

အသည်းကို အလျော်ပေးမယ်

၈၉၅ • ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်

အသည်းကို အလျော်ပေးမယ်/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၆ ။
၃၀၂ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ × ၁၈ စင်တီ။
(၁) အသည်းကို အလျော်ပေးမယ်

မျက်နှာများတယ်ဆိုတဲ့အလုပ်က ယောက်ျားတွေရဲ့ဘဝမှာပဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ချစ်သူဖြစ်တဲ့ကာလလေးမှာတောင် “ဝိုင်း” က “ကိုကို” ရဲ့ နံပါတ် (၁) နေရာမှာမရှိရင် ဘယ်အချိန်မှာမှ အဲဒီနေရာကို “ဝိုင်း” ပိုင်ဆိုင်ရမှာလဲ။ မိသားစုအတွင်းမှာ ပထမဦးစားပေးခြင်းခံရတာ “ကိုကို” တစ်ယောက်တည်းလို့ ထင်မနေပါနဲ့။ ဘယ်သားသမီးမဆို မိဘတိုင်းရဲ့ ဦးစားပေးတန်ဖိုးထားခြင်းကို လက်ခံခဲ့ရတာချည်းပါပဲ။ မိဘတွေထက် ပိုချစ်လို့ “ကိုကို” ကို “ဝိုင်း” ရွေးချယ်ခဲ့တာ။ “ဝိုင်း” ကိုယ်“ဝိုင်း” ထက် ပိုမြတ်နိုးလို့ “ကိုကို” လက်ထဲကို ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပုံပေးဖို့ ဖိုက်ဖိုက်မမဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ “ဝိုင်း” ယုံကြည်ထားတဲ့ ချစ်ခြင်းခံအဆုံးသတ်က ဒီလိုကျော့ခိုင်းချွန်ထားခဲ့ခြင်းတဲ့လား။ ကောင်းပြီ “ကိုကို” ၊ ဘယ်အရာမဆို တူညီတဲ့တန်ဖိုးနဲ့ တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုခုတော့ ရှိနေမှာ မွေတာပဲ။ “ကိုကို” ခြေဖွဲ့ခဲ့တဲ့ “ဝိုင်း” ရဲ့ အသည်းနှလုံးအတွက် ပြန်ပေးရမယ့်လျော်ကြေးက ကြီးလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုတော့ သိထားပေးပါ။

ဝိုင်းဝသန်နုနု

It is the unexpected that always happens.

မပျော်လင့်ထားသည်တို့က အမြဲတစေ ဖြစ်တတ်လေ၏။

အခန်း (၁)

ရန်ကုန် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်အတွင်းရှိ ဧည့်ခိုက်သာ
ခုံတန်းမှာ ခရီးသွားမည့်သူတို့နှင့် ရော၍ ထိုင်နေမိပါ၏။ လူက
ကျောက်ရုပ်နယ် ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေပေမယ့် စိတ်တို့ကဖြင့် ယောက်
ယက်ခတ်နေမိလေသည်။ မျက်ဝန်းအကြည့်တို့က လက်မှန်အောက်
တစ်ချက်ကြည့်၍လည်းကောင်း၊ တဖွဲ့ဖွဲ့ဝင်လာကြသည့် လူတွေကို
လည်းကောင်း စုန်ချည် ဆန်ချည် ကြည့်နေမိလေ၏။

“တောက်!”

“ဟဲ့! တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ Passport

တော့ dollar တွေ ပါ၊ မပါ သေချာစစ်ဦးလေး။ Wedding လုပ်မယ့်
သူက စိတ်မလှုပ်ရှားရဘူး။ သူပဲ ပျာယာခတ်နေတယ်”

ရင်တွင်း မှန်တိုင်းထန်နေသည်ကို မရိပ်မိပါဘဲ အလိုက်မသိ
ဟောကပ်လိုက်ပါသည်။ ဝမ်းကွဲအစ်မ ‘မမမီးမီး’ ကို မျက်စောင်းဆဲလိုက်
မိပါသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကိုကို ‘ကျော်နွေဦးမောင်’ က Austira
မှာ အပြီးသွားနေပြီဖြစ်လေ၏။ အခုတစ်ခါ မမ ‘ခိုင်နှင်းစေတေ’ က
သူ့ချစ်သူနှင့် American နိုင်ငံမှာ လက်ထပ်ကြမှာပါ။

ဒီတော့ အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် ‘ဝိုင်း’ က အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့ရ
မှာ မဟုတ်လား။ မေမေနှင့် ဘွားဘွားဆီရှိတာမှန်ပေမယ့် အစ်ကိုတွေ
အစ်မတွေနှင့် အတူမရှိတာ အဘယ်မျှ အထီးကျန်ရပါသလဲ။ တစ်အိမ်
တည်း အတူနေသည့် ဝမ်းကွဲအစ်မ ‘မမမီးမီး’ ခေါ် ‘နှင်းယုယထွေး’
နှင့် မတည့်အတူ တကျက်ကျက်မို့ သိပ် အစေးမကပ်ပါလေ။

“အလကားနေရင်း မျက်ရည်မကျနေနဲ့။ နားက နားကပ်ချွတ်
ခဲ့ဦးလေ။ ယူသွားလို့မရဘူး”

Private school မှ ကလေးတွေကို စာသင်ပြ guide
လုပ်ပေးနေသည့် ‘မမမီးမီး’ က ဆရာမိသစ္စာ တစ်ခုချင်း လိုက်သတိ
ပေးနေပြန်လေ၏။ ပြောမှပင် သတိရပြီး ငရုတ်ကောင်းစေခန့် မဟူရာ
ကျောက်လေးနှင့်လှုပ်ထားပါသည်။ တစ်လုံးတည်း ရွှေနားကပ်လေးကို

ချွတ်လိုက်ရပါသည်။ ဤနားကပ်လေးကို ဘယ်သောအခါမျှ မချွတ်ဘဲ
ဝတ်ခဲ့တာ အဘယ်မျှ ကြာခဲ့ပါပြီလဲ။

“ငါ မင်္ဂလာဆောင်မှာမို့ လိုက်ချင်တယ်ပြောပြီး အခု စိတ်
ပြောင်းပြန်ပြီလား။ အချိုးမပြောင်းနဲ့နော် အငယ်မ။ ဟိုမှာ နင့်အစ်ကို
အကုန်စီစဉ်ထားပေးတာ ဖျက်လို့မရဘူး”

“လေယာဉ်လေးဆင့်တောင် စီးရမှာဆို”

“အဲဒါတာဖြစ်လဲ။ နင်လည်း Bangkok သွားခဲ့ဖူးတာပဲ။
အခုမှ အဆန်းလုပ်မနေနဲ့။ လေးငါးရက်လေး လိုက်ရမယ့်ဟာကို
ပေကပ်ကပ်မလုပ်ချင်နဲ့”

“ဝိုင်း ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မျက်နှာက ကြက်မုဆိုးမလို ဖြစ်နေတာ မသိဘူး ထင်နေ
လား။ ဟင်း! ... ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

လူကို ကလေးလိုပင် မြင်နေတုန်းမို့ ခုထိ အခုခံရတာက
မလွတ်သေးပါလေ။ ‘ဝိုင်း’ အသက် (၂၀) ရောက်ပြီဟု အော်လိုက်ရ
မကောင်းလို့ပါ။ ‘မမမီးမီး’ ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်
နားကပ်လေးကို မပျောက်စေရန် Tissue paper လေးဖြင့် သေးသေ
သပ်သပ် ခေါက်ထုပ်ပြီးမှ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ထည့်ပေးပါသည်။

“ဝိုင်းရဲ့ ပါးပြင်လေးပေါ်က သနပ်ခါးလေး ခြစ်ချင်တာ”

နားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည့်နှယ် ပြန်ကြားယောင်လိုက်မိပါ၏။ ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ သုံးနှစ်လား၊ လေးနှစ်နီးပါးလောက်တော့ ရှိပေမည်။ ပါးပြင်ပေါ်က သနပ်ခါးပါးကွက်လေး ဖြစ်ချင်သည့် 'သူ'က ဒီမဟူရာနားကပ်လေးကို ကိုယ်တိုင် ပန်ဆင်ပေးခဲ့တာပါလေ။ အခုတော့လည်း ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားလေပြီ။

“ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ပြန်ရောက်ရင် ပန်လို့ရတာပဲကို။ နင့်နားကပ်ပိစီခဲလေး ငါ ယူမဝတ်ပါဘူး၊ ဝိုင်းချစ်ရဲ့။”

“မမမီးမီး မယူမှန်းတော့ သိတာပေါ့။ ပျောက်သွားမှာပဲ စိုးတာ”

“ငါက ကလေးမှမဟုတ်တာ။ ပျောက်စရာလား။ ပျောက်လည်း အသစ်ပြန်ဝယ်ပေးမယ်”

“အဲဒါက အစားပြန်ဝယ်လို့ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မမမီးမီး သိရဲ့သားနဲ့”

‘ဝိုင်း’၏စကားက ‘မမမီးမီး’ ၏အရှိုက်ကိုပါ ထိသွားပါ၏။ ဒီနားကပ်လေး၏ ရာဖဝင်ကို ‘ဝိုင်း’ နှင့် ‘မမမီးမီး’ သာသိထားတာပါ။ ပြန်ပြောရင် ယံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ဒီမျက်ရည်က ကျလာဦးမည်။ အသည်းမာသည့် ‘မမမီးမီး’ ကဖြင့် နာမည်နှင့်ဆန့်ကျင်စွာ ခပ်မာမာပါလေ။

လူကလည်း ‘ဝိုင်း’ တို့ မောင်နှမသုံးယောက်လို ပိန်ပိန်ပါးပါးလေး မဟုတ်ပါဘဲ ခပ်ပြည့်ပြည့်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းမို့ ‘နှင်းယုယုထွေး’ ဆိုသည့် အမည်နှင့် မည်သို့မျှ မလိုက်ဖက်ပါချေ။

လည်ပင်းဆန့်ကာ အဝင်ဝဘက် လှမ်းကြည့်မိပြန်၏။ တကယ်ပဲ မလာဘူးလား။ လိုက်ပါမယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးပေမယ့် ငယ်ရွယ်သူ၏ စကားကို အလေးအနက်မထားလေသလား။ သို့တည်းမဟုတ် မမနောက်မလိုက်ခင်က နှစ်ယောက်သား ကတောက်ကဆ စကားမျှ ခွဲကြတာကိုပဲ အတည်မှတ်သွားလေသလားကွယ်။

“ကိုကို”

စိတ်ထဲမှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိပါ၏။ ကိုယ့်ကို တစ်အိမ်လုံး စုပုံပြီး ဝိုင်းချစ်ခဲ့ကြပါလျက် ဒီနှလုံးသားက ကိုယ့်ထက် ပိုချစ်ရမယ့်သူကို မျက်စိကျခဲ့တာမို့ ခက်သားလား။ အလှကြိုက်သည့် ပန်းကလေးက ခပ်မိမိ ခပ်မိုက်မိုက် လိပ်ပြာလေးကိုမှ နှစ်သက်စုံမက်မိခဲ့တာပါလေ။ သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ် ကိုကို။ သိပ်ချစ်လေ သိပ်အူတိုလေ သိပ်စိုးရိမ်လေ ဖြစ်ရတာ ‘ဝိုင်း’ အပြစ်လေလား။

“ဝိုင်းချစ်”

“ဟင်!”

“နင် ဘယ်သူကို မျှော်နေတာလဲ။ မှန်မှန်ပြောနော်”

'ဝိုင်း' ကို မိဂ်မိသွားပါသည် 'မမမီးမီးက' က လေသံတိုး၍
မေးလိုက်လေ၏။ 'မမ' က နိုင်ငံခြားမှ phone ဝင်လာ၍ ပြောနေ
သဖြင့် 'ဝိုင်း' တို့ကို အာရုံမရောက်ပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ တစ်စုံတစ်
ယောက်ကို မျှော်နေတာများ မိဂ်မိသွားလေသလော။

“ဝိုင်းချစ်”

“မမျှော်ပါဘူး”

“ကြည့်စမ်း!... နင် စိုမြေ့ကိုစောင့်နေတာပေါ့လေ။ ဘာ
တွေ့လျှောက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေလဲ။ အန်တီသီရင် နှင့် ဝိုက်ခေါက်
ပြတ်မှာ သိရဲ့လား”

ဝိုက်ခေါက်ပြတ်တာကနောက်မှပါ အခုက ရင်ဘတ်ကြီး
တစ်ခုလုံး ဆုပ်ညှစ်ခြေမှခံရသည့်နယ် ဖြစ်နေတာလေ။ 'ကိုကို' သတ္တိ
မရှိဘူးလား။ ဒီလောက်လေးတောင်မှ မိဘကို မဆန်ကျင်ရဲဘူးလား။
နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူစေရန် လူငယ်ဖြစ်သည့် 'ဝိုင်း' က ညှိယူနေ
ပေမယ့် သူတို့ဘက်က မချေမငံ ပုံစံမျိုး ပြသလာတာပါလေ။

ချစ်သူထားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်မိဘနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ထက် ပိုချစ်လို့မဟုတ်လား။ သို့သော် သူကဖြင့် မိခင်စကားကို သေမိန်
ပေးသည့်နယ် မြေဝယ်မကျ နှာခံတတ်သည်က မြင်ပြင်းကပ်စရာပင်
ကောင်းလွန်းပါ၏။ 'ဝိုင်း' တို့မိဘတွေ အုပ်ချုပ်ပုံနှင့် သူတို့မိဘတွေ

အုပ်ထိန်းပုံက လုံးဝကို ကွာခြားလွန်းလေသည်။

“မေ့သား ဘယ်ရောက်နေလဲ” ဟု phone လာသည်နှင့်
ကြိမ်တို့ခေါ်ပြီးခံရသည့်နယ် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်လာတာက အကြိမ်ကြိမ်
ပါပဲ။ ချစ်သူရည်းစားဟူ၍ နာရီဝက်ထက် ပိုတွေ့ချိန်မျိုးမရှိခဲ့ပါ။
ညဘက် အေးအေးဆေးဆေး phone ပြောကြလျှင်လည်း နည်းနည်း
ကြာလာသည်နှင့် 'သားလေး phone ပူမယ်နော်' ဟူသည့် သတိပေး
သံက ထွက်လာတော့လေ၏။

ဤမျှအထိ အရိပ်သဖွယ် စောင့်ကြည့်ခံနေရတာက လွန်ပြီ
ထင်ပါသည်။ မိန်းကလေးလည်း မဟုတ်ပါဘဲ 'ဆေးကျောင်းသား'
ဟူသည့် ဂုဏ်ပုဒ်သေးသေးလေးသာ ရှိသည့်သားကို သည်းသည်းလှုပ်
ပြလွန်းတာ မဟုတ်ပါလား။ ဂုဏ်ရည်မတူရအောင်လည်း 'ဝိုင်း' က
ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ အသိုင်းအဝိုင်းကမှ မဟုတ်တာလေ။ ဖေဖေ
မရှိတော့တာကလွဲပြီး မိသားစု အဆင်ပြေပြေဖြင့် ကိုယ့်လုပ်အားခ
ကိုယ်ရှာသုံးနေကြတာပါ။

သူတို့မောင်နှမကသာ ခုခိုအထိ ကျောင်းမပြီးကြသေးတာမို့
မိဘထံမှ လက်ဖြန့်တောင်းသုံးနေကြတာ ဖြစ်လေ၏။ ကလေးချစ်
ယောက် တွဲဖြစ်ကြတာကို မနှစ်သက်လျှင်လည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
ပြော၍ ခွဲတာမျိုး မလုပ်ဘဲ ရှေ့တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုးနှင့် အကြားလို

ဇနီးနှစ်ယောက်နှင့် လူတွေပါလေ။

“ဝိုင်းတို့သားစုက နွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းတွေ ဝင်ထွက်ပြီး ခုယ်မောပျော်ရွှင်ရကာ စကားကို ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းပင် ပြောလေ့ရှိပါ ၏။ တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောတတ်လွန်းသဖြင့် တော်ရုံနှင့် အပေါ်ယံ ဝေါင်သင်းသည့် သူငယ်ချင်းမျိုး မထားပါ။ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ဖြင့် ရှက်ရွံ့ဟန်မျိုး မလုပ်တတ်၍လည်း ချွေးမလောင်းအဖြစ် မမြင်ကြလေ သလား။

သက်ရှိသတ္တဝါတိုင်းမှာ မွေးဖွားလာသည့် သားသမီးတိုင်း အရွယ်ရောက် အတောင်စုံတာနှင့် မိခင်အသိုက် မိဘရင်ခွင်မှ အဝေး ကို ထွက်ခွာတတ်ကြတာ သဘာဝပါ။ ဘုရားတရားမြို့ပါသည်ဆိုသည့် သူမိခင်က သင်္ခါရသဘောတရားကို ဥပေက္ခာပြုထားသလို သားကို ကြက်သားအုပ်မကြီးနယ် ဝိုက်ထားပြီး ဥစ္စာခြောက်နေတာလေ။

အခုလည်း ‘ဝိုင်း’ ကို ယူပါဆိုပြီး မိန်းမစေ့အကျခံကာ ထောင်းဆိုနေတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဘေးပယောဂတွေကြောင့် ချစ်သူ နှစ်ဦး၏ ချစ်ခရီးလမ်းကို ဆက်လျှောက်ဖို့ ရှေ့တိုးရမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် နောက်ဆုတ်ဖို့ ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်တန့်လိုက်ရမလား ဆိုတာကို ပြောဖို့ အချိန်တန်ပြီဟု ယူဆမိလို့ပါပဲ။ ရှေ့ရေအတွက် အချိန်ယူစဉ်းစားဖို့ အစည်းအဝေးလေးတောင်မှ ထိုင်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်

ဘူးတဲ့လား။ မူကြိုတက်နေသည့် လေးနှစ်သားကလေးလည်း မဟုတ် တော့ပါဘဲ မိခင်ကို မျက်နှာတစ်ချက် အညှိုးမခံသည့် သူလိုသားမျိုးက ဒီကမ္ဘာမှာ တစ်ယောက်ပဲရှိနေမည် ထင်ပါရဲ့။

“သူ့ကို ခေါ်ထားတယ်”

“ဟဲ့!... ဟိုက ကျောင်းတက်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဒီနေ့ သူ ကျောင်းပိတ်ပါတယ်။ အခါကြီးရက်ကြီးပဲဟာ”

“ဟင်!... အဲဒါကမှ ကျိုင်တက်မှာ။ သူ့အမေ ဘုရားသွား တာ၊ ဥပုသ်စောင့်တာကို လိုက်ပို့ပေးရတာမျိုး ရှိနေမှာပေါ့။ သူ့အမေ အကြောင်း နင်သိရဲ့သားနဲ့”

ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဒီတစ်ခါလည်း ‘ဒေါ်သပြေ ညို’ နှင့် ‘ဝိုင်း’ က ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ရပြန်ပြီလား။ ဘယ်တော့မဆို ‘ဝိုင်း’ က သူ့ဘဝမှာ နံပါတ် (၁) နေရာမှာ မရှိခဲ့ပါလေ။ ‘ဝိုင်း’ ချစ် သလောက် ပိုမချစ်နိုင်ရင်တောင် တူညီသည့် ချစ်ခြင်းမျိုးနှင့်တော့ ချစ်စေချင်ပါသည်။ ‘ဝိုင်း’ ကများ ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း အချစ်ကို အကုန်အစင် ဖွင့်ဟသိစေခဲ့လို့များ အထာကိုင်လေသလား။

‘ဝိုင်းလေး’ ဟု ခပ်ဖွဖွ ခေါ်ခဲ့သည့် ခပ်နွေးနွေးအကြည့်တင်ပုံ ကို အမှတ်ရနေမိ၏။ သိပ်ငယ်လွန်းသည့်အရွယ် [အထက်တန်း ဟမေး ပွဲပြေးပြီးကာစ (၁၆) နှစ်အရွယ်လေး] မှာ ကြုံခဲ့ရပါသည့် ခင်ရန်ခြင်းက

ချစ်ခြင်းလေလား။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းလေလား။ သေချာမသိခဲ့ပါ။
 အိမ်ကိုလာတိုင်း 'ဝိုင်း' အတွက် မုန့်တစ်ခုခုပါအောင်
 ဝယ်လာပေးတတ်ကျင့်ကြောင့် မုန့်ကျွေးသည့်အစ်ကိုကြီးအနေဖြင့်
 ချစ်ခင်တွယ်တာမိတာထင်ပါရဲ့။ 'ကလေးကို ပြေးယောင်းသွေးတောင်
 တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့' ဟူသည့် မေမေ၏ ရက်စက်လှပါသည့်စကားက
 'ကိုကြီး' ၏ ရင်ကို နာကျင်စေခဲ့ပေမည်။ အခုရော သူ ခံစားခဲ့ရသလို
 ဝဋ်ကြွေး အဖြစ် 'ဝိုင်း' ကို တန်ပြန်ခံစားစေပြီလား။

'ဝိုင်း' ဝဋ်လည်ပြီလားဟင်။

"Phone လာနေပြီ ဝိုင်းချစ်"

သတိပေးသံကြောင့် လက်မှာကိုင်ထားပါသည့် phone ကို
 ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ မျှော်နေသည်က လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပေမယ့် ရောက်
 အောင်မလာဘဲ လွယ်လင့်တကူ phone ပဲ ဆက်တာပေါ့လေ။ ခဏ
 တာ ဝေးရာမှာကိုတောင် 'ကိုကို' ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်ပေါ့။ 'ဝိုင်း' နဲ့ခွဲနေ
 နိုင်တယ်ပေါ့။ မမြင်လည်းရတယ်၊ မကြားရလည်း ဖြစ်တယ်ပေါ့နော်။

"ဝိုင်း"

"ဘာလို့မလာတာလဲ"

"ကိုယ် မေမေ ဥပုသ်စောင့်တာကို လိုက်ဖို့နေရလို့ပါ။ ညနေ
 စောင်းမှ လာလို့ရမယ် ဝိုင်းရဲ့"

"ဝိုင်းသာ ဆေးရုံမှာ အသက်ထွက်ခါနီး ဖြစ်နေရင်လည်း
 ဒီလို လေအေးအေးလေးနဲ့ပဲ ပြောမှာလား"

"ဝိုင်းကလည်း"

"နာရီဝက်လောက်လေးတောင်မှ လာမတွေ့နိုင်ဘူးလား။
 တစ်ပတ်လောက်မမြင်ရမှာမို့ အလွမ်းပြေအောင် မျက်နှာလေးတောင်မှ
 လာမပြချင်ဘူးလား ကိုကို"

"ဝိုင်းကလည်းကွာ။ ကိုယ်ပြောနေတယ်လေ"

"တော်ပါပြီ ကိုကို။ ဒီလိုလေပြည်လေးနဲ့ စိတ်ပျော့အောင်
 ဖမ်းစားတတ်တာ ဝိုင်းအတွက် ရိုးနေပါပြီ။ ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့
 ကလေးလိုမျိုး ချောင်ထိုးခံရတာ ရပ်သင့်ပြီလို့ထင်တယ်"

"ဝိုင်းရယ် ပြန်လာတော့မှပဲ တွေ့ကြရအောင်"

"မလိုတော့ပါဘူး ကိုစိုပြေ၊ ရှင်နဲ့ဝိုင်း ဒီမှာတင်ပြတ်ပြီး
 ပြန်လာလား မလာလား ရှင်နဲ့ဆက်ပြီး ပတ်သက်စရာမလိုတော့ဘူး။
 ရှင်ကိုချစ်မိတာကိုက မှားတာ၊ ရှားတာ။ မိုက်မဲ့ခဲမိတာအမှန်ပဲ။ ရှင်နဲ့
 ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာ အားလုံးအတွက် ရင်ထဲနာတယ်ရှင်! နောက်ကို
 မဆက်သွယ်နဲ့တော့ ဒါပဲ!"

Phone ကိုပိတ်လိုက်ပြီး 'မမမီးမီး' ၏ လက်ထဲသို့ သည်
 ပေးလိုက်တော့၏။ 'မမ' ခေါ်နေပြီမို့ ကိုယ့်အဝတ်အစားထည့်လာပါ

သည့် Luggage ကို ကိုင်းမှဆွဲ၍ လိုက်လာခဲ့ရလေသည်။ ပါးပြင်
ထက်မှ မျက်ရည်တို့ကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်လိုက်ရပါ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို
ငေးကြည့်နေပါသည် လူတစ်ဦးကိုဖြင့် 'ဝိုင်း' မမြင်ခဲ့ပါလေ။

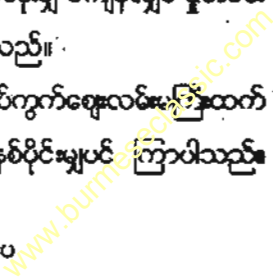

အခန်း (၂)

လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ကျော်ခန့်

မေမေ ဈေးဝယ်ခိုင်းလိုက်သည့်ပစ္စည်းတွေကို စက်ဘီးခြင်း
တောင်းထဲသို့ထည့်ကာ ပိုလည်ငွေအကြေဖြင့် နေကြာစေတစ်ထုပ်နှင့်
ဖီးယိုတစ်ထုပ် ဝယ်လိုက်ပါ၏။ ဒါက 'ဝိုင်း' အတွက် လုပ်အားခ
မှန်ဖိုးပင် မဟုတ်ပါလား။ အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးမို့ ဘယ်သူ ဘာခိုင်းခိုင်း
ဖင်ပေါ်စွာ ပြေးငယ်ပေးပေးမယ့် မှန်တစ်ထုပ်ဖိုးမျှ မကျန်လျှင် နှုတ်ခမ်း
ကို တစ်တောင်ခန့် စုပုတ်ပြုကျင့်ရှိလေသည်။

အမှန်တော့ 'ဝိုင်း' တို့အိမ်က ရပ်ကွက်ဈေးလမ်းကြီးထက်
မှာသာ ရှိလေ၏။ ဈေးထဲပတ်ဖို့က မိနစ်ပိုင်းမျှပင် ကြာပါသည်။

'ဝိုင်း' တို့အိမ်ရှေ့မှ ဆက်သွားလျှင် လမ်းအဆုံးမှာ 'တောင်ပေါ် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိပါ၏။ ထို့အပြင် ဈေးလမ်းထက်မှာ နှစ်ခြင်း ခရစ် ယာန်ဘုရားကျောင်းရှိလေသည်။ ဈေးလမ်းအတက် ကုန်းဆင်းမှာ အလယ်တန်းကျောင်းရှိပြီး ထိုကုန်းကို ဆက်တက်ပါလျှင် ကတ္တရာ လမ်းမကြီးသို့ရောက်ပြီး 'ဝိုင်း' တို့စာသင်ခဲ့ပါသည့် အထက်တန်း ကျောင်းကို ရောက်ပါ၏။

အိမ်သို့ မရောက်ခင်မှာ လမ်းချိုးတစ်ခုရှိပြီး ထိုလမ်းက စောစောက ကတ္တရာ 'မင်းကြီးလမ်း' သို့ ပြန်ပေါက်လေသည်။ အဲဒီလမ်းမှာတော့ 'ဝိုင်း' တို့ငယ်စဉ်က (သူငယ်တန်းမှ အဋ္ဌမတန်း အထိ) တက်ခဲ့ရသည့် အလယ်တန်းကျောင်းရှိလေ၏။ 'ဝိုင်း' တို့နေ သည့်နေရာက အင်းစိန်ဆေးရုံ စာသင်ကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ဘုရားကျောင်းတို့နီးကာ အချက်အချာကျသည့်နေရာလည်း ဖြစ်ပါ သည်။

ရပ်ကွက်ဆေးခန်း၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၊ စာအုပ်အငှားဆိုင်၊ စက် ချပ်ဆိုင်၊ မုန့်ဆိုင်၊ အရုပ်ဆိုင်၊ ကြေးအိုးသီချက်ဆိုင်၊ အသုပ်မုန့်ဟင်း ခါးဆိုင်တို့ကအစ သူ့အချိန်၊ သူ့ရာသီနှင့် အမြဲဖြင့်လေ့ရှိသဖြင့် ဝေးဝေး လံလံ ဈေးကြီးမျိုးကိုပင် သွားစရာမလိုအပ်ပါလေ။ ပိတ်စရောင်းသည့် ဆိုင်လည်းရှိသလို Ready made အထည်ဆိုင်တွေလည်း ရှိလေ၏။

မေမေရွာ (ပုသိမ်ဘက်မှ) အမျိုးတွေက ကုန်သွယ်ဖို့တာ၊ ဆေးလာကုတာမျိုး မကြာခဏရှိကာ 'ဝိုင်း' တို့အိမ်မှာပင် လာတည်း ကြလေ၏။ အိမ်မှာ ရွှေမျိုးမပြတ်သလို ဆန်အိတ်တွေ၊ ပဲအိတ်၊ ကြက်သွန်အိတ်၊ ငရုတ်အိတ်နှင့် ငါးပိပုံးတို့က စတိုခန်းလုပ်၍ လှောင် ထားရပါသည်။ မေမေက တစ်နိုင်မွေးမြူရေးသာလုပ်တတ်ပြီး စက်ချုပ် တာကိုတော့ ညီအစ်မတွေ အကုန်ကျွမ်းကျင်လေ၏။ ဖေဖေ ကွယ်လွန်စဉ်က ကျန်ခဲ့ပါသည့် ငွေလေးဖြင့် ရွာမှာ လယ်ကွက်ဝယ် စပါးစား၊ ပဲပေး ငွေရင်းတာသဖြင့် ရာသီပေါ်ပစ္စည်းတို့က တကူးတက ဝယ်စရာမလိုဘဲ အချိန်တန် အိမ်သို့ရောက်လာတတ်ကြပါသည်။

ဤသို့ဤနယ် 'ဝိုင်း' တို့အိမ်က ဆွေမျိုးစုံလျက် ဆုရွာသည် ရှိနေတတ်သည့် မိသားစုပင် ဖြစ်လေ၏။ အခုလည်း ရွာမှအင်္ဂါတစ် ယောက် အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်၍ ဆေးရုံလာပြသဖြင့် အိမ်မှာ လူမမာ ရှိနေပါသည်။ အစာမမာ မစားနိုင်၍ လူမမာကို ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ပေးရ သည့်တာဝန်ကို 'ဝိုင်း' ပင် ယူထားပါ၏။ 'ဝိုင်း' က လူမမာစာ ခေါက်ဆွဲ တို့ ကြာဆံတို့ ပြုတ်စားတာမပင်မက ဆန်ပြုတ်ကိုလည်း အင်မတန် နှစ်သက်ခံနိုင်လေ့ရှိပါသည်။ အသား၊ ငါးနှင့် မပါလျှင်တောင်မှ ငှား နှင့်ပြုတ်သည့် ဆန်ပြုတ်နွေးနွေးကို တအားကြိုက်သည့် လူပါလေ။ စက်ဘီးကိုတွန်းလာခဲ့ပြီး လူရှင်သည်နှင့် တက်စားလိုက်ပါ၏။

လမ်းဆုံအရောက်မှာ ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးက ကိုယ့်ကန့်လန့် ရပ်ထား
သဖြင့် စိတ်တိုသွားရလေသည်။ ဒီနေရာမှာ ဒီလိုရပ်ထားလို့ မရမှန်း
မသိဘူးလား။ စက်နှိုး၍ရပ်ထားတာမို့ ခဏမှန်းသိလိုက်သဖြင့်
စက်ဘီးပေါ်မှဆင်းကာ ကားကိုရှောင်တွေ့လျက် လျှောက်လိုက်ရပါ၏။

“ဟဲ့! ဟဲ့! ဝိုင်းချစ် ခဏနေဦး”

စက်ဘီးပေါ်တက်စီးရန် ငြင်လိုက်စဉ် [ဖရဲသီး၊ ကန်စွန်းဥ
ပြုတ်၊ ပြောင်းဖူးပြုတ်နှင့်ကွမ်းယာ] ရောင်းသည့်အစ်မက လက်ခုပ်
ထိုးလျက် လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။ ရော်! အရှိန်နှင့် စက်ဘီးစီးတော့
ပါမယ်ဆိုမှပဲ။ စိတ်မရှည်တတ်သူမို့ စိတ်က ပို၍တိုလာရလေတော့၏။

“ဘာလဲ”

“နင့်ကို မေးမလို့။ နှင်းယုယထွေးတို့အိမ် သိလားတဲ့။ ဒီမှာ
ညှော်သည်တွေ မေးနေတယ်”

ကြည့်စမ်း! ဒါဖြင့် ‘မမမီးမီး’ ရဲ့ညှော်သည်တွေပေါ့လေ။
ဘယ်ကနေ ရောက်လာကြပါသဲ။ အဝေးသင်တက်ရင်း (ခ) တန်း။
(၁၀) တန်းကလေးတွေကို Guide လုပ်နေပါသည် ‘မမမီးမီး’ ကို
အိမ်နားမည်သာသိသူများကြပြီး စာသင်ပေးသည့် ဆရာမမီးမီး ဟုသာ
ခေါ်လေ့ရှိကြပါ၏။ မိသားစုဝင်တွေသာ နားမည်အရင်းကို သိကြလေ
သည်။

ကျောင်းမပြီးသေးသည့် အစ်မအငယ်ကို အမျိုးသားတွေ
လာရှာကြတာပေါ့လေ။ လောလောဆယ် ‘ဝိုင်း’ ၏လမ်းကို လာပိတ်
ပြီး အလုပ်နှောင့်ယှက်ခဲ lesson ပါးပါးလေးတော့ ပေးသင့်ပြီထင်ပါ
သည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်၏ မသိစိတ်မှ ညစ်ကျယ်ကျယ်ညှဉ်
ဆိုး ပိစ်ညှောင့်တောင့်လေးက ထိုးထွက်လာလေ၏။

“သိဘူးလေ”

“ဒီနားတစ်ဝိုက်လေးမှာပဲ နေတာတဲ့”

“အိမ်လိပ်စာနဲ့ ရှာမှပေါ့”

“လိပ်စာမပါဘဲ လာခဲ့တာတဲ့ ဝိုင်းချစ်ရဲ့”

“ရန်ကုန်မြို့မှာ နေရပ်လိပ်စာမပါဘဲ လိုက်ရှာလို့ကတော့
ကောက်ခိုမှုထဲ အပ်ပျောက်ရှာသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။ အတော်ညှော်တယ်”

“ဟယ်! ... ဝိုင်းချစ်ကလည်း နင်သိမလားလို့ မေးမိတာပေါ့”

“မစန်းကလည်းလေ ဝိုင်းက နေရာတကာ လူတကာ သိပါ
မလား။ မသိဘူး။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ရှာကြပါစေ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ စက်ဘီးနှင့်၍
ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ရှာကြစမ်းပါ။ ဒီနားလေးတစ်ဝိုက်တင် ဘယ်နှ
နားခိုကြာအောင် ရှာနိုင်မလဲ။ ခြံရှေ့သို့ရောက်စဉ် စက်ဘီးကို နှစ်လိုက်
ပြီး မြောင်းကျားတံတားလေးကိုဖြတ်၍ ခြံထဲဝင်လိုက်ပါအံ့။ ပြီးနောက်

'မေ' ကားထားရန်လုပ်ထားပါသည် (အစိုးသာရှိသည်) ကားရပ်ရာ နေရာမှာ စက်ဘီးကိုသော့ခတ်လိုက်ပြီး ဈေးဝယ်လာတာတို့ကို ယူ၍ အိမ်ရှေ့မှ ဝင်ခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဝိုင်းချစ်ပါ မေမေရဲ့”

“အေး... နင့်အဒေါ်အတွက် ဘာဝယ်လာခဲ့လဲ”

“ငါးရံရလို့ ဝယ်လာတယ် မေမေ။ ငါးဈေးတွေကလည်း ခေါင်ခိုက်နေတာပဲ။ တောမှာဆို များလိုက်ရုံပဲ။ အလွယ်လေးနော် ဒေါ်လေးရယ်”

အခန်းထဲမှဒေါ်လေးကိုတွဲ၍ ထွက်လာသည့် မေမေ့ကို ပြန် ဖြေလိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ဆက်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ သိမ်းရမည့်အသားငါး တို့ကို ရေခဲသေတ္တာထဲသို့ ထည့်သိမ်းထားလိုက်ပါသည်။ အိမ်မှာက ဈေးနှင့်နီးသဖြင့် အကြာကြီး ထည့်သိမ်းဖို့ ဝယ်စရာမလိုပါ။ ခရစ်ယာန် ရပ်ကွက်မှ ဈေးနို့ (၆) ရက်သာ ရောင်းကြပါ၏။ Sunday ဆို အထက်တန်းကျောင်းဘေးလမ်းမှာ ယာယီရွှေ့၍ ဈေးရောင်းတာမို့ မနက်ပိုင်းဈေးဆယ်ဖို့ မပူရပါချေ။

မေမေချက်ပြုတ်ပြီးသား မီးသွေးအကျန် (မီးကျည်းခဲ) ကို မီးသွေးနည်းနည်းထပ်ထည့်လျက် မီးပြန်ပျိုးလိုက်ပါ၏။ ငါးရံ့ကို

ရေလုံထဲသို့ အရင်ထည့်လိုက်ပြီး စဉ်းတီတုံးနှင့်ဘားယူကာ အကြောခွဲ ချွတ်၊ ဗိုက်ခွဲတာ၊ ပါးဟပ်ဖြုတ်တာတို့ကို လုပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ရေစင်စင်ဆေးကာ ရေနည်းနည်း၊ ငန်ပြာရည်နည်းနည်းဖြင့် ပြုတ် လိုက်ပါ၏။ အစာအိမ်ရောဂါသည်မို့ ဂျင်း (ချင်း) တို့၊ ငရုတ်သီးမှုတ်တို့ အပူအစပ်တွေ ထည့်ကျွေးလို့မရပါချေ။ ‘ဝိုင်း’ ကတော့ ဘာစားစား ပူပူစပ်စပ်ဖြင့် အရသာရှိရှိ စားဖြစ်လေသည်။

ငါးပြုတ်တာကျက်မှ ထမင်းအိုးထဲမှ ထမင်းကို ယောက်မဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ခပ်လိုက်ပြီး ငါးပြုတ်အိုးထဲသို့ထည့်ကာ ရေထပ်ထည့် လိုက်ပါ၏။ အဖုံးကို ပြန်ဖုံးထားလိုက်ပြီး ဆီသပ်ရန်အတွက် ကြက်သွန် ဖြူအခွံခွာကာ ပါးပါးလှီးထားလိုက်ပါသည်။ အိမ်မှာက ထမင်းဟင်းထက် ငါးပိတို့စရာကို ခုံမင်စွာ များများစားတတ်သဖြင့် တို့စရာကို လင်မန်း အသေးလေးထဲပြင်ရကာ ငါးပိရည်ကိုလည်း မန်းကန်လုံးအကြီး (ဟင်း ရည်သောက်ပန်းကန်လုံး) ဖြင့် ငါးမီးဖုတ် (သို့မဟုတ်) ပုစွန်ခြောက်ဖြင့် စပယ်ရှယ်ဖျော်ရလေ၏။ ငရုတ်သီးစိမ်းလေ့ရှိပြီး ထောင်းမထည့်လျှင် လည်း ငရုတ်သီးအကြက်မှုန့်ဖြင့် ထည့်တတ်ပါသည်။ ငါးပိဖွေးစေရန် ကြက်သွန်ဖြူကိုတော့ မဖြစ်မနေ ထောင်းထည့်ရလေ၏။

ဝယ်လာပါသည့် သခွားသီးသေးသေး၊ ခရမ်းဂျွတ်သီး၊ ဆလတ်ရွက်၊ ပဲတောင့်ရည်၊ ခရီးဖြူသီးနှင့် ဖန်ခါးသီးတို့ကို လှီးတန်

“ဪ... ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ၊ ခဏနော်၊ ဝိုင်းချစ်ရေ! ... ဒီမှာ မီးမီးညှော်သည်”

နေကြာစေ့ တဖျောက်ဖျောက်ဝါးနေရင်းမှ မျက်ခုံးပင့်ကာ ငြိမ်စိတ်ငြိမ်သွားရပါ၏။ ထင်ထားသည့်အတိုင်း နာရီဝက်ခန့် ခေါင်းမီး ထောက်အောင် ရှာလိုက်ရတာ မဟုတ်လား။ ခြံထဲမှလူတွေနှင့် မတွေ့ မချင်း ဒီနာမည်ကို မေး၍ရမည်မထင်ပါ။ ဆံသဆိုင်မှ ‘ကိုညီ’ ၏ လှမ်းပြောသံကြောင့် ခြံဝသို့ လျှောက်လိုက်ရပါသည်။

“ဘာကိုစွဲလဲ”
“နှင်းယု၊ ဟောဗျာ! စောစောကပဲ တွေ့လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“သိဘူးလေ”
“ကြည့်မိမ်း! ကိုယ့်အိမ်က ကိုယ့်အစ်မကို မသိဘူးပြောရလား ဝိုင်းချစ်ရေ”

“ကိုညီမသိပါဘူး၊ ဝင်မပါပါနဲ့၊ မမမီးမီးမရှိဘူး စာသွားသင် နေတယ်”

“ဟင်!”
“ဟဲ့... ညှော်သည်လာတာကို ခြံဝကနေ ပိတ်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ဝိုင်းချစ်နော် ... သားတို့လာကြလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“မီးမီး ခဏနေပြန်လာမှာပါကွယ်။ နင့်အစ်မကို phone ခေါ်မှပေါ့။ မတိုင်ရင် message ပို့လိုက်လေ”

မေမေက ‘ဝိုင်း’ တမင်တကာလုပ်ထားတာကို ခိုင်မိသွားလေ၏။ အိမ်ထဲရောက်လာပါသည်။ ညှော်သည်နှစ်ယောက်က အတော်ကြည့်ကောင်းပြီး ရည်မှန်သည့်လူရွယ်ကို ဖြစ်နေပါသည်။ ‘ဝိုင်း’ ကို အတော်ဆိုးသည့်ကလေးဟူသည့်အကြည့်ဖြင့် တစ်ယောက်က ပြောပေမယ့် ကျန်တစ်ယောက်ကဖြင့် ပြုံးစရာဖြင့်သာ ကြည့်နေလေ၏။

“ဘာလို့မသိဘူးပြောရတာလဲ”

“အမြင်ကပ်လို့”

“ဟောဗျာ”

ဗီရိုထက်တင်ထားပါသည့် phone ကို လှမ်းယူလျက် message သာပို့လိုက်ပါ၏။ စာသင်ချိန်မှာ ‘မမမီးမီး’က phone ခေါ်လျှင် ကြိုက်လိုပါပဲ။

အဘယ်မျှ ရိုးစင်းရှင်းလင်းနေသည့်အိမ်လေးပါပဲ။ တခြား အိမ်တွေမှာဆိုလျှင်ဖြင့် ရှိသမျှပစ္စည်းပစ္စာတွေကို (ရှေ့ ငွေမှလွဲ၍) showcase ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ for show ပုံစံဖြင့် ထားတတ်ကြတာလေး။ ကောင်မလေး၏အမေက သူတို့ကို ညွှန်ခံရန်အတွက် စီစဉ်ပေးရန် အိမ်အနောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားလေ၏။ ကောင်မလေးကဖြင့် စောစောက ခုံမှာပင် ပြန်ထိုင်လျက် နေကြောစေ့ ဆက်စားနေလေသည်။

“ညီမလေး”
“-----”

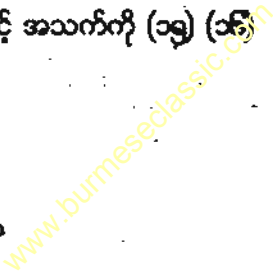
“ချွတ်! ချွတ်! ဟေ့!... ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

လူကို ဘုကြည့်ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည် မျက်ဝန်းနက်တို့နှင့် ဆုံစဉ် ရင်ထဲ ဒီတံခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ ကြည့်ပါဦး။ အဘယ်မျှ တောက်ပနက်မှောင်နေသည့် မျက်ဝန်းလွဲလွဲလေးတွေပါလဲ။ ပါးပြင် နှစ်ဖက်မှာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကို ခပ်ကြီးကြီးလူးထားပြီး ဆံပင်ကိုလည်း ခပ်မြင့်မြင့်လေး နှစ်ဖက်ခွဲစည်းထားသည်က Welcome Myanmar ဝိုင်းဝန်းနှင့်ပင် တူနေပါသေးသည်။ လက်ဖောင်း blouse အင်္ကျီနှင့် Mini skirt ဒူးပုံးရုံလေး ဝတ်ထားသဖြင့် အသက်ကို (၁၅) (၁၆) ဟုသာ ခန့်မှန်းလိုက်မိပါ၏။

“ဘာလဲ”

အခန်း (၃)

နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ သံမံတလင်းသာ အကြမ်းခင်းထားတာမို့ ဖိနှပ်စီးလျက်ပင် ဝင်လိုက်ရလေသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ TV စင်နှင့် အပ်ချုပ်စက်မှလွဲ၍ တခြား အလှပြပစ္စည်းတို့ ဘာဆိုဘာမှ ရှိမနေပါ။ ဗီဒီယိုနှစ်လုံးရှိသော်ငြား သစ်သားအလုံပိတ်မို့ အထဲမှပစ္စည်းတို့ကို မမြင်ရပါ။ အပ်ချည်စက်ဘေးရှိ ဗီဒီယိုအပုလေးကိုဖြင့် မှန်ဖြင့်လှုပ်ထားသဖြင့် အတွင်းမှာ အထပ်လိုက်ရှိနေပါသည့် ပိတ်စတိုနှင့်အတူ စက်ချုပ်ကိရိယာ (အပ်ချည်လုံးစသည်တို့) ထည့်ထားပါသည် သံဘူးသာရှိနေလေ၏။

“နာမည်က ဝိုင်းချစ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ တစ်အိမ်လုံး ဒီညာမျှလူအကုန် စုပြီး ဝိုင်းချစ်ကြလို့ ပေးထားတဲ့နာမည်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ယောက်ျား လေးဖြစ်ပြီး စပ်စုလိုက်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မရှိမသေ ရေအိမ်တက်ချင်လို့ မေးမလို့ပါ”

“ဒါများ... အဲဒီရှေ့တည့်တည့်သာ ဝင်သွားလိုက်၊ အခန်း တွေ အဆုံးမှာရှိတယ်”

“Toilet လား သား၊ ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်သွားရင် တံခါး အဖြူလေးနဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်။ သွား... သွား”

သူက အန်တီရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ခါးကိုင်၍လျှောက်ပြီး နောက် ဝေးဘက်ကို ဆက်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ အိမ်ခန်းသုံးခန်းမျှကျော်ပြီးမှ Toilet တို ရောက်လေသည်။ ရိုးရိုးကမှတ်နှင့် Toilet က သပ်သပ်၊ ရေချိုး ခန်းနှင့်တွဲလျက် ဘိုတိုင် Toilet ကိုပါ တွေ့ရပါ၏။ အပေါ်ထပ်လည်း ရှိနေသေးသဖြင့် မိသားစုဝင် အတော်များမည်ဟု ထင်ရလေသည်။

“ဟော!... ရောက်လာပါပြီ”

“ကိုစေ... ရောက်တာကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သန့်စင်ပါ ပါတယ် ယုယရဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“Toilet သွားတယ်”

“အိမ်ရှာတာ ကြာနေတယ်ဆို”

“အဲဒီမှာလေ နင့်ညီမက လမ်းမှာတွေ့လို့မေးတာကို မသိ ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်လာလေရဲ့”

“မေမေကလည်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာက မီးမီးလို့ပဲ အိမ်နာမည်ကို သိကြတာ။ နာမည်ရင်းသိသူက ရှားတယ် ကိုစေရဲ့”

အိမ်ရှေ့သို့ သူပြန်ထွက်ခဲ့စဉ် ‘ယုယ’ ပြန်ရောက်နေလေပြီ။ အန်တီက ကော်ဖီဖျော်တိုက်ပေးမယ့် သူ့ရော ‘ဖေယျာ’ ပါ မသောက် ဖြစ်သေးပါချေ။ အိမ်လည်တာမျိုး သိပ်မရှိသဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ရှိန်နေမိ၏။ ‘ဖေယျာ’ က ‘ယုယ’ နှင့် မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်၍ တမင်ပင် ရောက်လာရတာပါ။ ‘ယုယ’ ကလည်း အပြင်မှာ Date တိုင်း အိမ်မှာလူကြီးတွေရှိ၍ အိမ်ကိုပင်လာခိုင်းလေ၏။

“မီးရဲ့အန်တီကြီးလေ... ဒေါ်မြသိတာတဲ့၊ ဝိုင်းချစ်ရဲ့မေမေ ပေါ့။ ဒါ... မီးပြောဖူးတဲ့ ကိုဖေယျာပါ အန်တီကြီး။ ဒါက ကိုဘဏ္ဍာ သန့်စင်တဲ့”

“နှစ်ယောက်စလုံး (Y.I.T) အင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းတက်နေကြတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ကော်ဖီသောက်ကြလေ သားတို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်ကိုလာလို့ ဧည့်ခံတာကို မသောက်ဘူးငြင်းရင် နောက်ဘယ်နှစ်ခါလာလာ ရေတောင်သောက်ရမယ် မထင်နဲ့”

“ဟဲ့! သမီးနော် ... ဧည့်သည်ကို ဒီလိုပဲပြောရလား”

“အိမ်က ထုံးစံကို ပြောထားတာလေ မေမေရဲ့”

“တိ!”

“ဟော!... နင့်အစ်မ ပြန်လာပြီ”

မေက ကားကို ခြံရှေ့မှာတင် ရပ်ထားခဲ့ပြီး ခြံထဲဝင်လာလေ၏။ မျက်စိအဝေးမှန်နေသည့်အတွက် မျက်မှန်ဝတ်ထားတာကို ချွတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာစဉ် ဧည့်သည်နှစ်ဦးစလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြပါသည်။ ဒီအိမ်က မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ‘မမ’က အသွယ်ဆုံး အချောဆုံး မဟုတ်လား။ ‘မမမီးမီး’ က အုတ်သည်အကျင့်မရှိတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ လူငယ်နှစ်ယောက်စလုံးက ငေးမောကြည့်နေတာကို ‘မမ’ လည်း သတိမထားမိပါလေ။

“ဆာလိုက်တာ မေမေရယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းပို့ပေးပြီး အန်တီသန့်ကို ဈေးကြိုပို့လုပ်ရတာနဲ့ မောနေပြီ။ ခဏနေအငယ်လေးကို ကျောင်းသွားပြန်ကြိုရဦးမယ်။ ဟင်းကျက်ပြီလား”

“ကျက်လို့ စားဖို့အဆင်သင့်ပါတော်။ သမီးငယ် နင့်မှမကို ခူးခပ်ကျွေးလိုက်ဦး။ မီးမီးတို့ပါ တစ်ခါတည်းစားလိုက်ပါလား”

“ဟုတ်သားပဲ။ ကိုဖေတို့လည်း စားလိုက်နော်။ မီးသွား ကျပြစ်ပေးလိုက်မယ်”

“ဟာ!... နေပါစေ မဟုတ်တာ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ သားတို့ရဲ့။ ရှိတာလေးနဲ့ စားသွားပါ။ တကူးတက ဖိတ်ကျွေးတာမဟုတ်တော့ ဟင်းတွေ မကောင်းပါဘူး။ အားနာပါရဲ့”

‘ဝိုင်း’ က မျက်နှာပူအားနာနေပါသည့် ဧည့်သည်တွေကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး နောက်ဖေးဘက်သို့ ဝင်လိုက်ပါ၏။ ‘မမ’က ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေကိုပင် ငဲ့သောက်နေပါသည်။ သူ့ဌေးအိမ်မှာ မိန်းကလေး driver အလုပ်ကို လုပ်ရသူမို့ ယင်ပန်းမှာပါပဲ။ ခရီးတွေ သွားလျှင်လည်း ‘မမ’ မောင်းတာကိုပင် စိတ်ချ၍ လိုက်ပို့ရလေ့ရှိလေသည်။

“အတူတူ တစ်ဝိုင်းတည်း စားလို့ဖြစ်ရဲ့လား မမ”

“ဘာလို့ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါက မြန်မြန်စားပြီး ပြန်သွားရမှာကို”

“မမက အကြောင်းမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်က အကြောင်း”

“ဘာလို့လဲ ဝိုင်းချစ်ရဲ့”

“နှစ်ယောက်သား ရှက်ကိုရှက်ကန်ဖြစ်မှာ။ ပြီးတော့လည်း မမကိုငေးပြီး မစားနိုင်ရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

“ဟယ်! ... အငယ်မကတော့ ပြောတော့မယ်။ ငါ့ထက် ငယ်ကြပါတယ်”

“ယောက်ျားလေးပဲ ဝိုင်းချစ်ရယ်။ ဘူးနဲ့မှ နှစ်မျိုးပဲရှိတာကို။ မျက်စိနဲ့ကြည့်တာ ကြည့်ပါစေ၊ နော် မမရယ်”

“ဟုတ်ပါ ... အဆန်းမှမဟုတ်တာ”

ကောင်းပါလေ့။ အစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အပေးအယူမျှနေ သဖြင့် ‘ဝိုင်း’ က ဝင်ပြောစရာမလိုဘဲ အနေသာကြီးပါ။ ‘မမမီးမီး’ ဝိုင်းကပြင်ပေးသဖြင့် ထမင်းဝိုင်းက မြန်မြန်ပြီးသွားပါ၏။ ‘မမ’က အချိန်မရှိသဖြင့် အရင်ဆုံးထိုင်စားနှင့်နေပြီ။ ‘ဝိုင်း’ က ဒေါ်လေး အတွက် ဆန်ပြုတ်အဖွဲ့အဖွဲ့ကို ကြက်သွန်ခြိတ်လှီးထားတာ အနည်းငယ် ဖြူး၍ ပန်းကန်လုံးထဲထည့်ပြီး နောက်မှ ပန်းကန်ပြားခံလျက် သယ်လာ ခဲ့ပါသည်။

“ကိုဖေတို့လာကြလေ”

“အားနာလိုက်တာ ယုယရယ်”

“လာပါ အားမနာပါနဲ့”

“အဲဒါဘာလဲဟင် မွေးလိုက်တာ”

“လူမမာအတွက် ဆန်ပြုတ်ရှင်း။ ဘာလဲ ဒါမျိုးစားချင်လို့ လား”

“ဟင်! ... မဟုတ်ပါဘူး”

သူကလည်း သူပါ။ မျက်စိရှေ့မြင်မိတာကို မမေးဘဲ မနေနိုင် တာမို့ လွှတ်ခနဲ ပြောမိသည်နှင့် လူ့ကို မျက်စောင်ခဲပြုရတယ်လို့ ဘယ်လိုလေးမှန်းမသိတော့ပါ။ ဒီမျက်ဝန်းနက်နက်လေးနှင့် အကြည့် ဆုံလိုက်တိုင်း ရင်ဘတ်ထဲမှ နှလုံးသားက ဓာတ်နှင့်တို့လိုက်သလို ဒုတ်ခနဲ ခုန်မိတာက ခဏ ခဏပါပဲ။

ဘုရားရေ! သူတော့ ဤချာတိတ်ငယ်ငယ်လေးအပေါ် မရိုး မသာဆိတ်များ ဝင်နေပြီလား။ တကယ်ချောမောလွန်းတာက စောစော က ပြန်လာသည့် အစ်မဖြစ်သူသာဖြစ်ပြီး သူမကဖြင့် ကလေးဆန်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်သည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် မျက်နှာလေးသာဖြစ်တာပါလေး။ လူ့ကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ဂူပြီး ပြောလာသည့် နှုတ်ခင်းများ လေးကိုမှ သူ အသည်းယားမိတာ မဟုတ်ပါလား။

“အင်း ... စားကြနော်။ အစ်မက အလုပ်ပြန်ဝင်ရမှာမို့
ခြံနဲ့ခြံနဲ့စားနေတာ။ ငါ့မောင်တွေကို ကောင်းကောင်းညှော်မခံနိုင်တာ
နားလည်ပေးကြ၊ ထိုင် ... ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မီးမီးကောင်လေးက ဘယ်တစ်ယောက်လဲ။ နှစ်ယောက်
လုံး ခန့်ချောလေးတွေပဲ”

“အာ ... မမကလည်း”

“တို့ညီအစ်မတွေက ဒီလိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်
တယ်”

“ကိုဖေယူပါ မမ။ ဒါက သူ့သူငယ်ချင်း ကိုကျော်သန့်ဇင်ပါ။
မမ ခိုင်နင်းဝေဝေပါ ကိုဖေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခြောက် ... ဟင်းရည်ထည့်ဖို့ မေ့နေပြီ”

“ဝိုင်းထည့်ပေးမယ် မမမီးမီး”

နောက်မှလိုက်ဝင်လာပါသည့် သူမက ပန်းကန်လုံး ခပ်လတ်
လတ်နှစ်လုံးဖြင့် ဟင်းရည်ကို ခပ်ထည့်ပေးပါ၏။ စားပွဲထက် ပြင်ထား
ပါသည့် ဟင်းလျာတို့ကို သူ ရေဝဲကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အလို!
ဒါလား ဘာမှမရှိတဲ့ ဟင်းကောင်းတဲ့လေ။ အိမ်မှာလို ဆီအမြှုပ်ချက်

ထားပါသည့် အသားဟင်းလျာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ပုစွန်ဆီပြန်ခြောက်
ခြောက်ဟင်း၊ ငါးကြော်နှစ်၊ အသားနှစ်ခွက်သာပါပြီး အရန်ဟင်းဖြစ်
သည့် အရွက်ကြော်ကဖြင့် ပဲပင်ပေါက် ပဲပြားကြော်နှင့် အာလူးကတ်
တလိပ်ပါ။ မျှစ်ချဉ်ပေါင်ဟင်းထဲမှာလည်း ငါးခြောက်အတုံးလေးတွေ
ထည့်ချက်ထားတာမို့ အဘယ်မျှ လိုက်ဖက်သည့် ဟင်းလျာတွေပါလဲ။

“သုံးဆောင်ပါ ကိုဖေ။ ကိုသန့်ဇင်ရော အားမနာနဲ့နော်”

‘ယုယ’ က သူတို့မစားတတ်မှာစိုးသဖြင့် ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်း
နှစ်စုံ ထုတ်ပေးပါ၏။ ခုံယူ၍ ထိုင်လိုက်စဉ် ‘မမ’ ဘေးမှာထိုင်လိုက်
သည့် သူမက အလယ်မှာရှိနေပါသည့် ငါးစိရည်လင်ဗန်းကို သူမတက်
သို့ ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ အလို! ဒီလင်ဗန်းထဲမှ ငါးပိ တို့စရာအစုံကမှ
သူမတို့ အားထားစားသည့် ဟင်းများလား။ သူ အံ့သြသွားရလေ၏။

“ဘာကြည့်တာလဲ။ ဒါမစားဘူး မဟုတ်လား”

“အငန်တွေစားတာ ဝက်ကြီးထွက်မှာ မစိုးမိမိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... ဝိုင်းတို့အိမ်မှာ ငါးပိရှောင်တဲ့သူ တစ်ယောက်
မှမရှိဘူး”

“ဝိုင်းရော ဝက်ကြီးမပေါက်ဖူးဘူးလား”

ရယ်လေတော့၏။ ဘယ်လိုလဲ။ သူမေးသည့်မေးခွန်းက
ရယ်စရာလား။ ပါးပေါ်မှာ သနပ်ခါးပါးကွက်လေးနှင့် ပြွေလိုက်သည့်

♡ စောဒေါ်လှိုင်

အပြစ်ချိန်လေးက သူ့ရင်ကို ခုန်စေပြန်လေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီပုံစံအတိုင်း သာဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီချာတိတ်မလေးနှင့်တွေ့တိုင်း သူတော့ နှလုံးရောဂါ ရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

“မပေါက်ပါဘူး။ ဝိုင်းတို့အိမ်ကလူတွေက အပူအစပ် အငန် အချဉ် အစုံစားတယ်။ ရှောင်တာက အချို့ပဲရှိတာ”

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား။ ထမင်းထပ်ယူကြဦးလေ”

‘မေ’ က စားပြီးပြီးမှ အလုပ်ပြန်သွားရန် ထသွားလေတော့ ၏။ သိပ်စားမဝင်ဘူးထင်ထားပေမယ့် ဗိုက်ထဲသို့ နှစ်ပန်းကန်လောက် ထမင်းရောက်သွားသဖြင့် ကိုယ်တိုင် အံ့သြသွားရလေသည်။ ဘယ်လို ပါလိမ့်။ ဒီအိမ်မှာ လူအများကြီးရှိနေကြတာမို့ အားမနာမိပါဘဲ ထမင်း စားဝင်ခဲ့ရတယ်လို့။

သူနှင့် ‘ဇေယျာ’ တို့အပြန်မှာ ခြံအထိ လိုက်ပို့ပေးသည့် ‘ယုယ’ နှင့်အတူ သူမပါ ရပ်နေလေ၏။ လက်ထဲမှာ အာလူးကြော် ထုပ်ဖောက်စားနေပါသည့် ချာတိတ်မလေးကို သဘောကျစွာဖြင့် ပြီး ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။ တကယ်ပါ ‘ကျော်သန်စင်’ ရဲ့ဘဝမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံးခဲ့ရသည့် အမှတ်တရပုံရိပ်အဖြစ် ဒီမိန်းကလေးက ရှိခဲ့တာ ပါလေ။

အခန်း (၄)

မေမေ ငါးသလောက်ပေါင်းစားချင်သည်ဆို၍ ရှေးကို စော စောထထွက်ခဲ့ရပါ၏။ အိမ်မှာ မေမေ့ကို ကူညီချက်ပြုတ်ပေးနေရ သဖြင့် သင်တန်းတက်ဖို့အချိန်ကို နေ့လယ်ပိုင်းကိုသာ ရွေးပြီးတက်ရ လေသည်။ အိမ်မှာက စားသည့်ပါးစပ်တွေကသာ များပြီး ချက်ဖို့ကို ဖြင့် သေအောင်ကြောက်ကြပါ၏။

လူကြီးများသည့်အိမ်မို့ ရေခဲအိုးကို အမြဲတစေတည့်သပြီး လျှပ်စစ်အိုးထက် ထင်းမီးသွေးကိုသာ အသုံးများလေသည်။ ‘ဝိုင်း’ ကိုယ်တိုင်လည်း ပေါင်းအိုးနှင့်ချက်သည့် ထမင်းထက် ရေငဲ့ချက်ရ

♡ သေဒွါဟေင်

သည် ထမင်းကို ပိုနှစ်သက်ပါ၏။ ထမင်းရည်ပူပူလေးကို ဆားနှင့် သကြား အနည်းငယ်ထည့်ဖျော်ကာ အလုပ်လုပ်ရင်း သောက်ရတာ လောက် အရသာရှိတာ မပြောပါနှင့်။

ငါးပေါင်းက နောက်နေ့မှစားဖြစ်မှာပို့ ဒီနေ့ချက်ရမည့် ဟင်း ထုတ်တို့ကိုတော့ စီစဉ်ပြီးပေးပါသည်။ နောက်နေ့ ဘာစားမည်ဆိုတာ ထက် ရှေးမှာ အဆင်ပြေတာကိုသာ ပေးရတာပါ။ မနက်ဖြန် ငါးစား မှာပို့ ဒီနေ့အတွက် ကြက်သားချက်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကြက်သား ဆိုင်သို့ အရင်ဆုံး ဝင်လိုက်မိ၏။

“ဘာယူမှာလဲ ညီမလေ။ မမကြက်လား ဥတုံးလား။ စိစိ လား”

“စိစိပဲပေးပါ အစ်မ။ ခပ်လတ်လတ်တစ်ကောင်လောက်။ ကြီးရင်တော့ ရင်ပုံပိုင်းပဲပေးပါ”

“တစ်ပိုင်းနဲ့ လောက်ရဲ့လား”

“လောက်အောင်စားရမှာပေါ့ အစ်မရဲ့။ ဘူးသီးတို့ အာလူးတို့ နဲ့ ရောချက်မှာ”

ကြက်ချိန်တာကို စောင့်ပြီး ငွေရှင်းပေးလိုက်ပါ၏။ ပြီးတော့ ငါးဆိုင်မှာ ငါးသလောက် ခပ်ဝဝနှစ်ကောင် ရွေးပေးလိုက်ပါသည်။ မနက်ပိုင်း ဟင်းကုန်သွားပါက ညနေစာ စားစရာမရှိမှာစိုး၍ ငါးကြင်း

တစ်တုံးကို အနည်းငယ်မျှ ပိုင်းဝယ်စားလိုက်ပါ၏။ အသားဝယ်တာ ပြီးပြီမို့ ဟင်းရွက်တန်းဘက် လှည့်လိုက်ပါသည်။

အိမ်မှာ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ အာလူး၊ ပုစွန်ခြောက်နှင့်ငါးခြောက်တို့ကို မေမေဖာတိရွာမှ အမြဲလာပို့လေ့ ရှိသဖြင့် ဝယ်စရာမလိုပါ။ ဟင်းစားအသီးအရွက်သားငါးကိုသာ ဝယ်ရ သဖြင့် ရှေးဖိုးရွှေတာရာရောက်လေ၏။ လိုအပ်သည့် တိုလီနိုလီတို့ကို သာ မကြာခဏ ဝယ်ဖြည့်ရသဖြင့် မဆလား။ ဟင်းခတ်မှုန့်တို့အတွက် သာ ငွေကုန်ပါသည်။

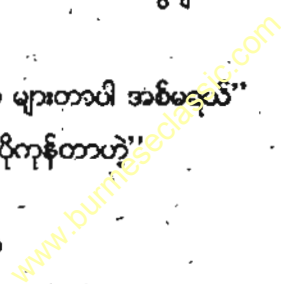
ကျောက်ဖရုံသီးတစ်စိတ်၊ စပါးလင်၊ နံနံပင်၊ ရှောက်ရွက်၊ သံပရာသီး၊ ဘူးသီး၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ကန်စွန်းရွက်၊ သခွားသီး၊ ပူစိန် တို့စရာတို့ကို နည်းနည်းစီရွေးပေးလိုက်ပါ၏။ ပန်းဂေါ်ဖီနှစ်ပွင့်နှင့် ဂေါ်ဖီထုပ်အသေးလေးကိုပါ ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ ပိန်သီး နှင့် အတောင့်ရှည်ကိုပါ ချိန်ခွင့်ဖြင့် ချိန်စေလိုက်ပါ၏။

“အစ်မရေ... ရှာလကာရည်တစ်ဘူးလောက်ပေးပါ”

“ဟယ်!... ခြင်းထဲမှာအပြည့်ပါပဲလား။ ဘာတွေချက်စား မလိုလဲ ပိုင်းချစ်ရဲ့”

“ထုံးစံအတိုင်း အတို့အမြှုပ်သာ များတာပါ အစ်မအယ်”

“အေး... အဲဒါတွေက ရှေးဖိုးပိုကုန်တာဟဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝိုင်းတို့လည်း ရွာကနေ အမျိုးတွေလာမှပဲ ဟင်းရွက် အဝအလင်စားရတယ်။ ငရုတ်ကောင်းပူနဲ့ ပေးပါဦး”

ရှေးခြင်းတောင်းကို စက်ဘီးကယ်ရိယာထက် ကြီးပြင်း တုပ် နောင်ချည်လိုက်ပါ၏။ ကျန်တာတို့ကိုတော့ စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲ ထည့် ကာ စက်ဘီးကိုတွန်းခဲ့ပါသည်။ ရှေးအဆုံး လူရှင်းလေမှ စက်ဘီးနင်း လာခဲ့ပါ၏။ အရမ်းစောနေသေးသဖြင့် အန်တီစက်ချုပ်ဆိုင်နှင့် ‘ကိုညီ’ ဆံသဆိုင်က မဖွင့်သေးပါ။ ခြံတံခါးအသေးလေးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်ပါသည်။

စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ထားခဲ့ပြီး ပစ္စည်းတွေကို မနိုင် မနင်း သယ်ခဲ့ရပါ၏။ ဘွားဘွားက ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာလေပြီ။ မနက်စာ ဘယ်သူမှ အဆာပြေမလုပ်ပေးသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ လှေကားကကျယ်ပြီး လက်ရန်းပါသဖြင့် ကိုပိပြီး ဖြည့်ခြည်း ချင်းဆင်းလာသည့် ဘွားဘွားကို ကူရန် ပြင်လိုက်မိပါ၏။

“ရတယ် မြေးငယ်၊ ဘွား သေချာကိုင်ပြီးဆင်းမှာပါ။ ဘွား ဘွား ပစ္စည်းတွေမနိုင်မနင်းနဲ့”

“ဘွား ... အဆာပြေမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“အေး ... သမီးကြီး ပဲပြုတ်ဝယ်ထားတယ် ပြောတာပဲ”

“ခဏလေးနော် ဘွားဘွား ... ဝိုင်း ထည့်လာပေးမယ်”

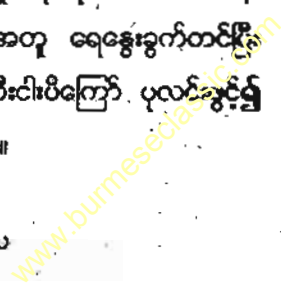
“အေး ... အေး”

မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်လိုက်စဉ် မေမေက ထမင်းကြော်ငယ်အိုးတွေ ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။ ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီးပြီး ထမင်းပူပူလှိုလှေ ပြီ။ ဝယ်လာသည့်ပစ္စည်းတွေကို စားပွဲဝိုင်းလေးထက်တင်ကာ လက်အ ရင်ဆေးလိုက်ပါသည်။ ရေသံကြားမှ မေမေ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“သမီးငယ် ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ သမီးဘွားဘွား အတွက် ထမင်းပူလေး ပဲပြုတ်နဲ့ နယ်ပေးပါဦး။ မေမေ ရေခန်းထည့် ပြီး လက်ဖက်ခြောက်နှပ်ထားပေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ကြော့ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ထမင်းပူပူအနေတော်ထည့်ကာ ပဲပေါ် မွှေးနှင့် ဆားအနည်းငယ်ထည့်၍ နယ်လိုက်ပါ၏။ မေမေ ဝယ်ထားပါ သည့် ပဲပြုတ်ထဲမှ အနည်းငယ်ကို ယူ၍ ရောနယ်လိုက်ကာ ဇွန်းတစ် လိုက်ပါသည်။ လက်ပေသွားတာကို ပြန်ဆေးပြီးမှ ကြော့မတ်ခွက်ထဲသို့ လက်ဖက်ခြောက်နှပ်ထားပါသည့် ကရားအိုးထဲမှ ရေခန်းကို အနည်း ငယ် ငဲ့ထည့်ကာ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေခန်းဖြူ ရောလိုက်ပါ၏။ လင်မန်း အလတ်လေးထဲသို့ ထမင်းပန်းကန်နှင့်အတူ ရေခန်းခွက်တင်ပြီး ပန်းကန်ပြားအသေးလေးထဲသို့ ငရုတ်သီးငါးပိကြော် ပုလင်းခွင့်၍ ဇွန်းဖြင့် ခပ်ထည့်ကာ တင်လိုက်ပါသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ သယ်လာစဉ် ဘွားဘွားက အလယ်ခန်းရှိ ခုံမှာ ထိုင်၍ တရားစာအုပ် ဖတ်နေလေ၏။ မျက်မှန်တပ်ထားပါသည် ဘွားဘွား 'ဒေါ်မြမေ' က 'ပိုင်း' ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် မောနေ သည့်ကြားမှ ပြုံးပြလိုက်ရလေသည်။ ဒီအဘွားနားကပ်၍ အိပ်ထား ဒီအဘွားကို နှိပ်နယ်ပြုစုတာက 'ပိုင်း' တစ်ယောက်သာ ရှိနေတာပါ။

"မြေး... သင်တန်းသွားရမှာ မဟုတ်လား"

"နေ့လယ်နှစ်နာရီမှပါ ဘွားရဲ့။ ဘာပိုင်းချင်လို့လဲ"

"ဪ... နေ့ခင်းရေချိုးရင် ဘွားဘွားအဝတ် နှစ်စုံ လျှော်ပေးဖို့ ပြောမလို့ပါ"

"ပိုင်း လျှော်ပေးမှာပါ ဘွားရယ်။ စိတ်ချပါ"

"အေးပါကွယ်... ငါ့မြေးကို အားကိုးရမှန်း သိပါတယ်"

"အဲဒါမှ ဘွားဘွားဆီက အမွေရမှာလို့ ပြောလိုက်လေ ပိုင်းချစ်ရဲ့"

"အန်တီငယ်ကလည်း ပိုင်းက အဲဒါတွေ မမက်ပါဘူးနော်"

"ဒါပေမဲ့ မေမေရဲ့နီလာနားကပ်ကိုတော့ မျက်စိကျနေတာ မဟုတ်လား"

"အမလေး ငါ့မြေးလိုချင်ရင် အကုန်ပေးမယ်၊ မနာလိုမရှိ ကြနဲ့"

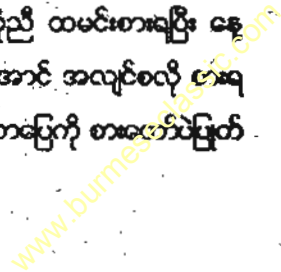
အန်တီငယ် 'ဒေါ်မြမာလာ' က 'ပိုင်း' ကို စနောက်ပြီး အဆာပြေစားရန် အိမ်နောက်ဖေးသို့ ဝင်သွားလေ၏။ မနက်ကို ဝိုက် ပြည့်အောင်ပြည့်ပြီးမှ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းကို အားအငြိည့်ဖြင့် လုပ်နိုင် မှာမို့ပါ။ အဒေါ်အငယ်ဆုံးနှင့် ဝမ်းကွဲအဒေါ် 'ဒေါ်မေထက်' က အိမ်မှာ ပင်တိုင်စက်ချုပ်ကြသဖြင့် တစ်နေ့ကုန် အညောင်းထိုင်ကြရ လေ၏။ အန်တီငယ်က မင်္ဂလာဝတ်စုံတွေ၊ ဂါဝန်တွေ၊ suit တွေ skirt တွေကို style ကျကျ ချုပ်တတ်သဖြင့် အကောင်းစားစိတ်စတွေ ကိုသာ ချုပ်ရတာ များလေသည်။

အဒေါ်ဝမ်းကွဲကဖြင့် ကျောင်းဝတ်စုံတွေနှင့် ရုပ်ကွက်ထဲမှ အမျိုးသမီးဝတ်စုံတွေ လုံချည်း ပုဆိုးတွေ အချုပ်များကာ အပ်ထည်ပုံ ပြီး အလုပ်အများဆုံးဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် 'အန်တီထက်' ချုပ် ထည်တို့ကို လက်ချုပ်လိုက်ပေးတိုင်း 'ပိုင်း' ပဲ ကူညီပေးရပါ၏။

"ပိုင်းချစ်ရော မစားဘူးလား။ မီးမီးရော"

"လာပြီ အန်တီငယ်ရေ"

'မမမီးမီး' က အပေါ်ထပ်မှ အပြေးအလွှားဆင်းလာလေ သည်။ မနက်နှင့် ညပိုင်းမှသာ မိသားစု စုံညီ ထမင်းစားချပြီး နေ့ လယ်ပိုင်းမှာဖြင့် အားတုံ့လူသာ အမြန်ပြီးအောင် အလျင်စလို ဇာရ သဖြင့် မဆုံကြတော့ပါလေ။ မနက်ပိုင်း အဆာပြေကို စားတော်ပဲပြုတ်

နှင့် ထမင်းကြော်စားလျှင်စား၊ သို့တည်းမဟုတ် ရွာမှပါလာသည့် ပဲတစ်မျိုးမျိုးကို ငါးပိချက် ချက်ထားတာဖြင့်လည်း စားလေ့ရှိကြပါ၏။

“ငါးသလောက်နဲ့ရတာ”

“နာခေါင်းက ရွှေပါပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်စားဖို့ ပေါင်းမလို ဝယ်လာခိုင်းတာ”

“ထမင်းတော့ စားကောင်းဦးမယ်”

“နင် စားမကောင်းတာ ဘယ်တုန်းက ရှိခဲ့လို့လဲ”

“အန်တီငယ်ကလည်းနော် ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ် ခန္ဓာကိုယ်ပြည့်တာ မနာလိုဖြစ်နေပြန်ပါပြီ”

“ဟုတ်ပါ၊ ပြောလိုက်စမ်း၊ မီးမီးရယ်”

တစ်မျိုးတစ်ဆွေလုံးက ပိန်ကြပေမယ့် ဆွေမျိုးဝမ်းကွဲ ‘မမ မီးမီး’က ခပ်ပြည့်ပြည့်လေးမို့ မကြာခဏ စနောက်တတ်ကြလေ့ရှိလေသည်။ ညနေဘက်မှာသာ ကလေးတွေကို စာလိုက်ပြုပြီး မနက်ပိုင်းမှာက ပိတ်ရက်ရှိမှသာ ‘မမမီးမီး’က စာပြုရလေ၏။

“မနက်ဖြန် အရည်ဟင်းက ဘာချက်မှာလဲဟင်”

“ဪ... ဒီနေ့ စားဖို့တောင်မှ မချက်ရသေးဘူး။ မနက်ဖြန်အတွက် ပူနေပြန်ပါပြီ။ သမီးငယ် ညနေကျရင် ပဲတီစိမ်းတစ်ဘူး လောက် လှော်ရအောင်၊ မနက်ဖြန်ချက်ဖို့အတွက်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“ဒီနေ့က ကြက်သားကို ဘူးသီးနဲ့ကာလသားဟင်းချက်ပေးမယ်။ ညနေစာမလောက်တော့ရင် ငါးကြင်းဆီပြန်နဲ့ ကျောက်ဖရုံသီးကြက်ရိုးဟင်းချို ချက်ပေးမယ်”

“Good!”

“မ good နေနဲ့၊ ငါ့ကို ကန်စွန်းရွက်ကုချွေပေးဦး”

‘မမမီးမီး’ ဇက်ပုသွားလေတော့၏။ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားအိပ်မိ အချိန်ရလျှင်ရသလို အကူအညီပေးရမှာပါ။ ‘မမမီးမီး’က သူတို့အိပ်မှာလည်း အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို သိပ်မလုပ်တတ်ပါချေ။ ဝိုင်းနှင့်က အငယ် အငယ်ချင်းမို့ မကြာခဏ စကားများပြီး မတည့်သလို ဖြစ်တတ်လေ၏။

“ဝိုင်းချစ် ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ”

“ဆယ်နှစ်ခွဲလောက်ပေါ့”

“စာအုပ်ငယ်စရာရှိလို့ ငါနဲ့အတူသွားမယ်”

“ဦးရော”

မေမေ ဟင်းဆက်ချက်မည်ဖို့ ငရုတ်သီးထောင်းတာ၊ ကြက်သွန်နွာတာတို့ကို ‘ဝိုင်း’ ကူလိုက်ပါသည်။ မေမေက ready made ငရုတ်မှုန့်ကို မကြိုက်သဖြင့် ငရုတ်ပွ (ငရုတ်ပု) လေးမီးတောင့်ကို

အညွှာကြွေကာ ရေနှေးဖြင့် စိမ်ထားပြီးမှ ညက်နေအောင် ထောင်းရပါ
၏။ ညက်တော့မှ ရင်း၊ ကြက်သွန်အဖြူအနီကို ထပ်ထည့်၍ ထောင်းရ
ပါသည်။ ကြက်သားဟင်းထဲထည့်ရန် ဝယ်လာသည့် စပါးလင်အစည်း
မှ နှစ်ချောင်းကိုယူ၍ အရင်းကို ပါးပါးလှီး၍ သပ်သပ်ထောင်ထားပြီး
အရွက်ရင်းကို ဖွယ်ခွာကာ အဖျားပိုင်းကို လိမ့်ရည်၍ ငရုတ်ကျည်ပွေ့
ဖြင့် နာနာထုထားလိုက်ပါ၏။

ကြက်သား ဆားနုနှင်းနယ်တာကို အဆင်သင့်လုပ်ပေးထား
လိုက်ပြီး ငါးပိရည်ဖျော်ရည်နှင့် တို့စရာပြုတ်ဖို့ကိုပါ တစ်လက်စတည်း
ပြင်ထားပေးပါ၏။ အဆာပြေစားသောက်ပြီး အပေတွေဆေးကြောတာ
ကို လုပ်ပေးကာ အဝတ်လျှော်ရန် ပြင်ရလေတော့သည်။ ‘မမမီးမီး’
စာအုပ်ဝယ်တာကို အဖော်လိုက်ပေးရမည်မို့ စောစောလေး အိမ်မှ
ထွက်ရပေမည်။

“ပိုင်း သင်တန်းသွားဖို့ပြင်တော့မယ် မေမေ ဘာမှာစရာ
ရှိသေးလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူး သမီးရယ်။ နင့်အန်တီငယ်တို့ကိုပဲ မေး
လေ”

“မမှာတော့ပါဘူး မကြီးရေ၊ ကြယ်သီးတစ်ဖို့က အထည်နဲ့
တိုက်ပြီးမှ ဝယ်ရမှာဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်ရှာဝယ်မှ ဖြစ်မှာ”

“ဒါဆို ပိုင်း ရေချိုးတော့မယ်”

“အေး အေး”

‘မမမီးမီး’ အရင်ချိုးတာကို စောင့်ပြီးမှ ‘ပိုင်း’ အလှည့်သို့
ရောက်လေ၏။ ဘယ်သွားသွား အိမ်မှာပဲနေနေ ‘ပိုင်း’ က သနပ်ခါး
ကြိုက်သူမို့ နှုတ်ခမ်းနီ မျက်ခုံး မျက်လုံး မဆိုပါဘဲ သနပ်ခါးကိုသာ
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် လိမ်းဖြစ်ပါသည်။ ဆံပင်ကိုလည်း ခပ်စင်းစင်းလေး
သာ ထားပြီး ဖွတ်ပြီးကျစ်တာ စည်းနှောင်တာတို့ကို အမြဲလုပ်လေ့
ရှိပါ၏။ ‘ပိုင်း’ တို့အမျိုးက ဆံပင်နဂိုကောက်ဖြစ်ကြပြီး ‘ပိုင်း’ သာ
ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆံပင်ဖြောင့်ရှိခဲ့သူပါ။ ကိုကိုနှင့် (၁၃) နှစ်ကွာသလို
‘မမ’ နှင့် အသက် (၁၀) နှစ်ကွာသည့် ‘ပိုင်း’ က ‘ကိုကို’ သား
‘ပိုင်း’ ၏တူလေးနှင့် ရက်ပိုင်း လပိုင်းမျှသာ ခြားပြီး မွေးလာရပါသည့်
အငယ်ထွေးလေးပါလေ။

ညနေစောင်းပြီးမှ ကားကို လိုသလို အလျင်နှင့် မောင်းလိုမဖြစ်တော့ သဖြင့် ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းခွဲရင်း သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။

အလို! သူ၏ လမင်းလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မျက်စိရှေ့ ရောက်လာရပါလိမ့်။ လက်ထဲမှာ file တစ်ခုကို ပိုက်ထားပြီး ဘေးမှာ သူ့ငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ စကားပြောပြောဖြင့် လျှောက်နေလေ ၏။ သူက ကားကို လမ်းဘေးချရပ်ရန် အချက်ပြပြီး နေရာယူ၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာနေ ပါသည့် ချာတိတ်မလေးကဖြင့် သူ့ကို မမြင်ပါချေ။

အခန်း (၅)

ကျောင်းမှအပြန် လှည်းတန်းရေးဘက်သို့ ကားကို ကွေ့ မောင်းလိုက်ပါ၏။ လိုအပ်သည့် စာရွက်စာအုပ်တို့ကို ဒီမှာ ရှာလို့ မရလျှင် ပန်းဆိုးတန်ဆက်သို့ ဆက်သွားရမှာပါ။ စာအုပ်ဆိုင်တွေ တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ဝင်ရင်း လိုသည့်ပစ္စည်းတွေ ရှာဝယ်ကာ ပြန်ရန် ပြင်လိုက်ပါသည်။

ကားကို လမ်းရှင်းမည့် လမ်းကြောရှာရန် ပြင်နေစဉ် plat- form ထက် ကျောင်သူကျောင်းသားတွေ ပြိုင်ဆင်းလာတာကို မြင် လိုက်ရလေ၏။ ကြည့်ရတာ သင်တန်းပြီး၍ ဆင်းလာကြသလိုပါ။

“ပိုင်းလေး”

“အမေ့!... ခြောက်... ဟိုလူကြီး”

“ဘယ်နှယ် ဟိုလူကြီးလဲ။ သင်တန်းလာတက်တာလား”

“ဟုတ်!”

“Computer လား၊ Speaking လား”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ”

“အိမ်ပြန်မှာမဟုတ်လား၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

ချာတိတ်မက မျက်လုံးကို ပေကလတ် ပေကလတ်လှုပ်နေ ပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောပေမယ့် ဘေးမှ ကောင်မလေးတွေကဖြင့် ပျံ့စိစိ ဖြစ်နေလေပြီ။ ညနေစောင်းလေပြည့်က သူတို့အနီး ဖြတ်တိုက်သွား

သဖြင့် သနပ်ခါးရန်ကို ခပ်ပြယ်ပြယ်လေး သူ ရှုရှိုက်လိုက်မိလေသည်။
အဘယ်မျှ အသည်းယားဖွယ်ရာ ပါးကွက်ကြားလေးပါလဲ။

“ဝိုင်းလေး”

“ဟဲ့!... ခေါ်နေပြီ ဝိုင်းချစ်ရဲ့”

“ခဏလေး စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဘာများလဲ ဝိုင်းရယ်”

“ဘယ်မှာနေလို့ ဝိုင်းတို့ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောနေရ
တာလဲ”

သူ ပြုံးမိပါ၏။ အဘယ်မျှမြတ်တို့ဉာဏ် ကောင်းလိုက်သည့်
ကလေးပါလဲ။ သူက သူမတို့နှင့် လမ်းကြောင်းမတူသည့်နေရာမှာ
နေထိုင်သည်လှပါ။ ဒါကို ရိပ်မိလိုက်ပါသည့် ဤချာတိတ်မက လူကို
အနေခက်စေရန် ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး မေးရပါသလား။ မင်းတော့ မလွယ်
ဘူး ‘ကျော်သန်ဇင်’ ရေး

“ကိုယ်က အန်တီလေးအိမ်ကို သွားစရာရှိတာနဲ့ လမ်းကြို
ခေါ်လိုက်တာပါ ဝိုင်းရဲ့”

“အဲဒီအန်တီလေးက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ခဲဝဲမြို့မှာပါ ခင်ဗျာ”

“ခဲဝဲမြို့ ဘယ်နားမှာနေတာလဲ”

“သိလို့လားကွ၊ ဒေါက်တာ ရွှေနဲ့သာဆိုတာ”

“ဟယ်!... သိတယ်၊ သိတယ်၊ အဲဒါ ဦးရဲ့အန်တီလား”

သူမ၏သူငယ်ချင်းထံမှ ‘ဦး’ ဟူသည့် အခေါ်အဝေါ်ကြောင့်
တွန့်သွားရပါ၏။ အသက် ဤမျှမကွာပါဘဲ ဤသို့သော အခေါ်အဝေါ်
မျိုး သုံးနှုန်းရတယ်လို့ သူ၏လဝန်းလေးကဖြင့် အခုထိ သူ့ကို နာမည်
နှင့်အတူ အများဆွတ်ပြီး မခေါ်သေးပါလေ။ ကောင်းပြီ သူငယ်ချင်း
တွေနှင့် အရင်ရောမဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ် ‘ဝိုင်း’ ရယ်။

“ကိုယ့်အန်တီကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့ ဦးရဲ့။ အဲဒီဒေါက်တာက စုတို့နဲ့ တစ်လမ်းတည်း
နေကြတာလေ”

“ဪ”

ကောင်းမလေး နှုတ်ခမ်းစုသွားလေ၏။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။
ကိုယ့်ထက် ပိုရင်းနှီးသွားမည့် သူငယ်ချင်းအပေါ် ဝန်တိုမှုတော့
သေးသေးလေး ရှိရမှာလေး၊ ချစ်ခြင်းမှာ ရိုသားမှုရှိရမှာ မှန်ပေမည်
နည်းလမ်းကတော့ မျိုးစုံ သုံးတတ်ရမှာ အမှန်ပါပဲ။ ခဲဝဲမြို့မှာနေသည့်
ကလေးမတွေနှင့် လမ်းကြောင်းတူနေပြီဆို သူ့ကို ငြင်းပယ်လို့ ဘယ်
တော့မှာလဲ။

“ရိုက်မှာမဟုတ်လား”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး”

“ဟောဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သက်စုနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှစ်ယောက်က ဆဲခွဲခွဲ လမ်းကြောင်းတူလို့လိုက်တာ အကြောင်းလား။ ဝိုင်းက အဝေးကြီး ဆက်သွားရမှာကို”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ ဝိုင်းရယ်၊ ဂိုက်ပို့ပို့မယ်လို့”

“အန်တီ ဒေါက်တာဆီ သွားမလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီကို အပြန်မှဝင်လည်းရတယ်၊ မဝင်လည်း ဖြစ်တာပဲ”

ချာတီတ်မလေးတွေရယ်ချေပြီ။ သူ့အကြံအစည်ကို မသိဘဲ နေပါ့မလား။ သုံးလေးခွန်းပြောရုံဖြင့် စကားထဲမှ အဖြေပေးတော့တာလေ။ သနပ်ခါး သေချာမခြစ်ထားပါသည့် ဝင်ရော်တောင်ပုံသဏ္ဍာန် မျက်ခုံးတွေက တွန့်ချိုးသွားသဖြင့် သူ ပြုံးမြဲမြဲဖြစ်သွားရလေ၏။ ဤချာတီတ်ရှေ့မှာ ဘာကိုမှ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရပါလားနော်။

“အဲဒါ ညာတာပဲ”

“ရော် ... ကိုယ် ဘယ်မှာညာလို့လဲ”

“ပြောတော့ဖြင့် အန်တီဒေါက်တာဆီ သွားမှာမို့ လမ်းကြိုခေါ်တာဆို”

“ဝိုင်းလေးကလည်းကွာ၊ အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် အဆုတ်ရမှာကို တွေးမပူဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူကြီးကို စစ်ဆေးနေရတာလဲ”

“လူကြီးဆိုရင် မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောတတ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အမှန်အကန် ကျော်သန်ဇင်ပါပဲ ဝိုင်းရယ်၊ လာပါ”

လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲခေါ်လိုက်သဖြင့် ‘ဝိုင်းလေး’ က ပါလာသလို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပါ နောက်ဘက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကားရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ‘ဝိုင်း’ ကို ထိုင်စေပြီး ဟိုကလေးမနှစ်ယောက်ကိုတော့ နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ အချစ်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ရဲတင်းဖို့လည်း လိုသည်ထင်ပါ၏။

“ကိုယ်ဝိုင်ကားပေါ် ဖိခံရုံနဲ့ ထိုင်လိုက်ရတာ ဒီတစ်ခါပဲ ရှိတယ်”

‘သက်စု’က ဖော်ရွေစွာ ပြုံး၍ရေခွတ်လိုက်လေ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ‘ဝိုင်း’တို့ နေ့စဉ်တက်နေရပါသည့် သင်တန်းတို့ကို အသွားအပြန် ကြိုပို့လုပ်ပေးချင်တာလေ။ သို့သော် ကျောင်းမပြီးသေးပါသည့်သူ့အဖို့ ဒီအခွင့်က ယူဖို့မလွယ်ပါချေ။

သူ၏ ‘ဝိုင်းလေး’ကဖြင့် မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ပါလာလေ၏။

သူ့ဆွဲခေါ်လာတာကိုများ မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေသလား။

“ကိုယ်ကလည်း နေ့တိုင်း ကြိုပို့ဖယ်ရိလုပ်ပေးချင်ပါတယ်
ဗျာ။ မဖြစ်လို့ပါ”

“ဦးက အလုပ်ဝင်နေပြီလား”

“No! ... ကျောင်းမှပြီးသေးတာ”

“ဘာကျောင်းလဲဟင်”

“Y.I.T ပါ ခင်ဗျာ”

“တော်လိုက်တာ”

“တော်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာကိုးဗျ”

“စာတွေ ဘယ်လိုများ ကျက်ခဲ့လဲမသိဘူးနော်။ စုတိုဖြင့်
အထက်တန်းကို ပျော့ပျော့လေး အောင်မြင်အောင် မနည်းကြိုး
စာကျက်ခဲ့ရတာ ဦးရဲ့။ စာအုပ်ကိုင်လိုက်တာနဲ့ မျက်ခွံက ခဲဆွဲခံရသလို
သူ့အလိုလို အိကျလာတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

သူ အလိုက်သင့်ပင် ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ အခုမှ နာမည်
သိရပါသည့် ‘သက်စု’ က ပေါက်ပေါက်လှော်နေသလောက် သူမက
ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို စေ့ပိတ်ထားလေ၏။ ဘာမှ သိပ်ကြာပါဘဲ ခဝဲခြံသို့
ရောက်နေပြီမို့ ‘သက်စု’ နေပါသည့် အန်တီတို့လမ်းထိပ်မှာပင် ကားကို
ရပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးပါ ဦး၊ နောက်ကို လမ်းကြိုလည်း ခေါ်ပါနော်”

“Ok ပါဗျာ”

လက်ပြနေသဖြင့် သူလည်း လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြကာ
နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါ၏။ ကားကို မောင်းထွက်၍ ငြဲကြည့်စဉ် မျက်စောင်း
လှလှလေးနှင့် ဆုံသွားရလေသည်။ ရယ်ချင်သွားရပေမယ့် မျက်နှာကို
အမြန်တည်လိုက်ရပါ၏။ သူ့လဝန်းလေး မှောင်မိုက်သွားမှာကို စိုးရိမ်
မိလို့ပါပဲ။

“ဘယ်တုန်းကတည်းက သိဖူးလို့ ဒီလောက်ပျော်နေတာလဲ”

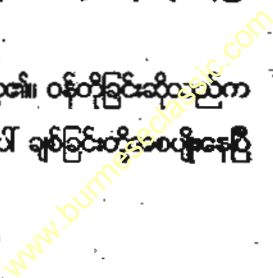
“ဟောဗျာ ... အဲဒါ ဝိုင်သုငယ်ချင်းတွေပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီလိုပဲ ကောင်မလေးလှလှ
မြင်တာနဲ့ပဲ ပြုံးပျော်နေရောလား”

“ရော် ... မျက်နှာကို မပြုံးထားလို့ မဲပြရမှာလား ဝိုင်းလေး
ရဲ့။ ဝိုင်းလေးသုငယ်ချင်းမို့ ကိုယ်က ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြန်ပြောရတာပါ။
မိန်းကလေးလှလှဆိုတော့ သက်စုတို့က လူလိုလား”

“လူကြီးနော် ... ဟိုက ဦးခေါ်လိုက်တာနဲ့ပဲ ယိုင်ချင်နေပြီ။
မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

သူ တဟာဟား အော်ရယ်မိတော့၏။ ဝန်တိုခြင်းဆိုသည်က
ချစ်ခြင်းအစ ဆိုပါလျှင် သူမထံမှ သူ့အပေါ် ချစ်ခြင်းတို့အစပျိုးနေပြီ

ဟူသည့် အရိပ်အရောင်ကို မြင်နေရလို့ပါပဲ။ မင်းငယ်ပါသေးတယ်
ကလေးရယ်။ လောကကြီးအကြောင်းနဲ့ ချစ်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်အပြည့်
အစုံကို သေချာနားမလည်သေးပါဘူး။

“ဘာလိုရယ်နေတာလဲ”

“သဘောကျလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ကို စတွေ့တုန်းက အခုလိုမျိုး
ဖော်ဖော်ရွေရွေပြောခဲ့လို့လား။ ဝိုင်းတုန်းက အစိမ်းရောင်ပြခဲ့ပြီးမှ
သူများ colour ထပ်မျိုး ပြတာကို မနာလိုမရှိခဲ့လေ”

“အံ့မယ် အနေသာကြီးပါနော်။ ဝိုင်းတို့က ဗိုက်မဝတဲ့အပြား
မျိုး ဖောဖောသီသီ မပေးတတ်ပါဘူး။ စေတနာ သဒ္ဒါအပြည့်နဲ့
ဗိုက်ဝစေတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေပဲ ချက်ကျွေးတတ်တာပါ။ သူတို့တာသာ
အပေါ်ယံ red တွေ၊ pink တွေ၊ blue တွေပဲဖုံးဖုံး ဝိုင်းက I
don't care ပဲ”

“ဟင်း ဟင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နည်းနည်းတော့ ဂျေဝင်
တယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ငြင်းဆိုပုံက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပါပဲ။ စိတ်ဆိုးမှာကိုတော့ သူ

စိုးရိမ်ပါ၏။ သိပ်ကြီးမြန်လို့တော့ မဖြစ်ပါလေ။ Step by step
ပေါ့ ‘ကျော်သန်ဇင်’။ အရမ်းကြီး အနီးကပ်သွားလျှင် မျက်စိရှေ့ကနေ
အရိပ်တောင်မမြင်ရဘဲ ပျောက်သွားနိုင်တာ မဟုတ်လား။

“ဒါဖြင့် နောက်တစ်ခါလာလည်ရင် ထမင်းမကျွေးတော့ဘူး
ပေါ့လေ”

“ကြည့်!... ဝိုင်းပြောမိလို့လား”

“မသိဘူးလေ၊ တော်ကြာ စိတ်ချပြီး မကျွေးတော့ရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အစားအသောက်နဲ့တော့ ဝိုင်းက မတွန့်တိုတတ်ပါဘူး
နော်”

“ဒါဖြင့် အချစ်နဲ့ပတ်သက်လျှင်တော့ ဝန်တိုတတ်မယ်ပေါ့”
ဟူသည့် စကားကိုဖြင့် သူ မပြောသေးပါ။ စောပါသေးသည်။ အခုပဲ
ရေတွင်းတူးပြီး အခုပဲ ရေကြည်သောက်ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။
ဖြည်းဖြည်းချင်းပေါ့နော်။ မင်းထံ တဖြည်းဖြည်း လှမ်းလာနေသည်
ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေကို မြင်တတ်ပါစေလား။

“တော်သေးတာပေါ့”

“အိမ်ရှေ့အထိ မပို့ပါနဲ့၊ လမ်းဆုံနားမှာပဲ ရပ်ပေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝိုင်းရဲ့”

၆၄ ♡ သောဠိတော်

“သက်စုတို့ကိုလည်း လမ်းထိပ်မှာပဲ ရပ်ပေးတာ မဟုတ်လား”

“မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သူတို့ ဝိုင်းက ဝိုင်းပဲဟာ”

“ဟင်!... ဘာကြီးလဲ”

မျက်လုံးတောက်တောက်လေးတို့နှင့် အကြည့်ဆုံသွားစဉ် သူက ကား dashboard ထဲ ထည့်လာပါသည့် ချောကလက်တောင့်လေးကိုယူ၍ သူမလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်မိ၏။ ကလေးကို မှန်ကျွေးပြီးကြိုက်သည်ဟု ဝေဖန်ချင်လည်း ပြောကြပါစေတော့။

“ပိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ အချိုကျွေးပြီး ချောတာပါ။ ယူနော်”

“ပြီးတာပဲ၊ ကျေးဇူးလည်း မတင်ဘူး လက်လည်းမပြပါနဲ့။

ဒီနေ့ကိစ္စကို ဒီမှန်နဲ့ပဲ သင်ပုန်းချေပေးမယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းသွားပါသည်။ ချာတိတ်မလေးကို သူ ပြုံး၍ ကြည့်နေမိလေ၏။ လမ်းလျှောက်သွားရင်း ဖုတ်ခနဲ ပြန်လာည့်ကြည့်စဉ် ခုချိန်ထိ မသွားသေးပါဘဲ ကားရပ်ထားတာကို မြင်သွားသဖြင့် ပြန်ရန် လက်ဖြင့်အချက်ပြလိုက်လေသည်။

Step One ကို အောင်မြင်စွာ တက်ပြီးလေပြီ။

အခန်း (၆)

Sunday ပိတ်ရက်မို့ လျှော်ထားပြီးဖြစ်သည့် အဝတ်တွေကို ဖျာထက်ပုံကာ မီးပူတိုက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။ နေ့တိုင်း အဝတ်မလျှော်ဖြစ်ပေမယ့် သုံးရက်တစ်ကြိမ် လျှော်ဖြစ်ပြီး ဒီလိုပိတ်ရက်မျိုးမှာ မှ အကုန်စုပြီး မီးပူတိုက်ပြီးခေါက်ဖြစ်လေ၏။ ‘မမမီးမီး’ လည်း နားရက်ဖြစ်သဖြင့် အနားယူရင်း ဝတ္ထုစာအုပ်ဖြင့် နှပ်နေလေသည်။

“မမမီးမီး”

“အင်း”

“အိပ်ပျော်နေပြီလား”

“မပျော်သေးပါဘူး”

“Phone သံ မြည်နေသလားလို့”

“ဟင်!... ငါ့ phone လား”

“ထင်တာပဲ”

အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှာ Dream bed ဖြင့် အိပ်ယစ်နေပါသည်။ ‘မမမိမိ’ က အမြန်ထရပ်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ အပြေးဝင်သွားလေတော့၏။ ဘုရားခန်း (အခန်းကျယ်) မှာ ဖျာခင်း၍ မီးပူတိုက်နေရင်း အကြွေသားဖြစ်နေပါသည့် လုံချည်တို့ကို ရေဘူးဖြင့် (spray) ဖြန်းကာ ပြန်အောင်တိုက်နေပါသည်။ အင်္ကျီတွေ တိုက်ပြီးပြီမို့ စကပ်တွေ၊ ဘောင်းဘီတွေနှင့် လုံချည်တွေက နောက်ဆုံးတိုက်ခြင်းပါပဲ။

“အင်း... အင်းပါ... မေးပေးမယ်”

အိပ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထွက်လာပါသည့် ‘မမမိမိ’ က လေသံကို တိုးလိုက်သဖြင့် အသိတွေ၊ တပည့်တွေ၊ အမျိုးတွေထံမှ ခေါ်သည့် phone မဟုတ်မှန်း ရိပ်မိလိုက်ပါ၏။ ‘မမ’ လည်း ထိုသို့ပင် ချစ်သူနှင့် phone ပြောတိုင်း လေသံတိုးသွားတာ မဟုတ်ပါလား။ ‘မမမိမိ’ ရယ်ရင်း လှေကားမှအောက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ ‘ဝိုင်း’ အနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

“ဝိုင်းချစ်”

“ရှင်!”

“ဒီနေ့ ဘယ်သွားစရာရှိလဲ”

“ညနေ”

“အေး”

“မရှိပါဘူး။ ထမင်းချက်ဖို့ပဲ ရှိတာ”

“ဒါဆို ငါနဲ့အပြင်လိုက်မလား”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ကျစ်!... လိုက်မယ်။ မလိုက်ဘူးပဲ ပြောဟာ”

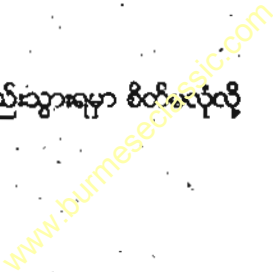
“မမမိမိမိမိ... ဘယ်သွားဖို့ ခေါ်မှန်းမသိဘဲနဲ့ ဝိုင်းက လိုက်ရမှာလား။ TV မှာ နေ့တိုင်းလိုလို ပြနေတဲ့သတင်းကို သိပါ။ ဆွေမျိုးလည်း မယုံနဲ့။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလည်း ယုံပြီး လိုက်မသွားမိစေခဲ့တဲ့။ လူကုန်ကူးမှုတွေမဖြစ်အောင် သတိပေးနေတာ”

“အမလေး!... ပြောလိုက်ရင် လူနဲ့မလိုက်အောင် စကားလုံးအကြီးကြီးတွေ ထွက်လာပြီ။ ငါက ကိုယ့်ညီမကို ရောင်းစားမယ့် ပုံလား”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ”

“လိုက်ခဲ့ပါဟယ်။ နှစ်ယောက်တည်သွားရမှာ စိတ်မလုံလို့

ပါ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ကိုဇနွဲ့ပါ။ သူ့မွေးနေ့ဖို့ အပြင်မှာ တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးချင် လို့တဲ့”

“အာ... မွေးနေ့ဆိုမှတော့ လက်ဆောင်ပါမှ ဖြစ်မှာပေါ့။
ပိုင်းမှာ ပေးစရာမှ မရှိတာ။ လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ဪ... ကလေးဆီက လက်ဆောင်မျိုး ဖျော်မလား
ပိုင်းချစ်ရယ်။ အဖော်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့ပါဆိုမှပဲ”

“မေမေ့ကို ပြောရဦးမှာ”

“ငါ့တာဝန်ပါဟယ်၊ လူကြီးမသိအောင် ခိုးလုပ်မယ့်အလုပ်မှ
မဟုတ်တာ”

တာဝန်ယူမည်ပြော၍ ကိစ္စမရှိပါ။ လုပ်လက်စအလုပ်ကို အာရုံစိုက်၍ ဆက်လုပ်နေမိ၏။ ‘မမမီးမီး’ က အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားပါသည်။ မေမေထံမှ ခွင့်တောင်းပေးမလို့ပါပဲ။ မီးပူတိုက်ပြီး သွားပါသည် အဝတ်တို့ကို သူ့အပုံနှင့်သူ စီထားလိုက်ပြီး ဖျာကို နံရံ ဘက်သို့ ရွှေ့ကပ်ထားလိုက်ပါ၏။ ဘွားဘွားနှင့်မေမေအဝတ်ပုံကိုသာ ယူ၍ ဗီရိုထဲထည့်သိမ်းပြီး ‘ပိုင်း’ အပုံကို နောက်ဆုံးမှ ယူလျက် ကိုယ့်ဗီရိုထဲ စီထည့်လိုက်ပါသည်။ မွေးနေ့ဆိုပေမယ့် အပြင်မှာ သိသန့်ကျွေးမည်ဆို၍ ဇာလေးတွေကွပ်ထားပြီး ချုပ်ထားပါသည်

ကျိုင်းတုံအင်္ကျီ blouse ကို ဂျင်းစကပ်နှင့် တွဲဝတ်သွားရန် ဖယ်ထား လိုက်ပါ၏။

ညနေ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မည်မှန်း မသိသဖြင့် မေမေ ပင်ပန်းမှာကို စိုးပါသည်။ မနက်ကတည်းက ချက်ထားပြီးသားဟင်းကို အရည်ဟင်းသာ ပူအောင်ပြန်နွေးစရာသာလိုပြီး ညနေစာ ထမင်း တစ်တိုးတည်ရုံပဲ တော်ပါသေး၏။ မီးပူက နွေးနေသဖြင့် ချည်စောင် ထက်မှာ မလဲကျစေရန် ဂရုစိုက်၍ ထောင်ထားလိုက်ပါသည်။

“ပိုင်းချစ်”

“ရှင်”

“Ok တဲ့။ ကိုဇက နေ့လယ် (၂) နာရီအရောက်လာခဲ့မယ် တဲ့။ ရေခိုးချိုးပြီး လိမ်းတော့”

“ဟင်!... ပြောတော့ ညနေဆို”

“မီးချုပ်မှာစိုးလို့နေမှာပေါ့။ မြန်မြန်လုပ်တော့လော။ ငါ အရင် ချိုးရမလား”

“ချိုးလေ... ဒါဆို ပိုင်း သနပ်ခါးသွေးထားနှင့်မယ်”

“အေး... အေး”

ရေချိုးခန်းလှေမှာမို့ ‘မမမီးမီး’ ကို ဦးစားပေးပြီး ‘ပိုင်း’ က မှန်တင်ခုံရှေ့မှ ကျောက်ပျဉ်ထောင်ထားတာကို ချလိုက်ပြီး ရေ

အနည်းငယ်ဆေးလိုက်ကာ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးအစားဖြင့် သွေးလိုက်ပါ၏။ ‘မမမီးမီး’ က ချစ်သူနှင့်တွေ့လျှင် မိတ်ကပ်သာလိမ့်လေ့ ရှိသဖြင့် ‘ဝိုင်း’ အတွက်သာ များများနှင့် ခပ်ပျစ်ပျစ်လေး သွေးထားလိုက်ပါသည်။ ‘မမမီးမီး’ ပြီးချိန်လောက်မှ ရေချိုးရန် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“ကိုဇေမွေးနေ့ အပြင်မှာ ကျွေးချင်တယ်ဆိုလို့ မမရဲ့”

“အဲဒါ အငယ်လေး ဘာလိုက်ရှုပ်မှာလဲ”

“မီး အဖော်ရအောင် ခေါ်တာပါ”

“Beer တွေ ဘာတွေမော့ပြီး မူးမလာစေနဲ့နော်”

“ဪ... မီးတို့ပါတာ သောက်ပါ့မလား မမရဲ့။”

ဒီလောက်တော့ ကိုဇေလည်း သိမှာပါ”

“လာခေါ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြန်လည်းပို့ပေးမှာပါ”

“အေး အေး”

‘မမ’ က ‘ဝိုင်း’ တို့နှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာတာကို မြင်သွားပြီး သတိပေးလေ၏။ နေ့လယ်ခင်း လင်းလင်းထင်းထင်းမို့ စိတ်မပူဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ‘မမမီးမီး’ က ထုံးစံအတိုင်း

style pants ဝတ်တာပါ။ အပေါ်မှာ ဝတ်ထားပါသည့် blouse အပေါ် ဂျာကင်ခပ်ပါးပါးဖြင့် ဝတ်ထားလေ၏။ ‘ဝိုင်း’ က နေ့ခင်းအပူ ရှိန်ကြောင့် blouse အင်္ကျီလက်တိုနှင့် ဂျင်းစကပ် (ဒူးဖုံးရုံအရှည်) ကိုသာ ဝတ်ခဲ့ပါသည်။

နှစ်ယောက်သား ခြံထဲမှထွက်ခဲ့စဉ် ‘ကိုဇေ’ ကားက လမ်းဆုံအကွေ့ကို ချိုးကွေ့ဝင်လာသည်နှင့် တိုးလေတော့၏။ အကြာကြီး မစောင့်ရတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ကားရှေ့ခန်းမှာ ‘မမမီးမီး’ ထိုင်လိုက်သဖြင့် ‘ဝိုင်း’ က အလိုက်တသိဖြင့် နောက်ခန်းမှာပင် ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ဘယ်မှာစားမည်ဟု မပြောပါဘဲ ခြံထဲတက်သို့ အတော်ကြာကြာ မောင်းခဲ့လေ၏။

“ကိုသန့်ဇင် မပါဘူးလား”

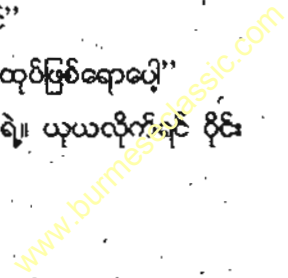
“ဆိုင်ကိုပဲ လာမှာပေါ့ ယုယရဲ့”

“မလာမှာ စိတ်မပူရဘူးပေါ့လေ”

“မလာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်က ဘော်ဒါတွေကို မနေ့ကတည်းက ကြိုပြီးကျွေးမွေးပြီးသားပါ။ ဒီနေ့က ယုယကို သီးသန့်လိုက်ကျွေးတာ။ သူတို့ ရှုပ်စရာမလိုအောင်”

“ဟင်! ... ဒါဖြင့် ဝိုင်းက အရှုပ်ထုပ်ဖြစ်ရောပေါ့”

“ဟောဗျာ! ... မဖြစ်ပါဘူး ဝိုင်းရဲ့။ ယုယလိုက်နဲ့ ဝိုင်း

ပါမယ်ဆိုတာ ကြိုညှိပြီးသားပါ”

“ဒါ... ကိုဇေဖို့ birthday gift ပါ”

“ဘာတွေလဲ၊ မလိုပါဘူး၊ ယုယကလဲ”

“အမှတ်တရပေါ့ ကိုဇေရဲ့”

“ဝိုင်းက ကပ်မြောင်မို့ ဘာလက်ဆောင်မှ မပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါပြီများ၊ ကိုယ်ကလည်း ကလေးဆီက မမျှော်ပါဘူး စိတ်ချပါ”

Restaurant ခပ်ကောင်းကောင်းရှေ့မှာပင် ကားကိုရပ်လိုက်ပါ၏။ ‘မမီးမီး’ တို့အနောက်မှ အူကြောင်ကြောင်နှင့်ပင် လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ Hall ခန်းထဲမှ စားပွဲမှာပင် ထိုင်လိုက်ကြသဖြင့် စိတ်ပူတာ လျော့သွားရပါ၏။ ရောက်ရောက်ချင်း အအေးဘူးသာ မှာထားပြီး ခဏမျှ နားဖြစ်လေသည်။

“အပြန်နည်းနည်းမှောင်ရင် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်!... ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“ရှပ်ရှင်ကြည့်မလို့လေ။ ကိုယ်တို့ကြိုက်တဲ့ Action ကားမို့ လက်မှတ် booking လုပ်ထားပြီပြီ”

“အဲဒါ ကိုဇေတို့ပဲ ကြည့်ကြလေ”

“ရော်! မွေးနေ့အမှတ်တရပဲကြည့်ပါမယ်ဆိုမှ ယုယကလဲ။”

ဟော!... လာပါပြီ”

‘ကိုဇေ’ လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် ‘ဝိုင်း’ လည်း အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ တကယ်ပင် ဟိုလူကြီး ရောက်လာလေသည်။ ‘ဝိုင်း’ ကို မြင်လိုက်ရ၍ သူက မျက်နှာမပင့်ပြုကာ ပြုံးစိမ်းဖြစ်သွားပါ၏။ မကျေလည်ခဲ့တာက ကြာသွားပြီမို့ ‘ဝိုင်း’ လည်း မေ့လုလုဖြစ်နေပါပြီ။ ‘ဝိုင်း’ ၏ ဘေးဆိုကိုသာ သူက ဆွဲယူထိုင်လိုက်လေသည်။

“မှာပြီးပြီလား”

“No!”

“မှလိုက်တော့လေ၊ ညနေပွဲမိအောင် ကြည့်ရမယ့်ဟာ”

“မင်းကျွေးမှာဆိုတော့ စောင့်နေတာပေါ့”

“ကျစ်!... မဟုတ်တာ ရစ်နေပြန်ပြီ။ ဝေယျာကတော့လေ၊ ဟေ့! ချာတိတ်!... ချွတ်! ချွတ်!”

သူက waiter ကို အသံခပ်အုပ်အုပ်ပေး၍ လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး menu ထဲမှ အစားအသောက်တို့ကို မှာလေတော့၏။ မွေးနေ့ရှင်က မကျွေးပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူက ရှင်းမှာတဲ့လဲ။ ‘ဝိုင်း’ တို့ ညီအစ်မပင် မျက်စိလည်သွားရလေသည်။ သူက ‘ဝိုင်း’ ရှေ့မှ အအေးဘူးကို ဖျတ်ခနဲ ယူမော့လိုက်သဖြင့် တားချိန်မရလိုက်ပါလေ။

“ကိုဇေ ရှင်းမှာမဟုတ်ဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ်နဲ့ ဝေယျက မွေးနေ့တစ်ရက်တည်းပဲ ယုယရဲ့။ အဲဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ကျွေးတိုင်း နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ကျွေးဖြစ်တယ်။ မနေ့က ဝေယျရှင်းတာဆိုတော့ ဒီနေ့ ကိုယ်ရှင်းမှာပေါ့”

“ကြည့်စမ်း!... ကိုဇေ မွေးနေ့လက်ဆောင် ညာယူတယ်”

“မယူပါဘူး ယုယရဲ့။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကာနီး ဖာလူဒါ ဝယ်တိုက်ဦးမှာပါ။ ရုပ်ရှင်လည်း ကိုယ်ပြုမှာလေ”

‘မမမီးမီး’ နှင့် ‘ကိုဇေ’ တို့ ထုတာ နှက်စားတွေ ဖြစ်ကုန်တော့၏။ လူကြီးဝိုင်းမှာ ကလေးပါသည့်နယ် ဝိုင်းက ငုပ်တုတ်လေးငြိမ်နေရလေသည်။ မိုးချုပ်မှ အိမ်ကိုရောက်မှာလား။ ကိစ္စမရှိပါ။ အိမ်အထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမှာမို့ ပြဿနာမဖြစ်ဘူးထင်ပါရဲ့။

“အဝစားရမယ်နော် ဝိုင်းလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် မပေးရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ။ မင်းရဲ့မွေးနေ့ပါဆိုတော့”

“အင်း... နောက်တော့ ပေးမှာပေါ့”

“ဆုပဲ တောင်းပေးရင် ဖြစ်ပါတယ် ဝိုင်းရယ်။ ကိုယ် ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး”

လေးယောက်စာထက်မက ပိုလျှံစွာ မှာထားသည့် အစား

အသောက်တွေကြောင့် နှမြောစရာပါ။ ‘ဝိုင်း’ တို့အိမ်မှာက အစားအစာကို လွှင့်ပစ်ရသည်အထိ မဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ်တတ်ရပါ၏။ ဗိုက်ထဲ ဆန့်အောင် စားတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါလေ။ မလိုအပ်ဘဲ သုံးတာက အဖြန့်နဲ့ပင် မဟုတ်ပါလား။

“Bill ရှင်းမယ်”

လင်ဗန်းလေးထက်တင်လာပါသည့် bill ကို သူ အတော်များများ ငွေရှင်းလိုက်ရလေ၏။ စားဖွဲ့ထက် ကျန်နေခဲ့ပါသည့် ဟင်းလျာတို့က နှမြောစရာပါလေ။ Restaurant ရှေ့မှာ ရပ်ထားပါသည့် သူ့ကားပေါ်သို့ ‘ဝိုင်း’ လက်ကိုင်ဆွဲ၍ တက်စေသဖြင့် လိုက်စီးခဲ့ရလေသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံလမ်းမှာ ကားပါကင်ထိုး၍ ကြိုမှာထားသည့် လက်မှတ်ကို ယူကာ ဝင်ခဲ့ကြပါ၏။ ‘မမမီးမီး’ က ‘ကိုဇေ’ ကို မုန့်ရွေးမည်ဆိုပြီး ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်စဉ် တအောင့်လေ၍ မီးမှောင်ကျကာ အလင်းမိုန်မိုန်သာရှိတော့၏။ ရုံထဲမှ Aircon က လူအပူရှိန်များသည့် အတိုင်း လွှတ်ထားသဖြင့် အေးစိမ့်လာလေသည်။ မုန့်တွေလှမ်းပေးတိုင်း ခေါင်းခါပြုရင်း လက်ပိုက်ထားမိ၏။ လက်စွဲပါးပါးဝတ်လာမိသည့် ဒုက္ခက စပြုလေပြီ။

“ကိုယ့်နားကို ကပ်ထိုင်လေ”

၃၆ ♡ မသေခွဲဆောင်

'ပိုင်း' ကိုယ်ပေါ် ဂျာကင်ထပ်ဝတ်ပေးကာ လက်မောင်းကို ဖိုစေသည့် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။ Action ဇာတ်ကား မည်သို့ ပြီးဆုံးသွားသည်ကိုလည်း သေချာမမှတ်မိပါ။ ချမ်းစိန်စိန် အအေးဒဏ် ကြားမှာ ရင်တွေသာ အခုန်မြန်နေခဲ့တာပါလေ။

အခန်း (၇)

“ဘာကွ!”

'ဖေယျာ' ၏ သူ့ကို အံ့ဩတကြီးဖြင့် ကြည့်နေပါ၏။ နောက် ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲလည်း ပြီးပြီမို့ မေမေက သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို အိမ်ခေါ်ပြီး ထမင်းဖိတ်ကျွေးတာမို့ တစ်နေ့လုံး ဆူညံနေကြတာပါ။ ညနေစောင်းမှာမှ သူနှင့် 'ဖေယျာ' တို့ သူ့အိမ်ခန်းအတွင်းမှာ စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောဖြစ်လေသည်။

“အဲဒါနဲ့ ဖွင့်ပြောလိုက်ရောလား”

“ကျစ်! ... မပြောပါဘူးကွ။ မေးရုံပဲ မေးကြည့်တာပါ”

“ယုယတို့အိမ်မှာက ဘာပဲလုပ်လုပ် အကုန်လုံး လူကြီးတွေ ကို အသိပေးပြီးမှ လုပ်ကြတာကွ။ သူ့မှာ ချစ်သူမရှိသေးမှန်း ငါလည်း သိနေတာပဲ”

“ဒါတော့ မင်းပြောမှလား။ ငါလည်း သိတာပဲဟာ။ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့မရဘူးလေ။ First year တက်ပြီဆိုမှတော့ ဘာညာသာရကာ အပျော်မျိုး ရည်းစားထားတာလည်း ရှိနိုင်တာပဲ”

“အဲဒီတော့ ဝိုင်း ဘာပြောလဲ”

“No တဲ့”

သူက ခုတင်ထက် လှဲအိပ်ချလိုက်ကာ ခေါင်းအုံးဖောင်း ဖောင်းလေးကို တအားပိတ်ဖက်ထားလိုက်မိလေ၏။ ‘ဝိုင်း’ သာ ဒီ ခေါင်းအုံးလေး ဖြစ်လိုက်ရင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်ပါ့မည်နည်း။ မျက်နှာက အလိုလိုပြီးရင်း ထိုနေ့ညခင်းကို အာရုံထဲ မြင်ယောင်ကြည့် နေမိလေ၏။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း သူ့ရင်တွေ ရှုပ်ခွဲရတာကို ဘယ်သူသိမှာ တဲ့လဲ။

“ဝိုင်း”

“ဟင်”

“ချစ်သူရှိလား”

“အာ ... ဝိုင်းက ခုမှ (၁၇) ထဲ ဝင်ကာစရှိသေးတာ

ချစ်သူထားစရာလား”

“ငယ်လိုက်တာ ကိုယ့်ထက် အသက် (၆) နှစ်ကျော်ကြီး တောင်မှပဲ”

“အိမ်ပြန်ရင် အဆူခံထိမှာ သေချာနေပြီ”

“ဘာလဲ ... မီးချုပ်သွားလို့လား”

“အင်းပေါ့၊ ပြောတော့ဖြင့် တစ်ခုခုစားဖို့ပဲဆိုပြီ။ အခုတော့ ဒီထဲရောက်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်ခါတလေ လူကြီးတွေမသိအောင် ဇွတ် လုပ်မိတာက ပျော်ဖို့ကောင်းပါတယ် ဝိုင်းရဲ့”

“ကြည့်! အဲဒါ လူကြီးက ကလေးကို သင်ပေးစရာလား”

လက်ခုံထက် ဆွဲဆိတ်ခြင်းခံလိုက်ရလေ၏။ နေကြာစေ့ တဖျောက်ဖျောက်ဝါးနေသည့် ‘ယုယ’ တို့စုံတွဲတံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့မျှ ထွက်လာလေသည်။ သူ့နှင့် ‘ဝိုင်း’ ကဖြင့် နီးနီးကပ်ကပ် တိုးတိုးကျိတ် ကျိတ် စကားပြောရင်း ရုပ်ရှင်ကဖြင့် မကြည့်တစ်ချက် ကြည့်တစ်ချက် ပါလေ။

“လူကြီးတို့ ယောက်ျားလေးတွေက ဘာမဆိုလုပ်ခဲ့တာပဲ။ ဝိုင်းတို့က မိန်းကလေးလေ”

“မိန်းကလေးလည်း ဘာဖြစ်လဲ”

“ကြည့်ပါလား။ မဟုတ်တာတွေ သင်မပေးနဲ့နော်”

“တိုင်ပြောမယ်ပေါ့လေ”

“တိုင်တာထက် ဝိုင်းရဲ့မေမေက ဆူရင် လက်ပါတတ်တယ် ရှင်း”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်က ဝိုင်းကိုယ်စား ခံပေးမယ်ဆိုရင်ရော ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

သဘောကျသဖြင့် အသံမထွက်အောင် ရယ်လေတော့၏။ ပါးပြင်ထက်မှ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေးက သူ့ကို ပို၍ ရင်ခုန်စေသည့်နှယ်ပါ။ အပြစ်ကင်းစင်သည့် အရွယ်လေးကိုမှ စိတ်ကစားတတ်အောင် သစ်ပေးသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။ သို့သော် အချစ်ဟူသည်က အခြေအနေ အချိန်အခါ အရွယ်မရွေး ရင်ဘတ်ထဲ ဖြစ်တည်လာတတ်သည့် အရာတစ်ခုပါလေ။

ရုပ်ရှင်ကားမှ သေနတ်ပစ်သံတွေက တခိုင်းခိုင်း။ သူ့ရင်ထဲမှာ နှလုံးခုန်သံက တဒုတ်ဒုတ်နှင့် ဆူဆူညံညံဖြစ်နေလေတော့၏။ ကြည့်လဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သူမ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့တ သက်ပြင်းသာ ရှိုက်နေရတော့တာပါ။ ဒီလိုနဲ့တော့ မလွယ်တော့ပါလား ‘ဝိုင်း’ ရယ်။

“လူကြီး”

“ကျစ်!... အဲဒီလိုပဲ ခေါ်နေတော့မှာလား။ နည်းနည်းပါးပါး ပြောင်းမခေါ်ချင်ဘူးလား ဝိုင်းရဲ့”

“ဒါဖြင့် ကလေးလို့ ခေါ်ရမှာလား”

နဖူးထက် လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ထုလိုက်မိလေ၏။ စည်းကျော်မိသွားပြီလား။ သူနှင့် သူမက ခုထိ ဘာဆိုတာမှ မသက်ဆိုင်သေးတဲ့ သူ့စိမ်းတွေသာ ဖြစ်နေတာလေ။ သို့သော် စံပယ်တော့ စံပယ်၊ အခိုင်းစံပယ်ဖြစ်နေပါလည်း နမ်းရှိုက်ချင်စိတ်က ဖြစ်လာနေတော့ ခက်သားလား။

“အ!”

“နာသွားလား”

“နာတာပေါ့၊ သူ့အားကြီးနဲ့”

“ဥဲဖွ!... ဥဲဖွ!”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ကိုကြီးလို့”

“အာ... အသည်းတုန်စရာကြီး”

နှစ်ယောက်သား အတူတူတီးတိုးရယ်လိုက်မိကြပါ၏။ မျက်ဝန်းချင်း စကားပြောတာများလား။ အပြုံးချင်ဖလှယ်တာရော ဖြစ်နိုင်ပါသလား။ သေချာတာကဖြင့် တစ်ဦး၏စိတ်ကို တင်ဦး အလိုလို

နားလည်နေသလိုပါပဲ။ နှလုံးသားကို ပူတစ်လှည့် အေးတစ်လှည့် ဖြစ်စေတာက အချစ်ပင် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

“သန့်ဇင်”

“ငါ ဝိုင်းကို တကယ်ချစ်နေမိပြီ ဇေယျာ၊ အဲဒါ အသေ အချာပဲ”

“ဟာ!... သွားပြီ၊ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိ ဖြစ်နေပါရောလား”

‘ဇေယျာ’ က တဟားဟားဖြင့် လှောင်ရယ်လေတော့၏။

လှောင်လည်း ခံရုံပါပဲ ‘ဝိုင်း’ ရယ်။ ကိုယ့်အဖြစ်က အခုမှ ကလေးကို မုန့်ပေးပြီး ကြိုက်သည်ဟု ထင်စရာပါလေ။ စကားပြောလိုက်တိုင်း ခပ်ပူးပူး နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားတာ၊ အကြည့်ဆုံလိုက်တိုင်း ချက်စောင်း နက်လေး၊ ပိုတတ်တာတို့က နှလုံးသားကို ဆွဲထုတ်ယူငင်သွားသည့် နယ်ပါ။

ချစ်ခြင်း၏အဓိပ္ပာယ်ကို Dictionary (အဘိဓာန်) စာအုပ်ထဲ မှာ ရှာ၍မရနိုင်ပါ။

ချစ်ခြင်းကြောင့် ပူလောင်စေတာ။

ချစ်ခြင်းကြောင့် ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်လာတာ။

ချစ်ခြင်းကြောင့် လိုချင်တစ်မက်မှုတို့ ဖြစ်လာစေတာ။

ချစ်ခြင်းကြောင့်ပင် ဣဿာမစ္ဆရီယဆိုသည့် မနာလို

ဝန်တိုမှုတို့ ဖြစ်တည်လာစေတာဆိုပါလျှင် -

အလုံးစုံသော ကိုယ်စိတ်နှလုံး သုံးပါးစလုံးနှင့် ‘ဝိုင်း’ အပေါ် ချစ်နေပြီဆိုသည့် မှန်သောစကားကို ဝန်ခံချင်ပါသည်။

“အတည်ကြီးလား သန့်ဇင်”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါ လျှောက်ပြောပါ့မလား”

“ပြဿနာပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါနဲ့ယုယ ကျွင်တက်တော့မှာပေါ့ကွ”

“ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ သန့်ဇင်ရာ။ ယုယဆီကိုခေါ်သွားမိလို့ ဝိုင်းကို စတွေ့ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ယုယခေါ်လာလို့ မင်းတို့နှစ်ယောက် နောက် ထပ်တစ်ကြိမ် ဆုံခွင့်ရပြီး”

“ဝိုင်းနဲ့ငါဆိုတာ အခုမှ နှစ်ကြိမ်ပဲရှိတယ်ဆိုပြီး အထင်မြင် သေးတာလား ဇေယျာ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းမသိဘဲ ငါနဲ့သူ့ဆုံခဲ့တဲ့ အကြိမ်တွေ ရှိခဲ့ပါသေးတယ်။ အချစ်မှာ အချိန်အတိုင်းအတာဆိုတာမျိုး ရှိလို့လား။ ပြောစမ်းပါဦး”

‘ဇေယျာ’ က သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေလေ

တော့အဲ။ ဒင်းတို့ကျ ငိုးမမြင် လေမမြင် ချစ်ခွင့်ရှိပြီး သူ့အလှည့်မှာဖြင့် အတားအဆီးတွေ၊ ပိတ်ပင်ကာဆီးတာမျိုးတွေ ရှိသင့်ပါသလား။ ကာယကံရှင်နှစ်ဦးက အခုမှ ရင်ဘတ်သံစဉ်ချင်း စညှိကြရုံသာ ရှိသေး တာပါလေ။ ချစ်တယ် ကြိုက်တယ်ဆိုသည့်ကိစ္စက ခုပြောရုံနှင့် Yes ဆိုပြီး ဖြစ်လာတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ အချစ်ဆိုတာ မလွယ်ကူပါဘဲ ခက်ခဲသည့်အရာတဲ့လား။

“ငါက မင်းကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး သန့်ဇင်။ နောက်ဖြစ်လာမယ့်ကိစ္စကို တွေးလိုက်မိလို့ပါ။ ယုယက သူတို့အိမ်နဲ့ ဆွေမျိုးပဲတော်ရုံတော်တာ သန့်ဇင်။ အရင်းအချာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့”

“အေးလေ ... အဲဒီတော့ လူကြီးတွေနဲ့ မင်း ရင်ဆိုင်ရမှာကို ပြောနေတာ”

“ဝိုင်းက First Year တက်တော့မှာပဲကွာ”

“အေး ... မင်း အဲဒီလိုပြောမယ်မှန်း ငါသိပြီးသား”

“ဘာ”

“(၁၆) (၁၇) ဆိုတာ ငါတို့မျက်စိထဲမှာတော့ အရွယ်ရောက် ပြီထင်ပေမယ့် သူ့အမေမျက်စိထဲမှာတော့ ကလေးလိုပဲ မြင်နေမှာကွ။ အဲဒါကို မင်သီရဲလား”

“ရည်းစားထားတာ အဲဒီလောက် chance နည်းရမှာလား။ ငါတို့က ခုတွေ့ ခုကြိုက် ခုယူမှာမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ပြောခိုက်လိုက်တာကွာ။ မင်း အတော်ခေါင်းမာတာပဲ”

ကြည့်နူးစိတ်တို့ဖြင့် ရင်ဖွင့်နေကာမှ ဘယ်ပျောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ပါ။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဒီလောက်တော့ နားလည်ပေးနိုင်ရ မှာလေ။ အခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါဘဲ သူနှင့် ‘ဝိုင်း’ ကို မနီးစပ်စေချင် သလို ဝိုင်းခြားပြနေတာ မဟုတ်ပါလား။ သူက ဒင်းချစ်သူကို လှနေ တာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ‘ဖေယျာ’ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။

“မင်းက ယုယကို ကြောက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အိမ်က လူကြီးတွေကို လန့်နေတာများလား”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ”

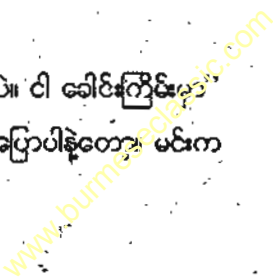
“ကျစ်! ... အရေးမပါတာတွေ”

“အဲဒီလိုမပြောနဲ့ သန့်ဇင်။ ဝိုင်းက သူတို့အိမ်မှာ အငယ်ဆုံး အချစ်ဆုံး တန်ဖိုးအထားဆုံး ကလေးကွ။ လွယ်လွယ်နဲ့ရလိမ့်မယ်လို့ လျှော့မတွေးနဲ့”

“ငါသိပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြောတော့ခံရမှာပဲ။ ငါ ခေါင်းကြိုင်းမှာ”

“တော်ပါပြီဖေယျာ။ ဘာမှ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ မင်းက

ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းဆို ရင်ထဲရှိသမျှ အကုန်ဖွင့်ပြောမိတာပါ။ ဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်သင့်သည့်ကိစ္စမှန်သမျှ လျှို့ဝှက်ထားရမည်ဆိုတာ တကယ် လက်တွေ့ပါပဲလား။

“သန့်ဇင်”

“ငါ့ကို မင်း စိတ်ခုနေပြီ မဟုတ်လား။”

“မင်းကလည်း မဟုတ်တာ”

Phone မှ message ပို့သံကြောင့် နှစ်ယောက်သား စကားပြောခြင်းက ရပ်သွားပါ၏။ သူက ခုတင်ထက် လှဲနေသူဖို့ phone လှမ်းယူရန် ဝေးနေလေသည်။ စားပွဲရှေ့ရှိ ခုံမှထိုင်နေသည့် ‘ဖေယျာ’ က သူ့ phone ကိုယူကြည့်လိုက်လေ၏။ စပ်စုတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ဘာရယ်မဟုတ် ကြည့်လိုက်ပုံပါ။ သို့သော် ‘ဖေယျာ’ က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ”

“ဒီမှာ”

ယူပေးလိုက်ပါသည်။ သူ့ phone ကို ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ Handset scream ထက် ဝေါ်နေပါသည်။ message က သူ့ရင်ကို အခုန်မြန်လာစေပြန်လေသည်။ ကြည့်စမ်း! ထင်မထားတဲ့အချိန်မှာ မထင်မှတ်တဲ့ လက်ဆောင်မျိုး သူ့ရလိုက်တာပါပဲလား။

ကိုကြီး...။

ကိုဖေယျာကို မမိမီးမီးက လက်ပတ်နာရီ ဝယ်ပေးနိုင်ပေမယ့် ‘ဝိုင်း’ က မဝယ်ပေးနိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် ကိုကြီးအတွက် ‘ဝိုင်း’ ကိုယ်တိုင် ရှုပ်အင်္ကျီချုပ်ပေးထားပါတယ်။ အသားအေးအေးလေးနဲ့အဖြူရောင် လေးပါ။

‘ဝိုင်း’

‘ကိုကြီး’ တဲ့လား။ သက်ပဲ့ပစ္စည်းတွေပေးတာထက် ဤသို့ အခေါ်အဝေါ်လေးဖြင့် စခေါ်တာလေးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပြီး ဝမ်းသာပါတယ် ‘ဝိုင်း’ ရယ်။ ရင်ထဲမှာ ပြောမပြတတ်အောင်ပါပဲ။ ကိုယ်တိုင် ချုပ်ပေးတာတဲ့လား။ အဘယ်မျှ တန်ဖိုးရှိလိုက်ပါသလဲ။ ငွေကြေးဖြင့် လွယ်လင့်တကူ ဝယ်ပေးလိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အပင်ပန်းခံ အချိန် ကုန်ခံပြီး ချုပ်ပေးတဲ့ စေတနာကို မြင်သာပါရဲ့။

လွမ်းလိုက်တာ ‘ဝိုင်း’ ရယ်။ သနပ်ခါးနဲ့ သင်းသင်းလေးကို ရှုရှိုက်ခွင့်က ဘယ်တော့မှန်းမသိပေမယ့် အခုကတည်းက ကြိုပြီး ရင်တွေခုန်နေတော့ ခက်သားလား။ ‘ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို ‘ဝိုင်း’ သိအောင် ပြောနိုင်ဖို့ ကိုယ် အားမွေးရပါဦးမယ်။ ကြည့်လဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းလေးရဲ့မျက်စောင်းတစ်ချက်နဲ့ ခပ်ဖူးဖူးနှုတ်ခမ်းပါးလေးရဲ့ စူပြုမှုကို ကိုယ်သာ အပိုင်စားရပါရစေနော်။

‘ဝိုင်း’ ကို ကိုယ်သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ။

အခန်း (၈)

မနေ့က လျှော်ပြီး လှန်းထားပါသည်။ ['ကိုကြီး' အတွက် ချုပ်ထားပေးသည့်] ရှုပ်အဖြူကို သေချာဖိပူတိုက်ပြီး plastic ထဲ ကတ္တူစက္ကူပြားခံလျက် ခေါက်ထည့်လိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ မိုးပြာရောင် ပါကင်စက္ကူဖြင့် သေချာပတ်ဖုံးလိုက်ပါသည်။ သူများတွေ လုပ်သလို စံက္ကူဘူးဖြင့် သေချာမပေးနိုင်ပေမယ့် အတတ်နိုင်ဆုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်စေရန်တော့ 'ဝိုင်း' လုပ်နိုင်ပါ၏။

'ကိုကြီး' သဘောကျမှာပါနော်။
"သမီးငယ်!"

"ရှင်! မေမေ ... လာပါပြီ"

မေမေခေါ်သံကြောင့် အခန်းထဲမှ စားပွဲပေါ်မှာပင် အထုပ်ကို တင်ခဲ့ပြီး အောက်ထပ်သို့ အပြေးအလွှား ဆင်းလိုက်ရပါ၏။ အလယ် ခန်းမှာ မမမီးမီးနှင့်အတူ ရှိနေပါသည့် မေမေမျက်နှာက တင်းမာနေ သယောင်ပါ။ ဘာလဲ မမမီးမီးနှင့် ပြဿနာဖြစ်ကြပြန်ပြီလား။ တူမ ဖြစ်သူကိုပါ အုပ်ထိန်းနေရပါသည့် မေမေက နယ်မှညီမကိုယ်စား ဆုံးမပဲ့ပြင်တာမျိုး အမြဲလုပ်၍ ထိန်းမတ်ပေးလေ့ရှိပါသည်။

"ဝိုင်းရောက်ပြီ မေမေ"

"ဘာလုပ်နေတာလဲ"

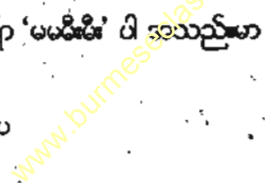
"ဟင်! ... ဘာမှမလုပ်ပါဘူး"

"နောက်ကို မီးမီး ဘယ်ခေါ်ခေါ် လိုက်စရာမလိုဘူး ကြား လား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ"

"မေမေက ဒါဆို ဒါလိုက်ပေါ့ ဝိုင်းချစ်၊ ဘာလို့ မေးခွန်း ပြန်ထုတ်နေရတာလဲ"

အကြည့်က 'မမမီးမီး' ထံသို့ ရောက်သွားပါ၏။ 'ဝိုင်း' ကို မကြည့်မိဘဲ သံမံတလင်းကိုသာ မှန်ကပ်ကပ်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် အံ့သြသွားရလေသည်။ အိမ်မှာက 'မမ' ရော 'မမမီးမီး' ပါ အသည်းမာ

ကြပြီး တော်ရုံအပြောအဆိုခံရုံမျှဖြင့် မျက်ရည်မဝဲတတ်ပါလေ။ ‘ပိုင်း’ သာ အငယ်ဆုံးမို့ အရွဲဆုံးဖြစ်ပြီး ထစ်ခနဲရှိ မျက်ရည်က တပေါက်ပေါက်ကျတတ်တာပါ။

“ပြောလေ”

“ဟုတ်!... ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

“အေး၊ နင့်အန်တီငယ် ခေါ်ထားတာ သွားလိုက်ဦး”

ဧကလေးပုကာ အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး အိမ်ရှေ့စက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ထဲမှ စက်မှာသာ ချုပ်လေ့ရှိသည့် အန်တီငယ် ရော [အိမ်ရှေ့စက်ဆိုင်မှာ စက်ချုပ်သည်] အန်တီလေးပါ အတူရှိနေကြပါ၏။ အန်တီငယ်က ချုပ်ပြီးသည့်အထည်တို့ကို ခေါက်၍ အိတ်တွေထဲ စုထည့်နေပါသည်။

“အန်တီငယ်”

“အေး... ပိုင်းချစ်လာတာ အတော်ပဲ”

“အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ”

“ရှူး! တိုးတိုး... မှန်တိုင်းက နင့်ကိုပါ ရောသမန္တသွားလိမ့်မယ်”

ဆိုင်နောက်တံခါးက ဖာင်းလင်းပွင့်ထားသဖြင့် အိမ်ထဲကို လှမ်းမြင်နေရကာ အသံသဲ့သဲ့မျှ ကြားရပါ၏။ အန်တီလေး ဖွင့်ထား

ပါသည့် ရေဒီယိုကို အသံတိုးလိုက်ပြီး အိမ်ထဲမှအသံတို့ကို နားစွင့်လိုက်မိသည်။ ‘မမမီးမီး’ ဘာအမှာလုပ်မိလို့ မေမေ ဒီလောက် ဒေါသထွက်နေရပါသလဲ။

“နင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကလေးတွေကို စာပြပေးနေတဲ့ ကျူရှင်ဆရာမမို့ အရိပ်ပြန်နဲ့ အကောင်မြင်မှာပါ မီးမီး။ အရွယ်ရောက်လို့ ရည်းစားထားတာကို အန်တီကြီး အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ထားပါ။ စည်းကမ်းရှိရှိနဲ့ လူကြီးတွေ မျက်စိအောက်မှာပဲ တွေ့ရမှာပေါ့။ သွားချင်ရာသွား ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်တာ အကျင့်ဖြစ်သွားရင် ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုမြင်ကြမလဲ။ အိမ်မှာ ယောက်ျားသားမရှိလို့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သင့်လျော်အောင်နေနေတဲ့ မိသားစုပါ မီးမီး”

“ဒီး အဲဒီတစ်ရက်ပဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်လို့ အိမ်ပြန်နောက်ကသွားတာပါ”

“မှန်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ပဲကြည့်ကြည့်၊ ဘယ်ပဲသွားသွား အမှောင်စေနဲ့ပေါ့။ နင်တို့စုံတွဲသွားကြတာက အကြောင်းလား။ နင်ညီမ မအူမလည်လေးကို သင်ပြသလို ခေါ်နေတာတော့ မမှန်ဘူး မီးမီးရဲ့”

“-----”

“အစရှိ အနောင်နောင်တဲ့။ တစ်ခါသွားစရှိရင် နောက်ဘစ်ကြိုဆိုတာတွေ ရှိလာတော့မှာ”

“ကိုတေတို့မွေးနေ့မို့ ဝိုင်းချစ်ကို အဖော်ခေါ်သွားတာပါ အန်တီကြီး”

“မွေးနေ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဝိုင်းချစ်က ပါရောလား။ နှင့်အစ်မချစ်သူထားတာ အဲဒီလိုပဲလား။ အိမ်ကို ဘယ်နှစ်ခါ တစ်ချောင်းချောင်းလာပြီးခေါ်သလဲ။ Phone တဂွမ်းဂွမ်းဆက်နေတာရော ကြားဖူးလား။ အေး! တစ်လတစ်ကြိမ်ခေါ်တာတော့ ရှိမှာပေါ့။ အမြဲတမ်းတွေ့နေရအောင် သမီးရည်းစားထားကြတာ ပြောစရာတွေ မကုန်အောင် အဲဒီလောက်များလား။ ဘာတွေများပြောကြသလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

အလို! အတော်တင်းမာနေတာပါလား။ အဲဒီနေ့က တစ်ည နေလေး အပြင်လိုက်သွားပြီး ည (၈) နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့ သည့်အပြစ်က ဤမျှ ကြီးလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပါ။ အခုလည်း ‘မမမီးမီး’ ကို အပြင်ထွက်မှုဖြင့် အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘဲ ‘ဝိုင်း’ ကို ခေါ်သွားတဲ့အတွက်ကြောင့်တဲ့လား။

“ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မခင်ရ၊ မပြောရခိုပြီး ပိတ်ပင်ရအောင် ငါ ဒီလောက် ခေတ်နောက်မကျသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရွယ် မရောက်သေးပါဘဲ ငါ့သမီးလေး ချစ်သူထားမှာကိုတော့ တားမြစ်ရမှာပဲ။ ဝိုင်းချစ်ကို ငါနိုင်အောင် ထိန်းနိုင်ပေမယ့် နင်က အခရာပဲ မီးမီး”

“မီးမှာ အဲဒီလို စိတ်ယုတ်မျိုး မရှိပါဘူး”

“အေးပါ ... ငါသိတယ်။ ဖြစ်လာမယ့်အကျိုးဆက်ကို ကြိုမြင်နေလို့ ပြောရတာပဲ။ ငါက အခေါ်ဆိုပေးမယ့် နှင့်အမေကိုယ်စား ဆုံးမဖို့တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ နင်အသိပါ”

“ကိုတေတို့က ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း လူငယ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး”

“အန္တရာယ်ကို မဖြစ်ခင် ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်တာ ဝိုင်းသင့်တော်သူလား မီးမီး။ နှင့်ကောင်လေးတွေကောင်းတာ တော်တာ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ငါနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ငါ့သမီးဝိုင်းချစ်အတွက် ပြောနေတာ”

“ဝိုင်းက (၁၃) နှစ် ရှိပါပြီ အန်တီကြီးရယ်”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ဝိုင်းချစ်က ကလေးပဲမီးမီး။ (၁၈) နှစ် မှတ်ပုံတင်မရသေးတာနဲ့ ကလေးအရွယ် ဆိုတာ နှင်လည်း သိပါတယ်။ တူမဆိုပေးမယ့် သားသမီးတွေနဲ့သမီးကို တစ်တန်းတည်းထားပြီး ချစ်ခင်ဂရုစိုက်ပေးတဲ့ အန်တီကြီးတို့ လူကြီးတွေရဲ့ မေတ္တာစေတနာကို အသိအမှတ်ပြုရင် သမီးညီမကို ရည်စားထားတဲ့လမ်းကြောင်းကိုတော့ သင်မပြပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံနေတာပါ”

ဘုရားရေ! နောက်ဆုံးတော့ အဓိကလူက ‘ဝိုင်း’ ပဲဖြစ်နေပါလား။ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ပြောနေသည့် ဆုံးမနေသည့်ကိုးကွက် ပြီးသွား

ပါပြီ။ အန္တရာယ်ဖြစ်လာမှာကို ကြိုမြင်လို့ တားမြစ်နေတာတဲ့လား။
ငယ်နုလွန်းပါသည့် နှလုံးသားကို ထိရှုစေတာက 'ကိုကြီး' မဟုတ်ပါဘဲ
မေမေဖြစ်နေရတယ်လို့။

“ဝိုင်းချစ်”

“ဟင်!”

“ဪ... ပစ္စည်းသွားပို့ပေးမယ်ဆိုပြီး ငေးခိုင်းနေပြန်ပါပြီ။
ဒါက ဈေးထဲက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က ဒေါ်မြင့်အထုပ်နော်။ ဒါက နင့်
သူငယ်ချင်း မာလာတို့အိမ် ဒါက”

နားထဲ ဘာမှမကြားသလို ဂူဂိုင်းခိုင်းဖြစ်သွားပါသည့် 'ဝိုင်း'
ကို အန်တီငယ်က စိတ်မရည်တော့ဘဲ လက်မောင်းကို တဖျတ်ဖျတ်
ရိုက်လေတော့၏။ ပြီးနောက် အိတ်တွေထဲသို့ စာရွက်မှာ နာမည်ရေး၍
ထည့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။ အထုပ်တွေကို စက်ဘီးခြင်းတောင်းထဲ
ထည့်သယ်ကာ ရပ်ကွက်ထဲ ဟိုဒီပြေးရလေတော့၏။

'ကိုကြီး' နဲ့ 'ဝိုင်း' ကို နီးစပ်သွားမှာစိုးရိမ်လို့တဲ့လား။ သူ့ကို
လည်း တွေ့ဖူး မြင်ဖူးစကားပြောဖူးပါလျက်နဲ့ မည်သို့ဖြစ်ရပါသလဲ။
အမှန်ဆို 'ဝိုင်း' က အခုမှ ရင်ခုန်ကာစသောရှိနေသေးတာပါ။ သူ့ကြောင့်
စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ရင်ခုန်တတ်လာတာမှ မေမေက Don't! ဆိုပြီး
တားမြစ်စိတ်ပင်လိုက်ရတယ်လို့။

ဪ 'ကိုကြီး' ရယ်။

ကားကို ခြံရှေ့လမ်းဘေးမှာပင် ရပ်လိုက်ပါ၏။ မျှော်လင့်
ထားသလို ခြံဝကိုပြေးကြိုမည့် ချာတိတ်ကိုဖြင့် မတွေ့ရတော့ပါ။
“ဘာမှန်ပါလဲဟင်” ဆိုပြီး တိတိတာတာပြောရင်း မကြိုဆိုတော့ဘူး
လား။ ထူးထူးဆန်းဆန်း 'ဇေယျာ' ကတစ်ဆင့် 'ယုယ' က အိမ်ကို
လာစေချင်သည်ဆို၍ တစ်ညနေလေး လာဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ဘာများပြော
မလို့ပါလိမ့်။ ကားပေါ်မှဆင်းစဉ် 'ဝိုင်း' နှစ်သက်သည့် မုန့်တွေထည့်
လာပါသည့် မုန့်ထုပ်နှင့်အတူ အန်တီတို့အတွက် ရည်စူးပြီး ဝယ်လာပါ
သည့် သစ်သီးထုပ်ကို ယူလိုက်ပါ၏။

“ယုယ ရှိပါသလား”

“ကိုသန့်လား လာလေ”

ခေါ်သည့်သူက အိမ်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေ၍ တော်ပါသေး၏။
လက်ထဲမှ အထုပ်တွေကို 'ယုယ' လက်ထဲသို့ ပေးလိုက်ပြီး ဆက်တိုက်မှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ 'ယုယ' က အထုပ်တွေကို သယ်မသွားသေးဘဲ
သူ့အနီးကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ တကယ်တမ်းတွေ့ဖို့
ခေါ်တာက 'ယုယ' မဟုတ်ဘဲ 'ဝိုင်း' ၏ မေမေတဲ့လား။

“ကိုသန့်ကို မီး အားနာပါတယ်။ အန်တီကြီးက ငွေ့ချင်
တယ်ဆိုလို့ ခေါ်လိုက်ရတာပါ”

“ရပါတယ် ယုယရဲ့”

“ဝိုင်းချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာရှိလို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ မီးလည်း တော်တော်လေး အဆူခံလိုက်ရတယ်”

“ဪ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မီးနဲ့ပတ်သက်ပြီးဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာမို့ ကိုသန့်ကို မျက်နှာပူမိတာအမှန်ပဲ။ အန်တီကြီးကိုတော့ စိတ်မဆိုးစေချင်ဘူး။ သမီးဇောနဲ့ဆိုတော့ တင်းမာတာတွေရှိလို့ပါ”

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

‘ယုယ’ နောက်ဖေးဘက်သို့ ဝင်သွားစဉ် အန်တီက အအေးဖျော်လာပေးပြီး သူ့ရှိရာဆီ ရောက်လာလေ၏။ ရင်ကိုပူအောင် မီးပွေးပြီးမှ ဒီအအေးနဲ့ ငြိမ်းစေမှာတဲ့လား။ ‘ဇေယျာ’ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အနှေးနှေးအမြန်ကာလကဖြင့် သူ့ထံကို ရောက်လာချေပြီ။ တောင့်တား ‘ကျော်သန့်ဇင်’ ရေ။

“သုံးဆောင်ပါ မောင်သန့်ဇင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တကယ်လည်း ရင်ပူလာပြီမို့ အမောပြေ သံပရာရည်ကို တစ်ငုံမျှ မော့သောက်လိုက်ပါ၏။ ချိုချိုအေးအေးလေးဖြစ်သွားပါတဲ့ ချဉ်များ ချဉ်သွားလေသလားဟု တွေးမိလေသည်။

သောက်ရိုးသောက်စဉ် (‘ဝိုင်း’ ဖျော်လာပေးသလို) ချိုချဉ်လေး မဟုတ်သလိုပါပဲလား။ အန်တီက သူ အမောပြေတာကို အနည်းငယ်မျှ စောင့်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေ၏။

“မောင်သန့်ဇင် အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၂၃) နှစ်ကျော်ပါပြီ အန်တီ”

“ငယ်တော့ ငယ်သေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အန်တီသမီးက ပိုငယ်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရင်းနှီးသင့်သလောက် ရင်းနှီးနေပြီမို့ အန်တီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောပါမယ်။ တကယ်ဆို ကိုယ့်သားသမီးမလိမ္မာရင် ဆုံးမပေးရမှာက မိဘရဲ့တာဝန်မှန်း အန်တီလည်းသိပါတယ် မောင်သန့်ဇင်။ အခုက ဝိုင်းချစ်အနေအထိုင်မတတ်လို့ အပြူးအမူမတတ်လို့ အသွားအလာမသင့်တော်လို့ ပြောရတာမျိုးမဟုတ်တာဆိုတော့”

“ဝိုင်းက ဝိုင်းကောင်းကျောက်မိ ကတယ်ကိုလိမ္မာတဲ့ကလေးပါ အန်တီ”

“အေးကွယ်၊ အဲဒါကို သားသိနေရင် အကြီးဖြစ်တဲ့ သားဘက်က ကြိုပြင်နိုင်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ဗျာ!”

“အန်တီဆိုလိုတာကို မင်းနားလည်လိမ့်မယ်လို့ ယုံပါတယ်။ မင်းထက် အသက်သိပ်ငယ်တဲ့ကလေးကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့။ အန်တီ အနူးအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံနေတာပါ။”

သူ ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်းပင် မသိတော့ပါလေ။ ကိုယ့် သိက္ခာကို စော်ကားသည်ဟုလည်း မထင်မိပါ။ စောစောကလေးတင် ‘ယုယ’ က အရိပ်အမြွက်ပြောခဲ့ပြီးပြီမို့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် စိတ်ကိုတင်းထားခဲ့ရတာပါလေ။ ဝေးဝေးနေပါတဲ့ ‘ပိုင်း’ ရယ်။

ကိုယ်က မင်းနဲ့နီးဖို့ မင်းရဲ့အနီးဆုံးကို ရှေ့တိုးသက်လှမ်းဖို့ ရွယ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်တို့နှစ်ဦးကြားမှာ မဟာတံတိုင်းကြီး အခြားခံရပါ ရောလား။ လောကမှာ အဆင့်အတန်းဆိုပြီး ဂုဏ်ရည်မတူတာကိုသာ ခွဲခြားတတ်တာမျိုးသာ ရှိခဲ့ကြတာပါ။ သို့သော် သူ့အလှည့်မှာဖြင့် အသက်ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ပိုင်းခြားခံခဲ့ရတယ်လို့။

“ပိုင်းလေး”

သိပ်ချစ်ခဲ့ရသလောက် သိပ်ရင်နှာခွဲရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... တစ်နေ့တော့ ကိုယ်တို့ ပြန်လည်ဆုံဆည်းရမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် နဲ့ အရှုံးတစ်ယောက်သဖွယ် အိမ်မက်တွေမက်နေဆဲပဲဆိုတာကို ‘ပိုင်း’ သိနိုင်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘစကားကို အမြဲနာခံခဲ့သဖြင့် အကျင့် လိုဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ မေမေစိတ်ခုမှား ငြိုငြင်မှာကို နည်းနည်းမျှ မဖြစ်စေခဲ့ပါ။ အပြစ်လုပ်မိသည့်အခါမျိုးမှာ ဆူပူရိုက်နက်ခဲ့ခြင်းမျိုး မရှိဘဲ “မေမေ မကြိုက်ဘူး” ဟူသည့်စကားတစ်ခွန်းနှင့်အတူ လိမ္မာပြခဲ့ရတာလေး ထိုသို့ မေမေသိပ်ချစ်ခဲ့ပါသည့်သားဖြစ်သူက မေမေစိတ်နှင့်မတွေ့သည့် မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်မိသွားရတယ်လို့။ ဘာမဆို မေမေနှင့် ဆန့်ကျင် ဘက် ဖြစ်နေတတ်ပါသည့် “ပိုင်း” နှင့် အမိနဲ့ပေးနာခံစေလေ့ရှိသည့် မေမေတို့နှစ်ဦးကြားမှာ သူက မြေတပင်နယ် ဖြစ်နေခဲ့ရလေသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလျော့ပေးကြပါဘဲ သူ့ကို လွန်ဆွဲသလို ဆွဲနေကြ ပါသည့် မေမေနှင့် “ပိုင်း” ကို ဘယ်ဘက်ကိုမှ မယိုင်မိဘဲ တွေ့စေခဲ့မိ တာ သူ့အမှားလား။ သေချာတာတစ်ခုကဖြင့် မေမေကို သူသိပ်ချစ် သည်။ ထိုအတူ “ပိုင်း” ကိုလည်း...

(မိဖြေ)

ရင်သီးရက်စက်တဲ့ စကားလုံးတွေထက်
စိမ်းကားစူးရှတဲ့ မင်းမျက်ဝန်းတွေက
ကိုယ့်နှလုံးသားကို
အက်ဆစ်ပက်ခံရသလိုမျိုး
ခံရောက်စေခဲ့တာ အမှန်ပါ။

အခန်း (၉)

မေမေ ဥပုသ်လာစောင့်ပါသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းခင်း၏ သရက်ပင်အောက်မှာ တစ်ဦးတည်းရပ်နေပြီး ကျောက်ရုပ်နယ်ဖြစ်နေ သည့် သူ့က ဆေးကျောင်းသား ‘စိုပြေ’ မိ။ လူက တည်ငြိမ်နေသော် ငြား စိတ်တွေကဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်နေတော့တာလေ။ ‘ဝိုင်း’ က ပြတ်ပြီတဲ့။ မဆက်သွယ်နဲ့တော့တဲ့လား။ ဒီလိုပဲ ရင်နှင့်နှင့်စကား လုံးတွေကို ခပ်လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောထွက်တယ်ပေါ့လေ။

“ကိုကို”

ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ညီမဖြစ်သူ ‘မေသူ’

လိုက်လာတာကို တွေ့ရလေ၏။ ညီမလေး လိုက်ဖို့လျှင်လည်း ရပါလျက်နှင့် မေမေက သူမှသူဆိုပြီး နေရာတကာ ခေါ်နေတော့ ခက်သားလား။ ဒီနေ့လိုအရေးကြီးသည့်နေ့မျိုးမှာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြံရတယ်လို့။ ဘာမဆို အငယ်ဖြစ်သည့် 'ဝိုင်း' နှင့်အပြိုင် မေမေက သူ့အပေါ် အုပ်စိုးထိန်းချုပ်လွန်းတာပါလေ။

“မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေပြန်တာလဲ”

“သွားပြီထင်ပါရဲ့ သူ့သူရယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဝိုင်းက ဝိုင်းက”

“ကျစ်! လာပြန်ပြီလား ဒီဝိုင်း”

“သူ့အစ်မ wedding ရှိလို့ America ကိုလိုက်သွားတာ”

“အဲဒါ အပြီးလိုက်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုကိုရယ်။ ပြန်လာမှာပေါ့”

“ပြန်လာမှတော့သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားတာ”

“ဟင်း!... သူ စိတ်ဆိုးတာများ အဆန်းလုပ်လို့ ကိုကိုရာ။ အမြဲတမ်း ကိုကိုအပေါ် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ပြတတ်တာပဲကို ဆန်းလို့လား”

ခါတိုင်းလို ခဏလေးနှင့် စိတ်ပြေမည့်ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ထက် () နှစ်ငယ်ပါသည့် 'မေသူ' နှင့် ရွယ်တူ 'ဝိုင်း' က သူ့အပေါ် နွဲ့ဆိုးဆိုးပြတာမျိုးတော့ ရှိခဲ့ပါ၏။ သို့သော် အဲဒါက သေးသေးမွှားမွှားကိစ္စမျိုးသာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဥပမာ- သူ ရေမွှေးဆွတ်လာတာကို မကြိုက်တာ။ သူ ဆံပင်မညှပ်ဖြစ်ဘဲ ညှဉ်းသိုးသိုး style ကို မုန်းသည်ဟုပြောတာ။ နှစ်ယောက်သား တွေ့ကြုံ အချိန်အတိအကျပြောထားပါလျက် (၁၀) မိနစ်ကျော်မှ သူ နောက်ကျပြီး ရောက်ခဲ့တာမျိုးသာဖြစ်လေ၏။

ယခုလို ဒေါ်ကြီးမောကြီး (ငိုသံပါစွာဖြင့်) ပြောတာမျိုး တစ်ကြိမ်မှ မရှိခဲ့ပါလေ။ ဤသို့မဖြစ်ခင် 'ဝိုင်း' နှင့် ဆုံခဲ့စဉ်က 'ဒီပုံနဲ့တော့ ကြာရင်မဖြစ်တော့ဘူး' ဟု ညည်းညူသလိုမျိုးသာ ရှိခဲ့တာပါ။ အခုတော့ဖြင့် ပြတ်သားရုံတည်း ရုက္ကားလုံးတွေကို မည်သို့များ ပြောထွက်လာရပါသနည်း။ ဒီကိစ္စ ပြဿနာက မေမေကြောင့်မှန်း သူ့သိနေပါ၏။ ခက်ပါ 'ဝိုင်း' ရယ်။

“ဝိုင်းက အမြဲတမ်း စိတ်ကောက်တတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒါ ကိုကိုပဲသိတာလေ။ သူ့သူ့အမြင်ကတော့ ကိုကိုအပေါ် အမြဲတမ်း နိုင်စားလွန်းတယ်ဆိုတာပဲ။ အသက်ကွာတာကဖြင့် နှလုံးနှစ်ကျော် သုံးနှစ်လေးပဲ ရှိတာ။ ငယ်တဲ့သူက ကြီးတဲ့သူအပေါ်မှာ

ဒီလောက်ထိ နိုင်ဖို့မသင့်ဘူး”

“သူ့သူ့ကလည်းကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မှန်တာပြောတာပဲ။ အခုလည်း ဘယ်
လောက်ကြာအောင် စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်ပြဦးမလဲမသိ။ တစ်ပတ်
လား။ အလွန်ဆုံး ဆယ်ရက်ပေါ့။ ကိုကို့လို တစ်နေ့ ဆရာဝန်ဖြစ်မယ့်
ယောက်ျားမျိုး သူ လက်လွတ်ခံနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ”

ကြည့်စမ်း! အထင်သေးလှချည်လား။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး
တစ်နေ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်ရမည့် ‘ဝိုင်း’ ကို မေမေရော သူ့သူပါ
ဤသို့ ခြင်နေတာပေါ့လေ။ “ရှေ့နေတုန်းမှ ထောင်လုံးလုံးကျ” ဆိုသလို
များ ဖြစ်နေပြီလား။ တကယ်ဆို မေမေက သားကို နုပျောပြီး တွန့်တို
နေလျှင်တောင် ညီမဖြစ်သူက ယောက်မတော်ရမည့် ‘ဝိုင်း’ အပေါ်
ရေလိုက် ငါးလိုက်ဖြင့် အလိုက်သင့်လေချီနေရမှာပါ။

အခုတော့ သူ့အပေါ် ‘ဝိုင်း’ ကသာ နိုင်စားသည်ဟု တစ်ဖက်
သစ်အမြင်ဖြင့်သာ ကြည့်တတ်ကြပါရောလား။ တကယ်တမ်း လွန်နေ
တာက သူ့ကိုယ်တိုင်ဆိုတာကို သူ့သာသိနေတာပါလေ။ ဘယ်တော့
မဆို ‘ဝိုင်း’ ဘက်ကရည်း လိုက်လျောနားလည်ပေးခဲ့တာကို သူ
မသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်ပြီး ဆက်သွယ်မရ မှုထားသည့်

ည့်ပေါင်းများစွာကို သူမည်သို့ ဖြတ်သန်းရပါမည်နည်း။ မခေါ်မပြောဘဲ
ပစ်ထားခံရရင် ‘စိပြေ’ ဆိုသည့်ကောင်က ရှူးမလောက် ခံစားရတော့
မှာပါ။ မခေါ်မပြောသည်အသံ၊ ဥပေက္ခာပြုတော့မည့် မျက်ဝန်း၊
ကျောခိုင်းပေးတော့မည့် ‘ဝိုင်း’ ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို သူ မည်သို့မှ
ခံစားနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

မနေနိုင်လို့ပါ ‘ဝိုင်း’ ရယ်။ ပထမဆုံးအချစ်၊ ပထမဆုံး
နှစ်လုံးသားနဲ့ ‘ဝိုင်း’ အပေါ် နောင်တွယ်မိတာသည့် ချစ်ကြီးကို တိခန့်
ဖြတ်ချဖို့ မစဉ်းစားလိုက်ပါနဲ့။ ‘ဝိုင်း’ ရက်စက်တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဒီကောင်
နှစ်မြုပ်သေဆုံးသွားနိုင်တာကို ‘ဝိုင်း’ အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ ကိုယ်က
ပိုချစ်မှန်းသိပါလျက်နဲ့ ပိုခံစားရလေအောင် မပြုစားလိုက်ပါနဲ့လား။

“ဝိုင်း မာနကြီးမှန်း သိရဲ့သားနဲ့ အဲဒီလို မပြောပါနဲ့”

“သူ့မာနလောက်များ ဂရုစိုက်လို့၊ ကုမ္ပဏီဝင်တာမှ ဘာကြာ
သေးလို့လဲ။ သူ့လို လခစားအဆင့်လောက်နဲ့ ကိုကို့လို ဆေးကျောင်း
သားကို နောက်ထပ်တွေ့အောင် ရှာကြည့်ခိုင်းပါဦး။ ထမင်းထုပ်သာ
သိုးသွားမယ်၊ တွေ့လိမ့်မယ် မထင်ပါနဲ့”

“ဟာ! သူ့သူရာ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟုတ်တာပြောတာလေ။ ကိုကို့ကို လက်လွတ်နိုင်သလား
သေချာစောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ အဲဒီလောက် မျက်စိမျက်နှာ မပျက်ပါ

နဲ့ ဒါကြောင့် ကိုကိုအပေါ် သူ ဒီလောက်နိုင်နေတာ ဖြစ်မှာ”

ခေါင်းထဲပင် ကိုက်လာရပါလေ၏။ ရင်ဖွင့်ဖော်ဖြစ်မလား ထင်ပြီး ညီမဖြစ်သူကို ပြောမိကာမှ ပိုဆိုးနေလေပြီ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ မေမေလောင်းခိုင်အောက်မှာ စောင့်ကြည့်ခံနေရတာက သူ့အဖို့ ဘယ်လောက် stress များတယ်ဆိုတာကို မသိသလိုပါပဲလား။ ‘ဝိုင်း’ နှင့် ဆက်နွယ်သည့်ကိစ္စတိုင်း ညီမဖြစ်သူကပါ မေမေနှင့် တက်ညီ လက်ညီ ကန့်ကွက်ပြနေတာလေ။

“မိန်းမချင်းမို့ သူသူက ကိုကိုထက် ပိုသိပါတယ် ကိုကိုရဲ့။

အဲဒီမိန်းမက မာယာကို များလွန်းနေတာ”

“အပျက်ချည်း မပြောပါနဲ့ သူသူ”

“ကျွန်ုပ်! ကိုကိုကလည်းကွာ။ ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ။ သူသူ ဘော်ဒါတွေထဲမှာ လှပေ ထောပေဆိုတဲ့ Queen တွေမှ အများကြီးပဲ။ ကြိုက်ရာရွေးစမ်းပါလေ။ ကိုကိုကို ပန်ကြွေမယ့် မဒီတွေချည်းပဲ”

“ငါက ဝိုင်းကိုပဲ ချစ်တာ”

“ကြည့်!... အဲဒီလို ရိုးလွန်းလို့ ဒီမိန်းမ ပိုက်ကွန်ထဲ ကိုကို ကိုခနဲ မိနေတာ သိရဲ့လား။ အချစ်က ဘာများအရေးပါလို့လဲ။ သူသူ တွဲနေတဲ့ကောင်လေးတွေလည်း ဒီလိုပဲ အမြဲပြောနေတာ။ ပြီးတော့ လည်း နောက်တစ်ယောက်ပြောင်းသွားကြတာချည်းပဲ”

သက်ပြင်းရှိုက်ထုတ်မိပါ၏။ တူမှမတူတာလေ။ သူ၏ ‘ဝိုင်း’ က ယောက်ျားတွေကို ဖြားယောင်းသလို ခပ်မြဲမြဲအကြည့်မျိုး (ကြာကြည့်မျိုး) ကြည့်ဖို့ ဝေလာဝေးပါ။ လူကို စူးခနဲကြည့်သည့် မျက်ဝန်း တောက်တောက်၊ ခပ်တင်းတင်းစေ့ထားပါသည့် နှုတ်ခမ်း၊ ခေါက်ရိုး ကျေမတတ် တွန့်ချိုးထားပါသည့် မျက်ခုံးတို့က တစ်ဖက်သားကို မင်သက်အံ့ဩသွားစေတာ မဟုတ်ပါလား။

အဲဒီမာနမျက်ဝန်းလေးရဲ့အကြည့်မှာပင် သူ ပြုလဲ နစ်ပျော့ ခဲ့ရတာပါလေ။

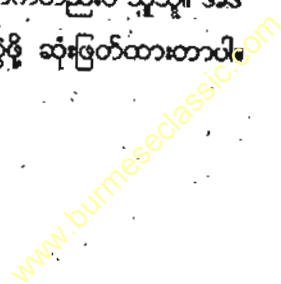
“ဪ... ‘ဝိုင်း’ ရယ်။

“ငါက ဟောတစ်ယောက် ဟိုတစ်ယောက် လျှောက်တွဲရ အောင် အပျော်သဘော ရည်းစားထားတာမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒီစကားကို သူ့ရှေ့သွားမပြောမိပါစေနဲ့။ သူသာသိရင် အညှာကိုင်လို့ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကို သည်းသည်းလှုပ်ပြလေ ဒင်းက ပိုဆိုးပြလေပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့”

“လောကမှာ ငါချစ်တာ တစ်ယောက်တည်းပဲ သူသူ။ အဲဒီ တစ်ယောက်ကိုပဲ တစ်သက်တာ လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ ငါ ‘ဝိုင်း’ ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်”

“ဈေးပါ”

ပြောလည်းခံရုံပါပဲ။ တကယ်ချစ်ဖူးပါသည်။ နှလုံးသားကသာ ထိခံစားမှုမျိုး သိနိုင်မှာပါ။ တေးရေးဆရာတွေ၊ ကဗျာဆရာတွေလို စကားလုံးလှလှလေးတွေ သူ မစိတ်တတ်ပါ။ သို့သော် 'ဝိုင်း' ကို နှင့်နှင့်သီးသီးချစ်သည်ဆိုတာကိုဖြင့် သူသာအသိဆုံးပါပဲ။ အိပ်မပျော် စားမဝင် တနှိုင်နှိုင် တတွေတွေနဲ့ နာရီပေါင်းများစွာကို 'ဝိုင်း' မရှိလျှင် သူ မည်သို့ ဖြတ်သန်းရပါမည်နည်း။

ချစ်သူကို ပြေးတွေ့ချင်စိတ်ဖြင့် မနက်မှီးလင်းသည်အထိ တစ်ညလုံး အိပ်ရာထဲ လူးလိမ့်နေခဲ့ရလို့ 'အဆိုတော်မျိုးကြီး' လို '၃-နာရီ' ဆိုပြီး ပေါက်ကွဲပြလိုက်ရမှာလား။ သို့တည်းမဟုတ် တစ် ယောက်တည်း ကြော့ကွဲရသည်မျှ မင်းရဲ့စေ့ညွှန်ရာကို တမ်းတရင်း 'ဦးကျော်' လို 'အမိန့်' ဆိုပြီး ငိုညည်းပြရမည်လား။ သူ ဝေခွဲမရနိုင်ခဲ့။ သေချာတာတစ်ခုကဖြင့် 'ဝိုင်း' ကို သူ မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတာပါလေ။

- “ဟော!... သမီးပါ ရောက်နေပြီလား”
- “ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”
- “ဒါဆိုလည်း ပြန်ကြမယ်လေ။ သားက ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။ မေမေ့ကို လိုက်စောင့်ပေးရတာ မကြည်ဘူးလား”
- “မဟုတ်ပါဘူး မေမေ”
- “ဝိုင်းနဲ့ချိန်းတာ လွဲသွားလို့တဲ့ မေမေရေ”

“ဘယ်လို”
“သူသူ”

ကားပေါ်တက်လိုက်စဉ် 'မေသူ' က မေမေသိအောင် ပြော လိုက်လေ၏။ လူငယ်တွေကိစ္စ လူငယ်တွေနဲ့ပင် ပြီးပြတ်ပါစေလား။ အတယ့်ကြောင့် လူကြီးတွေကို ပါဝင်စေချင်ရပါသလဲ။ အထူးသဖြင့် သူ၏ 'ဝိုင်း' ကို ရှေ့မှာတစ်မျိုး၊ နောက်မှာတစ်ဖုံ မျက်နှာနှစ်ခုဖြင့် ဆက်ဆံတတ်ပါသည်။ မေမေသဘောထားကို အသိဆုံးပါလေ။

“မေမေနဲ့ သူ ဘယ်သူ့အရေးကြီးသလဲဆိုတာ နားလည်ရ မှာပေါ့ သားရဲ့။ ပြီးတော့ ဘာသာရေးလုပ်တဲ့ကိစ္စမှာ သူ သဘောထား သေးနေရင် ငရဲရမှာ မကြောက်လို့လား။ အဲဒါတွေ မေမေ မကြိုက် တာပေါ့။ အကုသိုလ်များလိုက်တာ”

“အခုက သူ ခရီးသွားတာကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်ဆိုပြီး ကတိပျက်သွားရလို့ပါ မေမေ”

“သွား၊ သွားနိုင်လွန်းတယ် ဒီခရီး။ ဘယ်လို မိန်းကလေးမှန်း ကို မသိဘူး။ အလုပ်လုပ်တာကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေရာ ရွေးတဲ့ အားအားရှိ လမ်းပေါ်သလားတဲ့ အလုပ်မျိုး ရွေးတတ်ပါရဲ့။ မေမေ့သားနဲ့ ဘယ်လိုမှ match မဖြစ်ပါဘူးသားရယ်”

“အဲဒါကြောင့် ... မေ့လိုက်ဖို့ ကိုကိုကို ပြောနေတာပဲ

မေမေရယ်။ သူ့ကိုက ဝိုင်းမှ ဝိုင်း ဖြစ်နေတာ”

တို့မီး ရှိမီးပါလား။ သားအမိကြား ပြေလည်အောင် မညှိပေး ပါဘဲ မေမေ အရှိန်တက်လာစေရန် တွန်းပို့နေပါသည်။ ‘oxygen မေသူ’ ပါလေ။ သူနှင့် ‘ဝိုင်း’ ကို လမ်းခွဲဖို့အတွက် တွန်းအားတွေ မသိမသာ ပေးနေမှန်သိနေပေမယ့် သူ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးသဖြင့် ဒီလို မျိုး ပြတ်သားစွာဖြင့် မပြောဖူးပါ။ တရားရှာလာပါသည် မေမေက အဖျက်ကိစ္စကို ဘာကြောင့်များ ပြောဝံ့တာပါလိမ့်။

“ဒါကတော့ သမီးကိုကိုက သမီးနဲ့မှ မတူတာကွယ်။ တစ် သက်လုံး မေမေစကားကိုပဲ မြေဝယ်မကျ နားထောင်ခဲ့တာပဲ ကြည့် လေ။ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်နှစ်ခါများ ထိတွေ့ခံစားခဲ့ရဖူးလို့လဲ။ ဒီတစ် ယောက်နဲ့ပဲ တွေ့ပြီး သူမှသူဖြစ်တာ ဆန်းပါ့မလား”

ဒီအမေ ဒီသမီးဟု ပြောရန်မလိုပါလေ။ တစ်လေသံတည်း ထင်တူထွက်လာတာ မဟုတ်လား။ အိမ်မှာ သားဖြစ်သည့်သူက မေမေ နှင့်ရုပ်ဆင်ပြီး မေမေ့နာမည် ‘ဒေါ်သပြေညို’ မှ ‘ပြေ’ကို ယူ၍ ‘စိုပြေ’ ဟု မှည့်ပေးခဲ့သလို ဖေဖေ ‘ဦးအောင်သူ’ နှင့်တူသည့် ‘မေသူ’ က ဖေဖေ့နာမည် ‘သူ’ကို ရခဲ့တာပါ။ သို့သော် ရုပ်ဆင်တာနှင့် စိတ်နေစိတ်ထားကဖြင့် တခြားစီပါပဲ။ သူက ဖေဖေလို ဆင်အေးအေး မတုန်မလှုပ် မဟုတ်လား။

“မေမေက ကျွန်တော်နဲ့ဝိုင်းကို ပြတ်စေချင်တာလား”

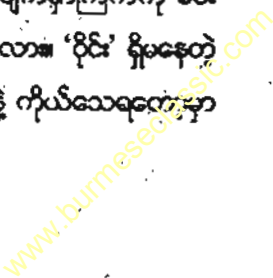
“အဲဒါက သားတို့ကိုစွဲပဲလေ။ မေမေနဲ့မှ မဆိုင်တာ”

“ဒါပေမဲ့ မေမေပြောနေပုံက အဲဒီလို ထင်စရာ ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟင်း ဟင်း... မေမေ့ကို လူကြွမ်းတော့ ဝင်မလုပ်စေချင် ပါနဲ့ သားရယ်။ ပြတ်ချင်လည်း သားသဘောပါ။ မေမေကတော့ မက်လာခန်းမမှာ နှစ်ဖက်မိဘအစုံအလင်နဲ့ ပွဲကို ကျင်းပချင်တာ အမှန်ပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင်လို့ ပြောတာပါ သား။ ကံစီမံရာပေါ့ကွယ်”

အိမ်ရောက်ပြီမို့ ကားပေါ်မှဆင်းရင်း မေမေက လေပြည့်ဖြင့် ပြောလေ၏။ စကားလုံးတို့က သေသပ်လှပပါပေ။ ပညာတတ် ပီသ လွန်းစွာ မေမေ စကားတတ်လွန်းမှန်း နဂိုကတည်းက သူသိခဲ့တာပါ။ တစ်ဖက်သားကို နှစ်နာစေရန် မိပြောတာမျိုး (ဒေါသတကြီးဖြင့်) မမြင်စေဘဲ မျက်နှာချိုချို စကားလုံးအေးအေးဖြင့် သာသာလေးလေးပြော တတ်တာက ‘ဒေါ်သပြေညို’ ၏ လက်နက်ဆန်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ကားကို ဝိုင်းထောင်ထဲထည့်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ သူ တက်ခဲ့ပါ ၏။ အိမ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ထက် လှံချဆိပ်ကာ မျက်နှာကြက်ကို ဝေး ကြည့်နေမိသည်။ ဒီပုံအတိုင်း မိုးလင်းသွားမှာပဲလား။ ‘ဝိုင်း’ ရှိမနေတဲ့ ဒီညို ဒီပြေမှာ ‘ဝိုင်း’ ကို လွမ်းတဲ့အလွမ်းတွေနဲ့ ကိုယ်သေရတော့မှာ ထင်ပါရဲ့။

'ဝိုင်း' ရယ် အမြန်ဆုံးပြန်လာပေးပါတော့လား။ မင်းကို သိပ်ချစ်တဲ့ ကိုယ်က ဒီပြေမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ပြီး အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ ခွန်အားတွေ လျော့နေပါပြီ။ 'ဝိုင်း' ရဲ့အကြည့်၊ 'ဝိုင်း' ရဲ့အပြုံး၊ 'ဝိုင်း' ရဲ့ရယ်သံ၊ 'ဝိုင်း' ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ 'စိုပြေ' ရဲ့ ဘဝကို ခြောက်သွေ့ပျက်သုဉ်းအောင် မပြုစားလိုက်ပါနဲ့နော်။

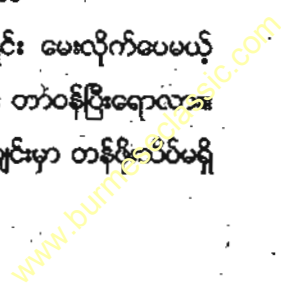
အခန်း (၁၀)

လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်ခန့်

ကုမ္ပဏီကားဖြင့် shopping mall ဆိုင်တွေကို ပစ္စည်းတွေ ချကာ စာရင်းတွေဝါ တစ်ခါတည်း လုပ်နေရပါတယ်။ လစဉ်လတိုင်း ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှ ပစ္စည်းတွေ အမြဲအသစ်ပို့ဖြစ်ပေမယ့် ဆိုင်တွေမှ sale girl တွေ၏ service ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် စိတ်အတော်ပူရလေ သည်။ ပစ္စည်းတွေကို အစီအစဉ်ထားတာမျိုး၊ သေသပ်မှုမရှိတဲ့ ဖရိုဖရဲ နိုင်လွန်းသဖြင့် ဒေါသဖြစ်ရတာအမှန်ပါ။

“ဒီကောင်တာ ဘယ်သူတာဝန်ယူရလဲ”

Mall ထဲမှာ လျှောက်ပတ်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်ပေမယ့် ဖြေမည့်သူမရှိပါ။ ဘယ်လိုလဲ CCTV ရှိရုံနှင့် တာဝန်ပြီးရောလား။ ဒီပစ္စည်းသေးသေးမွှားမွှားလေးတွေက တစ်ခုချင်းမှာ တန်ဖိုးသိပ်မရှိ

ပေမယ့် ဒါပင်လိုက်ပျောက်သွားလျှင်ဖြင့် အလျော်ပေးရမှာကို မသိဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒီဆိုင်မှာ မန်နေဂျာထက် ကောင်တာကို တာဝန်ယူထားပါ သည့် ဝန်ထမ်းကသာ စိုက်လျောပေးရမှာပါလေ။

“ကျစ်!... မေးတာကို ဖြေတဲ့သူတောင် မရှိပါလား”

“ရှိပါတယ် မေ... သမီးပါ။ Cashier ကို သွားပို့ပေးနေရလို့”

အနားသို့ရောက်လာပါသည့် မိန်းကလေးက ‘ဝိုင်း’ နှင့် ရွယ်တူလောက်ပါပဲ။ သို့သော် တာဝန်ကြီးလေးသည်အပိုင်းကို ယူထား ရပါသည့် ‘ဝိုင်း’ က သူတို့ sale girl ဝန်ထမ်းတွေထက် ရာထူးကြီး သဖြင့် “မမ” ဟုသာ အများက ခေါ်ဝေါ်ကြတာပါ။ ကွယ်ရာမှာတော့ တစ်မျိုး နာမည်ဝှက်ဖြင့် ခေါ်ကြမည်မှန်းလည်း သိနေပါသည်။

“Customer service မေးတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်မဖွင့်ခင် နာရီဝက်ကြိုပြီးရောက်တိုင်း ယူရမယ့်တာစနစ်ကိုထော့ ကျော့ပွန်သင့်တာပေါ့။ ဒီလိုဘူးတွေထဲမှာ pen က အနည်းဆုံး အချောင်း (၅၀) ရောင်စုံထည့်ထားရတယ်။ ဒီလိုအတန်းမှာ (၆) ရောင်တွဲကတ်မျိုး ရှေးနှုန်းတူ label ကပ်ပြီး (၁၀) ခုစီ ချိတ်ရတယ်။ အခုတော့ ဟိုလျော့ ဒီဇိုနဲ့ ကြည့်ကောင်းလား။ Cosmatic တွေရည်း ဂရုစိုက်ပြမနေနဲ့လေ။ ဒီပစ္စည်းတွေက အမြဲရောင်းကောင်းပြီး အမြန် ကုန်လွန်းလို့ မကြာခဏ လာပို့ပေးနေရတာကို”

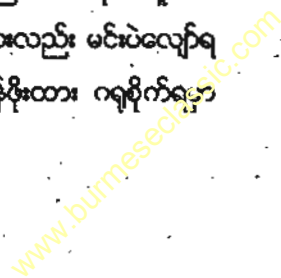
“ဟို Cosmatic ကုမ္ပဏီက sale girl ရောက်မလာသေး လို့ ကူပေးရတာပါ မမ”

“အဲဒါ ကိုယ့်တာဝန်မဟုတ်ဘူးလေ။ မဆိုင်တာတွေ တလွဲ လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ Supervisor နဲ့ တွေ့ရတော့မယ်”

“မမ”

နှုတ်မှလည်း တရစပ်ပြောနေပြီး လက်မှလည်း ပစ္စည်းတိုက် ကြည့်ကောင်းစေရန် စီထည့်တာထည့်၊ ချိတ်မှာချိတ်တန်တာ ချိတ်ဖြင့် သေသေသပ်သပ်လုပ်ပေးစဉ် ဘူးလွတ်က သုံးခုခန့်ထွက်လာပြီး ချိတ် မှာလွတ်သွားသည်က လေးတန်းခန့်ရှိနေလေသည်။ ဘယ်ဆိုင်ကိုပဲ ဝင်ဝင် မျက်စိတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်ရုံမျှဖြင့် ဘာပစ္စည်း၊ ဘယ်နုမျိုး လိုအပ်သည်ကို သိသာသည့်စိတ်ကြောင့် အလုပ်လုပ်ရတိုင်း စိတ်ချော လူပါ မြန်ရပြီး ပင်ပန်းလွန်းရလေ၏။

“Customer တိုင်းက သူတို့ကြိုက်တာကို စိတ်ကြိုက်မွှေ့ သွားကြမှာပဲ။ ကိုယ်က လိုက်ကြည့်နေစရာမှ မလိုတာ။ ဖိနပ်ကောင် တာလို Electronic ပစ္စည်းတွေမှ တန်ဖိုးကြီးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီ သေးသေးမွှားမွှားတွေ ပါကင်လိုက်ပျောက်သွားလည်း မင်းပဲလျော်ရ မှာ။ ကိုယ် တာဝန်ယူထားတဲ့အပိုင်းကို တန်ဖိုးထား ဂရုစိုက်ရမှာ မသိဘူးလား”

“Supervisor ရောက်ပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဪ... ဝသန် ရောက်နေတာလား”

“ကိုကျော်မျိုးသန့်”

“ပြောပါ ဝသန်”

“အစ်ကိုတို့ Mall က ဝန်ထမ်းတွေ သိပ်တာဝန်ပေးလေ့ရှိလွန်းတယ်။ ဝိုင်းတို့ပစ္စည်းပို့ရတိုင်း ဒီဆိုင်က ရောင်းအားအနည်းဆုံးပဲ။ အခုလာကြည့်တော့မှ သိသာနေတာ။ ပစ္စည်းတွေကို လူမြင်ကောင်းအောင် စီတာမျိုး၊ ချိတ်တာမျိုး၊ ဖြည့်ပေးတာ လုံးဝမတွေ့ရဘူး။ ထင်းခနဲ မြင်သာတာမျိုး ရှိမနေတော့ သာမန် store ဆိုင်ကပဲ ဝယ်သွားတော့မှာပေါ့။ တစ်လတစ်ခါ Marketing ဆင်းလာတိုင်း ဒီဆိုင်ပဲ အမြဲ ပြဿနာတက်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“Sorry ဝသန်၊ ဒီကောင်တာမှာ ဝန်ထမ်းက အမြဲပြောင်းနေလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပါ”

“ကိုယ်ယူထားတဲ့တာဝန်ကိုတော့ မကျေပွန်ဘဲ မခပ်မဆိုင်သူများ show box ထဲကပစ္စည်းတွေကို သွားပြပေးစရာမလိုပါဘူး။ အဲဒါမျိုး ရောင်းနိုင်ရင် အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ ပြောင်းလုပ်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“ကိုယ် သေချာဆုံးမလိုက်ပါ့မယ် ဝသန်၊ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး”

“အခုပါလာတဲ့ Box တွေကို ချပေးရမှလား ဒါမှမဟုတ် ပြန်ယူသွားရမှာလား”

“ထားခဲ့ရမှာပေါ့ ဝသန်ရဲ့ ကိုယ် လက်ခံစာရင်း ဖွင့်ပေးပါမယ်”

“ပြီးရော”

“ဝိုင်ရှင်ထက် ပိုကြောက်ရပါသည်” ဟူ၍ နာမည်နှင့် ဆန်ကျင်စွာ နာမည်ကြီးလွန်းပါသည့် ‘ဝိုင်းဝသန်ချစ်’ ပါပဲ။ အလုပ်ကို ယောက်ျားလေးတွေနယ် ရဲပုံပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်နိုင်သဖြင့် boss ကပင် မျက်နှာလွှဲရသည့် ‘ဝိုင်း’ ပါ။ စေတနာအပြည့်ဖြင့် လုပ်ဆောင်ပေးရတာမှန်ပေမယ့် ပြန်ရရှိသည့်ရလဒ်ကဖြင့် လူမှန်းခံရခြင်းပါပဲ။

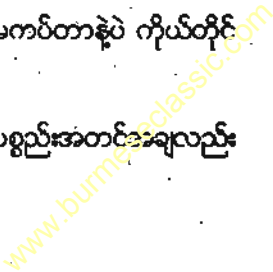
“ကားက အပြင်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်လိုက်ခဲ့မယ်။ တခြားဝန်ထမ်းပါလာသေးလား”

“မပါဘူး Driver နဲ့ သိပ်အစေးမကပ်တာနဲ့ပဲ ကိုယ်တိုင် မောင်းလာခဲ့တာ”

“ပင်ပန်းတော့မှာပဲ ဝသန်ရယ်။ ပစ္စည်းအတင်အချလည်း

ရှိသေးတာ”

“သူများကိုပြောရတာ ပိုမောတယ် အစ်ကိုရေ၊ ကိုယ်တိုင် ထလုပ်တာကမှ စိတ်သက်သာရသေးတယ်”

စက်လှေတာမှတစ်ဆင့် Mall အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ရ ပါ၏။ Mall ရှေ့ ခပ်စောင်းစောင်းနေရာမှာ ရပ်ထားပါသည့် ကုမ္ပဏီ ကားနောက်ခန်းသော့ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ Voucher စာအုပ်လည်း အဆင်သင့်ရှိထားသဖြင့် ပေးရမည့် List ကို စီချရေးလိုက်ပါ၏။

“ကျွမ်း!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဝယ် List ကျန်ခဲ့လို့”

“ရတယ် ဝိုင်း၊ မြင်သလောက်မှတ်လာတာပဲ ချပေးခဲ့မယ်။ လိုတာကို နောက်မှလာထပ်ပို့မယ်နော်။ အခု နောက်ဆိုင်တွေ ဆက် သွားရဦးမှာ”

“ဘယ်အထိလဲ”

“လှိုင်သာယာအထိ”

‘မလွယ်ပါလား။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရဲ့လား ဝသန်’

“Self control တဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ မထိန်းမတ်နိုင်ရင် လောကကကြီးမှာ ဘယ်လိုရပ်တည်လို့ ရပါ့မလဲ အစ်ကိုရယ်”

“ဒါလည်း မှန်တာပဲ”

“ဒီငါ့ဆုံး ထားပေးခဲ့မယ်”

“Ok!”

“လက်မှတ်ထိုးပေးပါ”

“ဘဏ်စာရင်းနဲ့ပဲ ငွေလွှဲပေးရမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကို”

Voucher စာအုပ်ထက် ပိုသူ့ရော လက်ခံသူပါ လက်မှတ် ထိုးကာ မင်ခံထက်ရှိ မှုရင်းစာရွက်ကို ဖြိုဆုတ်၍ supervisor ကို ပေးလိုက်ရပါ၏။ ဆော့ပင်ဖြင့် မှတ်သားထားပါသည့် စက္ကူပုံကြီး ငါးပုံကို ကားပေါ်မှ ချပေးစဉ် ‘ဝိုင်း’ ကပါ ကူညီလိုက်ရလေသည်။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ ယောက်ျားမိန်းမဆိုပြီး အလုပ်ဝိုင်းခြားပြုလို့ မရသလို နေရာတကာ နွဲ့နေလို့မှ မရတာလေ။

“သွားပြီ အစ်ကို”

“Ok! ဝသန်”

ကားကို စက်နှိုး၍ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ကားမောင်းတာက ‘မမ’ လောက် ‘ဝိုင်း’ မကျွမ်းကျင်ပါ။ ‘မမ’ က ကားကို ငြင်ငြင်သာ သာ လေးမောင်းတတ်သလောက် ‘ဝိုင်း’ ကဖြင့် ထွက်လည်း ကြီး။ break ဖမ်းလည်း ကြမ်းတမ်းလွန်းလေ၏။ ကားအတုအမည်

အလုပ်တူဝန်ထမ်းတိုင်း 'ပိုင်း' မောင်းသည့်ကားကြောင့် မျက်လုံးပြူး
'ဘုရားတ' ကြတာသာ များလေသည်။

ရှေ့နားက လမ်းဆုံမှာ ပွင့်ရှိနေသဖြင့် ကားကို အရှိန်လျှော့၍
မောင်းလိုက်ပါ၏။ အလုပ်ချိန်ဆို ကားတန်းရှည်ပြီး ကားလမ်းကျယ်
လွန်းလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကားရှင်းမည့် လမ်းကြောတွေကိုသာ
ရွေး၍ ကွေ့ပတ်မောင်းကာမှ ဒီလိုကျပ်ညှပ်သည့်လမ်းမျိုး ရောက်ရ
ပြန်ပါရောလား။

“ကျွဲ!”

“ဒုတ်!”

အရှိန်သတ်ထားပါသည့်ကားကို နောက်မှ ဝင်ဆောင့်သံက
အသံသိပ်မကျယ်ပေမယ့် ကားပေါ်ပါလာသည့် 'ပိုင်း' ကဖြင့် တုံ့ခနဲ
ယိုင်သွားသည်သာ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီလောက်ကားတန်းရှည်ကြီးထဲ
ဝင်လာတာတောင်မှ အရှိန်မသတ်တတ်ဘူးလား။ 'ပိုင်း' ကိုယ် 'ပိုင်း'
မကျွန်းကျင်ဘူးထင်နေကာမှ ကိုယ့်ထက်ပိုဆိုးနေသည့် လူနှင့် တိုးချေ
လေပြီ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့လေ။

ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ဒီပွိုင့်က သိပ်
မကြာပေမယ့် ပြဿနာဖြစ်တာကိုတော့ ချက်ချင်းရှင်းရမှာပါ။ အလုပ်
ကားဆို အနည်းငယ်မြင့်ပြီး နောက်မှဝင်ဆောင့်လိုက်သည်က ကိုယ်ပိုင်

ကားပါပဲ။ ကုမ္ပဏီကားက ဘာမှ သိပ်မဖြစ်၍ တော်ပါသေးသည်။
သို့သော် ဝင်ဆောင့်လိုက်သည့် ကိုယ်ပိုင်ကားမှ ရှေ့ဖီးသီးကြီးက
အက်သွားပါရောလား။

“ဒီမှာ”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ကားတံခါးမှန်ကို ခေါက်လိုက်ပြီးခေါ်မှ ကားထဲမှလွှဲက မှန်
တံခါးကို ချလိုက်လေ၏။ အတွင်းမှ လွှတ်ထားပါသည့် Aircon
အရှိန်က 'ပိုင်း' မျက်နှာကို လာဟပ်လေသည်။ အထဲမှာ ဖိမိဖြင့်
စားလာတာမို့ အပြင်ကိုမထွက်နိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ဘာများလဲ”

“ရှင်ကားက နောက်ကဝင်ဆောင့်တာ ရှင်အမှားနော်။ ရှေ့
ကားက ဖီးလည်း ပြုထားပါရဲ့နဲ့ အရှိန်မလျှော့ဘဲ တိုက်ခံရလား”

ကိုယ့်အမှားမဟုတ်ပါဘဲ လျော်ကြေးတောင်းတာမျိုး ဖြစ်လာ
လျှင် 'ပိုင်း' သာ နစ်နာရမှာပါ။ ကုမ္ပဏီမှာ နာမည်ပျက်မရှိအောင်
'ဝန်ထမ်းထူးချွန်ဆု' ရထားပါသည့် 'ပိုင်း' က ကိုယ်တာဝန်ကျသည့်
နေရာအထိ ပြဿနာလာရှာတာခံရလျှင်ဖြင့် မလွယ်ကြောပါလေ။
ဒီတော့ သူ့အမှားကို သူ့ပြင်အောင်တော့ မရမက ရှင်းရမှာပါပဲ။

“အလျော်မတောင်းပါဆိုတဲ့ ပြေစာ အခုပဲ ချေးပေးပါ။

နာမည်ရော မှတ်ပုံတင်ပါ ထည့်ရေးပေး”

‘ဝိုင်း’ စိတ်တိုစွာပြောနေပါလျက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘဲ လူကို အငေးသားကြည့်နေလေ၏။ ရော်! ပြဿနာပါပဲ။ တစ်နေကုန် ပြေးလွှားနေရပါသည့် ‘ဝိုင်း’က အခုချိန်မှာ ရွှေနံတွေဖြင့် ကြည့်ရဆိုးနေမည်သာ။ ကုမ္ပဏီမှ Uniform ကို (coat နဲ့ skirt တွဲ၍) ဝတ်လာသဖြင့် ဝန်ထမ်းနာမည်ကတ်ကိုများ ကြည့်နေသလား အထင်ဖြင့် ကတ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ကွယ်လိုက်မိလေသည်။ အကြည့်ရဲ လှချည်လား။

“ဒီမှာ!”

“ဟင်”

“ပြောနေတာကိုကြားဘဲ လူကို ဒီလောက်တောင်မှ ငေးနေရလား။ ရှင် လူမမြင်ဖူးဘူးလား”

“လှလို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

ဗုဒ္ဓေါ! ဒီလောက်ရန်တွေ့နေပါလျက်နှင့် လူကို ‘လှလို့’ ဟု နှုတ်ရဲစွာ ပြောပုံတယ်ပေါ့လေ။ မျက်နှာရှူးများလားဟု တွေးလိုက် မိပေမယ့် ပုံစံက ရည်မှန်ကာ ကြည့်ကောင်းနေပြီး ငြိတီတီဟန်မျိုး မမြင်ရပါချေ။ ကြည့်ရတာ အမှတ်တမဲ့ ရွှေ့တတ်လိုက်သလိုပါပဲ။

“ဒီမှာရှင်!”

“ဟင် ဟင် ... ဘာလဲ ဝိုင်း”

“ကြည့်စမ်း! ... ရှင် ဝိုင်းနာမည်ကြည့်လိုက်တာပေါ့လေ။ ဘယ်လိုလှလဲ”

“ဝိုင်းလို့ပဲ မြင်လိုက်ရတာပါ”

“ပြောထားတာ ရေးပေး”

“ဟင်! ... ဘာကိုလဲ”

“စောစောက ပြောထားတာလေ။ ရှင် နားလေးနေလား။ နာမည်ရယ်”

“ဪ ... သိပြီ ရော့ပါ”

“အလျော်မတောင်းဘူး ရေးပေးဦးလေ”

“တကယ်မတောင်းပါဘူး။ ကတိပေးပါတယ်။ စိတ်ချပါ။ ကိုယ့်ဘက်က မှားတာပဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း ငြီးတယ်”

လက်ထဲရောက်လာပါသည့် visiting card ကို ယူ၍ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ အလုပ်အကိုင်မရှိသေးပါဘဲ ဒီလို card မှီ ကိုင်ထားရပါသလား။ ထူးဆန်းပါလေ။ နောက်ဘက်မှ ကားတွေ တတိတီဖြင့် ဟွန်းသံပေးနေပြီမို့ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့

၁၂၆ ♡ ဗယဒွိမောင်

ရလေသည်။ ဒီနေ့တော့ တကယ့်ပြဿဒါးနေ့ပါပဲလား။ မနက်က တည်းက စလုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်မှ ညနေအထိ ချောချောမောမောနှင့် မပြီးမြောက်ခဲ့ရပါချေ။

အခုလည်း ကားချင်းထိမိဖြင့် ပြဿနာရှင်းရသေးတာလေ။ ‘စိုပြေ’ တဲ့။ ဆေးကျောင်းသား ခပ်အေးအေးလေးနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံစဉ်က ဘုန်းဘောက်ပါပဲလား။

အခန်း (၁၁)

“အံ့မယ် အံ့မယ် ... မျက်နှာက ငါးခူပြုံးသလို အပြုံးနဲ့ ကိုစိုပြေပါလား။ ဘာတွေများ သဘောကျလာတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“အစ်မေးလည်း မပေါ်ဘူး ငြိမ်းချမ်းချေ။ မင်းကောင်က (အမက) သား နှုတ်လုံသလား မမေးနဲ့”

“ငါက မူလတန်းကျောင်းသားမှမဟုတ်တာ”

“အခြေမူလတန်းကျောင်းကိုပြောတာ မဟုတ်လား စိုပြေ။ အမေကြောက်သားလို အတိုသုံးလိုက်တာ”

“မြင့်မြတ်ကလည်း ငါက အမေချစ်တာပါ”

“အလဲ့! ... ချစ်ဆိုတဲ့စကားတော့ တစ်ခွန်းထွက်လာပြီ။ ဒီကောင် မရှိတော့ဘူး။ ပြောစမ်း! ... မင်းရင်ထဲက တိတ်တိတ်ပုန်း ဇာတ်လမ်း”

ကျောင်းဝင်းထဲရှိ Canteen နဲ့မှာ ထိုင်ရင်း ပိုင်းကျပ်နေကြ ပါသည့် သူငယ်ချင်းတွေကြောင့် နေရခက်လာပါ၏။ စာတွေချည်း လုံးထွေး ကျက်မှတ်နေရသဖြင့် ခေါင်းရှင်းရန် ထစ်ခါတလေတော့ သူလည်း Canteen ထိုင်ဖြစ်ပါသည်။ “အချစ်” တဲ့။ သူသိပ်ကြီး မရင်းနှီးသေးသည့် စကားလုံးပါပဲ။

“အေး ... ဟုတ်တယ် စိုပြေ။ ဘာလဲ Junior တန်းက မွန်းကေသီကို ငြိနေပြီလား”

“ဘယ်ကလာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နီးစပ်လာပြီ ဆက်မေး ငြင်းချမ်းချေ၊ ဒီကောင်ပေါ်တော့ မယ်”

“နေပါဦး၊ ငါက ဘာမဟုတ်တာလုပ်နေလို့ အစ်အောက်မေး နေကြတာလဲ”

“ဟဲ့! ... မင်း မှုမုန်လို့ မေးရတာလေ။ စာအုပ်ကိုကြည့် နေပါလျက်နဲ့ ပြီးလား ပြီးရဲ့၊ အခုလည်း ထမင်းဘူးကို မဖြစ်စလောက်

လေးစားရင်း ပြီးနေသေးတာ။ မင်းအပြုံးက အသက်ပါနေပြီ ဘာလဲ ပြောစမ်း”

“ရော် ... လူကို တရားခံစစ်သလို စစ်နေကြပြန်ပါပြီ”

သူ မည်မျှပင် ငြင်းဆန်ပါစေ မရပါ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူထက်ပိုပြီး စကားတတ်လွန်းတာမဟုတ်ပါလား။ သူက တစ်ရက်နေ လို့ စကားဆယ်ခွန်းပြည့်အောင် မပြောဘဲ နှုတ်နည်းသည့်ကလေးဖြင့် သာ ကြီးပြင်းခဲ့ပါသည့် လူငယ်လေးပါပဲ။

“ဝန်မခံချင်လည်း မင်းမျက်လုံးကိုကြည့်ရုံနဲ့သိတယ် ဟေ့ ကောင်ချေ၊ ဝမ်းနင်သလောက်ပုံး၊ ပုန်းနိုင်သလောက် ပုန်းနေစမ်းပါ ကြွက်လေးရာ”

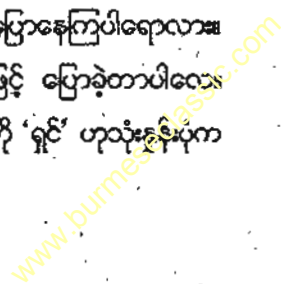
“Jerry လုပ်စမ်းပါကွာ”

“အမြင်ကပ်လို့ဟေ့!”

“ဟော့! ... ရယ်ပြန်ပြီ။ ဒီကောင်တော့ မှုမုန်တော့တာ အသေအချာပဲ”

“Psychologist နဲ့ သွားပြဖို့လိုပြီလား စိုပြေ”

သူ့ကို နှိပ်ကွပ်ချင်သလို သဘောရှိပြောနေကြပါရောလား။ သူမလည်း ထိုသို့ပင် သူ့ကို လေသံမာမာဖြင့် ပြောခဲ့တာပါလေ။ သူထောက် အသက်ကြီးမှန်း မခန့်မှန်းပါပဲ လူကို ‘ရှင်’ ဟုသုံးနှုန်းပုံက

အထက်စီးဆန်လွန်းပါပေ။ အလျော်ပေးရမှာစိုး၍ ပြဿနာကို အမြန်
ဖြေရှင်းနိုင်ပုံက ပြတ်သာသည့် စိတ်ဓာတ်ကို သိသာစေတာပါ။

“ဝိုင်း” တဲ့။

အဘယ်မျှ လှပလွန်းပါသည့် အမည်လေးပါလဲ။ စူးခနဲ
ကြည့်လာပါသည့် မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးက ရင်ကို ထိုးစိုက်
ဝင်ရောက်စေသည့် မြားတစ်စင်းနယ်ပါ။ သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ဦး
ကို မရှိန်မလန့် မကြောက်ရွံ့ပါဘဲ စိန်ခေါ်သလို အကြည့်စူးမျိုးဖြင့်
ကြည့်ရဲရတယ်လို့ အံ့သြမိပါရဲ့။

နှုတ်ခမ်းပါးလေးမှ ထွက်လာပါသည့် စကားလုံးတို့ကလည်း
နူးညံ့ချိုသာမှု အလျဉ်းမရှိပါလေ။ လူကို ရန်သူကြီးတစ်ယောက်နယ်
စိမ်းကားပြတ်သားစွာ ပြောရဲဆိုရဲပါသည့် သတ္တိကဖြင့် မခေပါချေ။
မိန်းမဆန်သည့် ပုံစံဟန်ပန်တို့ဖြင့် အပြည့်ရှိထားပါလျက် အတွင်း
အရွယ်ကဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။

ကုမ္ပဏီ Uniform အပြည့်ဖြင့် ကြည့်ကောင်သပ်ရပ်နေ
သလို ဒေါက်ချွန်ဖိနပ်ကို နေသားတကျ ကျွမ်းကျင်စွာ စီးနိုင်သည့်
မိန်းကလေး။ ဆံပင်ကို ပြင်သစ်ဆံထုံးဆန်ဆန် နောက်ဘက်မှာ
လိပ်သွင်းလျက်ထုံးကာ သပ်ရပ်စေပြီး မြင့်မားသည့်အရပ်အမောင်းနှင့်
ခပ်မတ်မတ် လမ်းလျှောက်ဟန်က သူမကိုယ်သူမ မည်မျှယုံကြည်မှု

ရှိသလဲဟု ခန့်မှန်းမိစေတာပါ။

အထူးသဖြင့် မာနရောင်တောက်ပနေပါသည့် အကြည့်စိမ်း
စိမ်းတို့ကိုပါပဲ။

အဲဒီမျက်ဝန်းလေးကိုမှ သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှ နှလုံးသားက မြင်
တတ်ခဲ့တာပါလေ။

“ဟေ့ကောင်! စိုပြေ”

“အင်း... ဘာလဲကွာ”

“ထမင်းကို ပြီးအောင်စားလေကွာ။ နောက် class တက်
ရဦးမှာ”

“ဝိုင်းကူစားပေးကြပါလား”

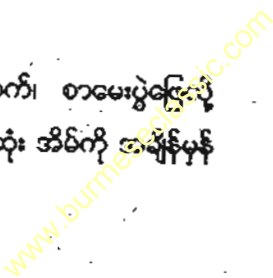
“No!... အဲဒါတော့ မကူနိုင်ဘူး။ သေရေးရှင်ရေးဆို တော်
သေးတယ်”

“သွန်ပစ်ရတော့မှာပဲ”

“မင်းကိုယ်မင်း မူကြိုကျောင်းသား မဟုတ်တော့မှန်းတော့
သိပါတယ်နော်”

“အင်းလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထမင်းစားလို့ မကုန်လည်းကြောက်၊ စာမေးပွဲဖြေလို့
အမှတ်လျော့မှာလည်း ကြောက်၊ ယုတ်စွအဆုံး အိမ်ကို အချိန်မှန်

ပြန်မရောက်မှာတောင် ကြောက်နေလို့ ချွဲပြီးမေးတာ”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ရေသန့်တူးကို ဖွင့်သောက်လိုက်မိ၏။ ဒီနေ့အထိ အပြင်စာကို ကော်ဖီလို အပူ juice လိုအအေးမျိုးကလွဲပြီး သူ မစားခဲ့ရပါ။ အစားမှားသွားသည်နှင့် သူ့ခိုက်က ပြဿနာရှာတော့တာ မဟုတ်ပါလော။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သာ အသိဆုံးမို့ သူငယ်ချင်းတွေပြောသမျှ မတုံ့ပြန်နိုင်ပါချေ။

“မင်းတို့မှာလည်း အမေရှိကြတာပဲ”

“မတူဘူး ဟေ့ကောင်ရေ ငါတို့အမေတွေက ငယ်ငယ်ကတည်းက အနားကပ်လာရင် ရှုပ်လွန်းလို့ဆိုပြီး ဝေးဝေးသွားခိုင်းတာ။ မင်းရဲ့အမေလို သည်းသည်းလှုပ်မချစ်ပြဘူး”

“ဟုတ်ပါ့ အငယ်ရှိနေတာတောင် မင်းမှမင်း တုန်နေအောင် ချစ်ပြတာ လွန်လွန်းတယ်”

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ မေမေလောက် သူ့အပေါ် ဂရုစိုက်ပြီး ချစ်ပြသည်မိခင်မျိုး မတွေ့ဖူးပါလေ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့ကိုအခန်းမှာထားကာ ‘မေသူ’ ကဖြင့် ‘နာနီ’ လက်ထဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလော။ နည်းနည်းလေး ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်တာနှင့် မေမေ ပျာယာခတ်တာက ယခုအရွယ်အထိပါ။ ‘မေသူ’ တောင် သူ့လောက် ဂရုစိုက်မခံရပါလေ။

“ငါတော့ နောက်ဘဝမှာ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း မိန်းမဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် မင်းလိုသားမျိုးနဲ့ ဖူးစားမဆုံချင်ဘူး စိုပြေ”

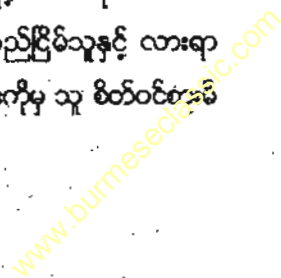
“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“သားကို သိပ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားမနဲ့အတူ မနေနိုင်လို့ပေါ့ကွ”

“ဟုတ်ပါ့ မင်းမို့ နေနိုင်နေတာတယ်။ မင်းရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်လာမယ့် ကောင်မလေးတော့ သနားမိပါရဲ့”

ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူတွေက ထိုသို့ မြင်နေပါလျက် သူ၏ချစ်သူ ဖြစ်လာမည့် မိန်းကလေးက သူ့ကို မည်သို့မြင်လေမည်နည်း။ လောကမှာ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုသာ ကြားဝင်လို့ မရမှန်း သူ့သိခဲ့တာအမှန်ပါ။ သို့သော် သူ့မှာက ညီမဖြစ်သူရှိပါလျက်နှင့် မေမေ ဤသို့ ဥစ္စာခြောက်သလိုမျိုးသူ့ကို ချစ်တာက အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း။

ကောင်မလေးတဲ့လား။ ‘ဝိုင်း’ လည်း သူ့အတွက်တော့ ကောင်မလေးအရွယ်ပေါ့လေ။ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးဆိုတာ ထက် ခပ်မာမာ မျက်စောင်းဒဏ်ကိုသာ သူ့ရခဲ့တာ မဟုတ်ပါလော။ စိတ်တိုစိတ်ဆတ်ဟန်က သူ့လို အေးဆေးတည်ငြိမ်သူနှင့် လားရာဆန့်ကျင်ဘက်များပါ။ သို့သော် အဲဒီမာနခဲလေးကိုမှ သူ စိတ်ဝင်စားမိနေတော့ ခက်သားလား။

“ဟောကြည့်! ... ပြုံးပြန်ပြီ”

“ငါ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခဲ့တယ်”

“ဘာလဲ ... ကျန်ခဲ့တဲ့ Friday ကလား”

“အေး”

“အဲဒီတော့ ဆက်ပြောပါဦး”

‘ငြိမ်းချမ်း’ ရော ‘မြင့်မြတ်’ ပါ သူ့အနီး ပြန်ကပ်လာလေ၏။
နောက်တန်းက နောက်နေကြပြီး သူ အတည်ပြောမှန်းသိတော့လည်း
ငြိမ်သွားပါလား။ တီးတိုးတိုင်ပင်စရာဆို၍ ဒီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
သာ ရှိသဖြင့် ဘာမဆို ဖွင့်ဟပြောဖြစ်လေသည်။ ပြဿနာဖြစ်ပြီး
သူကား ရှေ့မီးလဲလိုက်ရတာကို မှတ်မိကြသားပါပဲ။

“ကားက ကုမ္ပဏီကားဆိုတော့ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာလုပ်မှန်း သိခဲ့
ရတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... လှတပတလေးမို့ ခိုက်သွားတယ်ပေါ့လေ”

“အဟင်း ... လှလည်းလှတယ်၊ စွာလည်း စွာတယ်။

ပြီးတော့ မာနကြီးပုံလည်း ရတယ်”

“သွားပါပြီ စလာကတည်းက opposite ပဲ။ မင်းကို ဆေး
ကျောင်းသားမှန်း မသိလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“သိတော့သိသွားပါတယ်။ ငါ့နာမည်နဲ့ phone card

ထုတ်ပေးလိုက်တာကိုး”

“မီးလုံးကဲ့သွားတာ သူ့ကြောင့်ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက ငေးပြီး ဝင်ဆောင့်မိသွားတာ”

“မလွယ်ဘူး၊ စလာကတည်းက ငွေ (၂) သိန်းကျန်တဲ့
case ပဲ”

“ဘယ်အရွယ်လဲ”

“ငါတို့ထက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ် ငယ်မယ် ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် (၂၀) ကျော်ပေါ့။ ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး။ မင်း mother
နဲ့တွေ့ရင်တော့ မောမယ် စိုပြေ”

“နာမည်သိခဲ့လား”

“အေး”

“အဲမယ် ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါတို့ဘော်ဒါက လျင်သားပဲ
ဘာတဲ့လဲ”

“ဝိုင်းတဲ့”

“ဟင်! ... တစ်လုံးတည်းလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှည်တော့ရှည်တယ်။ သူ့နာမည်ကတ်ကို
အမြန်ဖတ်လိုက်လို့ မြင်တာ”

“ညှိပျံ့ကွာ”

www.burmeseclassic.com

နှိပ်ကွပ်ပြန်ချေပြီ။ ပြောမနာ ဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေကို သူ မနာပါ။ ပြီးတော့ ဒီသူငယ်ချင်းတွေသာ သူ့မိသားစု အထာကို ကျေညက်စွာသိထားတာမဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကို ညံ့တယ်တဲ့ 'ဝိုင်း' ရယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒီအရွယ်အထိ စာကြမ်းပိုးဖြစ်ခဲ့ပြီး power မျက်မှန် တစ်နေရာတာတောင်မှ ညံ့သတဲ့လား။ ဒီလိုဒီနှိပ်ပြောလည်း သူငယ်ချင်းမို့ သည်းခံနိုင်ရမှာလေ။

“ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပဲပေါ့”

“မပြီးပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ သူ့ကို စမြင်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ရင်ခုန် ခဲ့ရလို့ပါ”

“ဘာ!”

“အချစ်ဆိုတာ ရင်ခုန်ခြင်းလား။ ငါ သေသေချာချာ မသိ ဘူး။ ဒါပေမဲ့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး၏ လှောင်ရယ်သံကြောင့် သူ ဆက်ပြီး မပြောဖြစ်တော့ပါ။ ဖူးစာလား၊ ရေဇက်လား၊ တိုက်ဆိုင်မှုလေလား။ သေသေချာချာ မဝေခွဲနိုင်ပါချေ။ မသေချာခြင်း ဖြစ်ဖြစ်ထက် 'စိုပြေ ဘယ်အချိန်ထိ လွင့်ပျောနေဦးမှာပါလိမ့်။

တွေ့ချင်သေးတယ်၊ ဆုံချင်ပါသေးတယ်။ ရန်လိုနေတဲ့ မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့လေးတွေကိုလည်း မြင်ချင်ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ မာနဖြင့် တင်းထားပါသည့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ငေးကြည့်ချင်သေးတာ အမှန်ပါ။ 'ဝိုင်း' တဲ့။ ကိုယ်နဲ့မင်း ဆုံခွင့်က ရှိနေဦးမှာပါနော်။

“တစ်ခါလေးတွေ့ရုံနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ။ ရေဇက်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်တာပဲ”

“ရေဇက်မဟုတ်ဘဲ တိုက်ဆိုင်တာဆိုရင်ကော ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

“တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာက နှစ်ကြိမ်ထက် မပိုနိုင်ပါဘူးကွာ။ သုံးကြိမ်နဲ့အထက်သာဆိုရင် အဲဒါ ဖြတ်မရတဲ့ ရေဇက်ပဲ”

“ဒါဖြင့် နောက်ဆုံးထွက်လာတဲ့ ရလဒ်က ဘာလဲ”

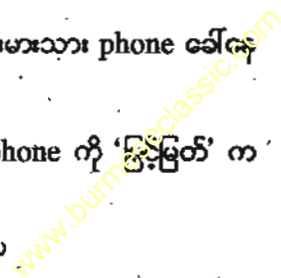
“ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်”

“ကျွတ်! ကျွတ်! ... ငါတို့သူငယ်ချင်း ယဉ်ယဉ်လေး ငှူး သွားရှာပြီကို”

“သနား သနား ... ဟိုက်! မင်းမားသား phone ခေါ်နေ

ပြီ”

စားပွဲထက် တင်ထားပါသည့် phone ကို 'မြို့မြတ်' က

၁၃၈ ♡ မမသဒ္ဒါဟောင်

သူ့ရှေ့သို့ ရွှေပေးလိုက်လေ၏။ နေ့တိုင်းခြင်တွေ့နေရပါသည် မေမေ
က သူ့ကို အချိန်တိုင်း ဖောင့်ကြည့်စစ်ဆေးနေတတ်တာပါ။ သူငယ်
ချင်းတွေ ပြောသလို သူ့ကောင်မလေးနှင့် သူ့မေမေကို မည်သို့
တွေ့ပေးရပါမည်နည်း။ ခက်ပါ 'ဝိုင်း' ရယ်။

“ဟဲလို”

“မေ့သား lunch စားပြီးရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီနေ့ အိမ်ကို စောစောပြန်လာမှာမဟုတ်လား သား။ မေမေ
သားကြိုက်တဲ့ ဝက်သားမောင်းခိုင်းထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

သူ သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အဲဒါပဲကြည့်ပါတော့။
'စီပြေ' ဆိုတာ ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘဲ ခုထိ မူကြိုကလေးနယ်
ဂရုစိုက်ခံနေရတုန်းပါပဲ။ လို့သော် အဲဒီကောင်လေးရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ
အချစ်ဆိုတာက ကိန်းအောင်းနေပြီလေ။

အခန်း (၁၂)

ဒီနေ့ off ရက်မို့ တက်လက်စသင်တန်းကို မနက်ပိုင်း
တက်ရပါ၏။ 'ဝိုင်း' က Sunday ကိုသာ off ရက်အမြဲယူသဖြင့်
လိုအပ်သည့် သင်တန်းတစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်ဖြစ်ကာ ဒီပလိုမာ အောင်
လက်မှတ်တွေ ယူဖြစ်လေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီလို အသက်
(၂၀) စွန်းရုံလေးဖြင့် ကုမ္ပဏီမှာ ရာထူးတိုးပြီးရခဲ့တာပါ။

မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားခဲ့သဖြင့် (၁၀) နာရီကျော်
သင်တန်းဆင်းရုံမှာပင် ဗိုက်ထဲမှ ဆန္ဒပြုလေပြီ။ အဆာခံပါက ဗိုက်
အောင့်လာတတ်သဖြင့် ဗိုက်ထဲ တစ်ခုခုဖြည့်ရန် စဉ်းစားမိပါ၏။

မှန်ဟင်ဆါတွေ အသုပ်တွေ မစားချင်သဖြင့် ကော်ဖီနှင့်မှန် တစ်ခုခု စားရန် ဆုံးဖြတ်ကာ Platform ပေါ်မှ ကားလမ်းကူးရန် ပြလိုက်မိလေသည်။

“ဟော!”

“ဘာလဲကွ အလန်တကြား”

ဖီးစိုင့်မှာ ဖီးနီမိ၍ ကားရပ်ထားစဉ် သူ့ကားရှေ့မှ လူကူးမျဉ်းကြားထက် လမ်းကူးသွားကြပါသည် လူတွေကို ကြည့်လိုက်မိတာပါ။ ဒါတိုင်းလို ဆံထုံးထုံးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဒီတစ်ခါတော့ ဆံပင်ကို မြင့်မြင့်လေးစည်းထားလေ၏။ မျက်နှာထက်မှာဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားက အထင်းသားပါပဲ။

လူတွေကြားထဲမှာ blouse အဖြူကို Mini skirt အနက်၊ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ဖြင့် တွဲဝတ်ထားပါသည့် သူမက ထင်သာမြင်သာ ရှိနေလေ၏။ Slimbag ကြိုးရှည်ကို စလွယ်သိုင်း၍ လွယ်ထားပြီး လက်မှာက file ပန်းရောင်လေးကို ပိုက်ထားလေသည်။ ဘေးဘက်ကို မကြည့်ပါဘဲ ကားလမ်းကိုသာ အာရုံစိုက်ကူးသွားသည်က သူ၏ ‘ပိုင်း’ ပါပဲ။

“ဘာမြင်လိုက်လို့လဲ စိုမြေ”

“ပိုင်းကို တွေ့လိုက်လို့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာလေ၊ အင်္ကျီလက်မောင်းလေးနဲ့ လမ်းကူးသွားတာ”

“ဟုတ်လို့လားကွာ။ ဆင်တာဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပါ”

“မဟုတ်ဘဲ ငါပြောပါ့မလားကွ”

ကားက ချက်ချင်းတွေ့လို့ရသည့်နေရာ မဟုတ်ပါဘဲ မြို့လယ်ခေါင်ဖြစ်နေ၍ လမ်းကြောင်းပြောင်းလို့ရမည့်နေရာအထိ ဆက်မောင်းခဲ့ရပါ၏။ ကားဖြင့်မလာတာမို့ ဒီနေ့ သူမပိတ်ရက်ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာက ဒီတစ်ခါနှင့်ဆို နှစ်ကြိမ်ပေါ့နော်။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ၊ အိမ်ပြန်မယ်ဆိုပြီး”

“စောပါသေးတယ်ကွာ”

“ဘာလဲ... ဟိုကောင်မလေးနောက်ကို လိုက်မလို့လား”

“အေး”

“ဒီကောင်တော့ ပေါက်ကရတွေ စလုပ်နေပြီ။ မျက်နှာတော့ ခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အတူမြို့ထဲလည်ရန် ထွက်လာခဲ့တာပါ။ လိုအပ်သည့်စာအုပ်တွေကို phone ဖြင့် ကြိုမှာထား၍ ရှာစရာမလိုပါဘဲ ငွေရှင်းပြီး ပြန်ခဲ့ကြတာပါ။ ‘မြင့်မြတ်’ တို့ ပုဒ်မထဲ ဝင်ဗွေချင်တာတောင်မှ လူရှုပ်၊ မျက်စိရှုပ်သည်ဆိုပြီး သူ့ကန်ကွက်

သဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခေါ်ပွဲသွားခဲ့တာပင်။ အခုတော့ သူက သူမကို ရှာရန်အတွက် ကားကိုပင် ကွေ့လိုက်မိချေပြီ။

မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်စဉ် Aircon မှ အေးခြင်းနှင့်အတူ cake ရနံ့တို့က မွှေးကြိုင်သွားလေ၏။ Shopping ထွက်ရန်ကိစ္စလည်း ရှိသေးသဖြင့် ခေါင်းရှင်းရင်း ခဏမျှ အနားယူရမှာပဲ။ ကောင်တာမှန်ပုံရေမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ရင်း စားချင်သည့်မှန်ကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ရွေးလိုက်ပါ၏။ ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာပြီးမှသာ ထောင့်စားပွဲနေရာသို့ ဆက်လျှောက်လိုက်ပါသည်။

File ထဲမှ Note Pad စာရွက်ကို ယူလိုက်ပြီး ဝယ်ရမည့် စာရင်းရေးထားတာကို ထပ်ဖြည့်လိုက်ပါ၏။ လစာထုတ်ပြီးတိုင်း မေမေနှင့်ဘွားဘွားအတွက် အမှတ်တရတစ်ခုခု ရှာဝယ်ပြီးလျှင် 'ပိုင်း' လိုအပ်တာကို ဝယ်ရလေသည်။ အခုလည်း ဖိနပ်ဝယ်စရာရှိတာမို့ လိုချင်သည့် brand ကို စိတ်ကြိုက်ရှာရမှာလေ။

“တွေ့ပြီ... တွေ့ပြီ”

“မျက်စိက လျင်ပါ။ ဘယ်မှာလဲ”

“ဆိုင်ထဲမှာ”

“ခပ်မိမိလေးပါလား”

သုံးယောက်သား ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြပါ၏။ သူမ

ရှိနေပါသည့် စားပွဲထံသို့ သူ ဦးတည်လိုက်စဉ် 'မြင့်မြတ်' နှင့် 'ငြိမ်းချမ်း' က သောက်စရာမှာရင်း ကောင်တာမှာကျန်ခဲ့လေသည်။ သူမရှေ့ရှိ တစ်ဖက်စားပွဲမှာပင် သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ခြေထောက် ချိတ်ထိုင်လျက် တစ်ခုခုကို ငုံ့ရေးနေပါသည့် သူမက သတိမထားမိ ပါလေ။

ဆံပင်ကို အုပ်လုံးသိမ်းလျက် စုရှည်ထားသဖြင့် နူးထက်မှာ ဆံစအချို့က ကပ်ကယိုလေး ကျနေလေ၏။ အပေါ်ဘက်မှ Aircon စက်ကြောင့် မျက်နှာကို ဆံနွယ်လေးကျလာတာကိုက ကဗျာဆန်လွန်း နေတာပဲ။ လက်ဖောင်းအင်္ကျီလေးနှင့် အဘယ်မျှ ချစ်စရာကောင်း လိုက်ပါသလဲ။

“ကျေးဇူးပါ”

ကော်ဖီနှင့်မှန် ပန်းကန်ရောက်လာသဖြင့် သူမထံမှ အသံ သဲ့သဲ့ ထွက်လာပါ၏။ ရေးပြီးသားစာရွက်ကို slimbag ဖွင့်၍ ထည့် တာ ဘောလ်ပင်ခလုတ်လေးကို နှိပ်လိုက်လေသည်။ Plastic file ထဲသို့ ဘောလ်ပင်ကို ပြန်ထည့်သိမ်းလိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ် ဝဲကျနေ ဝါသည့် ဆံနွယ်တို့ကို လက်ဖြင့်ဖယ်ကာ ကျောဘက်သို့ ရွှေ့လိုက်ပါ၏။

“မျက်လွှာကို ပင့်လိုက်စဉ် လူကို ဇူးဇူးစိုက်စိုက်ငေးနေပါသည့် မျက်လုံးအစုံနှင့် တိုးမိလေသည်။ အထူးသဖြင့် ပါဝါမျက်မှန်ဝေးကြည့်

လေးကြောင့် စိတ်ထဲမှ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသလို ထင်လိုက်မိပါ၏။ ဘယ်သူ ပါလိမ့်။ ဘယ်နေရာမှာများ တွေ့ဖူးခဲ့ပါသလဲဟု တွေးလိုက်မိစဉ် ထိုလူက 'ဝိုင်း' ကို လှစ်ခနဲ ရယ်ပြလိုက်လေသည်။

ကြည့်စမ်း!... ဒါ ဘာသဘောပါလိမ့်။

“တစ်ယောက်တည်း လာတာလား။ ဒီနေ့ off ရက်ထင် တယ်”

“ဟင်!”

တရင်းတနိုးကြီး စကားလှမ်းပြောလိုက်၍ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပါသည်။ သူမကြောင့် သူ ရယ်မိပါ၏။ သေချာပါတယ်။ ဒီ မိန်းကလေး သူ့ကို မမှတ်မိပါလေ။ “အချစ်မှာ အရှက်ကို ဘေးဖယ် ထားရ၏” တဲ့။ ဒီတော့ ခဲစိတ်လေးတင်ပြီး အခဲကိုးရတော့မှာပါ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ရောက်လာပြီမို့ စကားဆက်ရန် အဆင်ပြေသွားရပါ သည်။

“ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးထင်တယ်။ ဟိုတစ်လောက ကားနဲ့ ဝင်ဆောင့်မိခဲ့တာလေ။ စိုပြေပါ ဝိုင်းရဲ့”

“ဪ... အင်း... မှတ်မိပြီ။ ဒါကြောင့် တွေ့ဖူးတယ် ထင်နေတာ”

“တစ်ဝိုင်းတည်း စုထိုင်လိုက်လို့ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲ!”

“ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေလေ။ မြင့်မြတ်နဲ့ငြိမ်းချမ်းတဲ့။ သူငယ်ချင်းတို့ ဒါ ငါပြောတဲ့ ဝိုင်းပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဝိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နာမည်အရှည် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဝိုင်းဝသန်ချစ်ပါ”

“လှလိုက်တာ”

“ရှင်!”

သုံးယောက်သား 'ဝိုင်း' ရှိနေပါသည်။ စားပွဲမှာပင် လာထိုင် လိုက်သဖြင့် တားချိန်မရလိုက်ပါ။ မျက်နှာရှူးတွေလို မဟုတ်ဘဲ ဆေး ကျောင်းသားတွေမှန်း သိထားသဖြင့် မချေမငံ တင်းတင်းမာမာလည်း ခပြောတော့ပါလေ။ ခဏတစ်ဖြုတ် တွေ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

“ဘယ်ကိုလာတာလဲ၊ နေတာကရော”

“အင်းစိန်မှာနေတာပါ။ အခုက သင်တန်းဆင်းပြီးတာ”

“အင်းစိန်ဆိုတော့ အဆိုတော်တွေ၊ စာရေးဆရာတွေ

အများကြီးရှိနေတဲ့ မြို့နယ်ကပေါ့လေ”

“အဲဒါလည်း သိတာပဲလား”

“ဒါပေါ့”

“သူငယ်ချင်းလေး ဘာလေး အဖော်ခေါ်မလာဘူးလား။ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တည်း သွားနေတာလား”

“အင်း... မမတို့ အန်တီတို့နဲ့ သွားချင်သွားပါတယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားဖြစ်တယ်။ သူတို့လည်း အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ မအားကြဘူးလေ”

“ချစ်သူရှိလား” ဟု တိုက်ရိုက်မမေးဘဲ လှည့်ပတ် ကွေ့ပိုက် မေးရာမှ ပြန်ရလိုက်သည့်အဖြေက သူ့ကိုကျေနပ်စေလေသည်။ “အချစ်မှာ အမြဲ ရိုးသားလို့မဖြစ်ပါ” တဲ့။ ကိုယ်လိမ်ညာနေတာမှ မဟုတ်ဘဲလေနော်။ သာမန်ပြောရိုးပြောစဉ်စကားတွေမို့ သူမလည်း ဖော်ရွေစွာ ပြန်ပြောလေ၏။ နည်းနည်းလေးတော့ နီးကပ်ပြီး ထင်ပါရဲ့။

“ဝိုင်းက ကိုယ်တို့ထက် ငယ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်!... (၂၀) ကျော်ပါ”

“ငယ်တယ်၊ သုံးနှစ်လောက် ငယ်တာ။ မမတွေကရော”

“အစ်မအရင်းက ဝိုင်းထက် (၁၀) နှစ်လောက်ကြီးတယ်။ ချစ်သူရှိတယ်။ ဝမ်းကွဲအစ်မက နှစ်နှစ်ပဲကြီးတယ်။ လက်ရှိ အတွဲ မရှိပါ”

“အားပါး!... အစ်မတွေများတာ ကြွားတတ်ပါ”

“ဝိုင်းမမက အများကြီးချောတာရှင်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေ လှတာလောက်များ စာရင်းမရှိဘူး”

“ဒါပေမဲ့... အတွဲနဲ့ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ကလေးဆန်စွာပြောနေပုံက အတော့်ကို ချစ်စဖွယ်ကောင်း လွန်းနေပါတယ်။ ကော်ဖီတွေ အေးကုန်မည်စိုးသဖြင့် မုန့်နှင့်ကော်ဖီကို ဆပ်ပြန်ပြန်စားလိုက်ရပါသည်။ ဘာဖြစ်မည် ညာဖြစ်မည်ဟု ပြောခဲ့ကြ ပါသည့် သူငယ်ချင်းတွေက ခုတော့ဖြင့် ‘ဝိုင်း’ နှင့်အဖွဲ့ကျကာ ရယ်မော ပြောဆိုနေတော့တာပါလေ။

“ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ကြမယ်နော်။ ဝိုင်းက အငယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ဘော်ဒါတွေကို ကိုမြတ်နဲ့ ကိုချမ်းလို့ခေါ်ပေါ့”

“ဒါဆို မင်းကိုရော”

သူက ဆက်မပြောဘဲ ပြုံးစိစိလုပ်နေလေ၏။ သူများနာမည် တွေက တစ်လုံးချင်း အဖျားဆွတ်ခေါ်၍ အဆင်ပြေနိုင်ပေမယ့် သူ့အမည်က ထိုသို့မဟုတ်ပါလေ။ လောလောဆယ် ‘ကိုပြေ’ လို့ခေါ်ချင်လည်း သဘောပါပဲ။ ‘ဝိုင်း’ က ဒီလောက် ‘အ’မည် မထင်ပါလေ။

“ဘယ်သွားဦးမှာလဲ။ ကိုယ်တို့လည်း လျှောက်ပတ်ကြဦးမှာ။ အတူသွားမလား”

၁၅၈ ♥ မယသဒ္ဒါမောင်

“ကားပါတယ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့”

“မလိုက်ပါဘူး”

“ဝိုင်းကလည်း အဲဒီလောက် မစိမ်းသက်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ကို မယုံလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်မှ မယုံရတာ သူစိမ်းကို ဘယ်လိုယုံရဲပါ့မလဲ”

“ဒါဖြင့် ကော်ဖီနဲ့မုန့်ဖိုးတော့ ရှင်းပေးပါရစေ။ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့လေ”

ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ထိုစဉ်ကတည်းက သူဆိုသည့် ‘ဝီပြေ’ က ‘ဝိုင်း’ ၏ ခေါင်းတစ်ညိတ်ကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်စားခဲ့ရတာပါလေ။
ဪ... ‘ဝိုင်း’ ရယ်။

အခန်း (၁၃)

ကုမ္ပဏီ Uniform ကို ဝတ်နေစဉ် ‘မမီးမီး’ က အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ရင်ဘတ်မှာ ဝန်ထမ်းကတ်တပ်နေတာနဲ့ လှည့်မကြည့်ပေမယ့် ခြေသံကိုတော့ ‘ဝိုင်း’ က အလွတ်ရနေပါသည်။ မိရိတ်ခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်စဉ် လက်ပိုက်ကြည့်နေပါသည့် ‘မမီးမီး’ ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“နင် သိပ်မရိုးတော့ဘူး”

“ဘယ်လို”

“ပြင်ရိုးပြင်စဉ်ထက် နည်းနည်းလေးတော့ပိုလာတယ်။ မှန် မှန်ပြော”

မျက်ခုံးမွှေးဆွဲရန် ကျန်သေးတာကို မလုပ်ဖြစ်တော့ပါ။ လစဉ် ဆံပင်ညှပ်လေ့ရှိသည့် ‘မမမီးမီး’ က ‘ဝိုင်း’ မျက်နှာအပြောင်းအလဲကို သတိထားမိလေသလား။ သိပ်ကြီးမသိသာစေရန် လုပ်ထားပေမယ့် အလှပြင်ဆိုင်အစ်မ ‘ချိုဇင်’ က ပြောလိုက်လို့များလား။ မှန်ထဲ တစ်ချက်ကြည့်မိစဉ် မျက်ခုံးက သနပ်ခါးပင် မခြစ်ရသေးပါလေ။

“ဘာများဆန်းလို့လဲ။ ဝိုင်းတို့က ထုံးစံအတိုင်း ရိုးရိုးကြီးပါပဲ”

“ကျစ်! ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငါ သိကိုသိနေပါတယ်”

“သိရင်ပြောလေ”

“ဝိုင်းချစ်! အငယ်မ!”

“ရှင်! မမ”

“လိုက်မယ်ဆို မြန်မြန်လုပ်လေ”

‘မမ’ ကားနှင့် လမ်းကြိုလိုက်ဖြစ်မှာမို့ ကြိုပြောထားပါ၏။ Slimbag ကိုလွယ်လိုက်စဉ် ‘မမမီးမီး’ က အပေါက်ဝမှာ ပိတ်ချပ်နေ လေသည်။ ‘ကိုကြီး’ နှင့် အဆက်ဖြစ်ခဲ့စဉ် ‘တစ်နွယ်ငင် တံစဉ်ပါ’ ဆိုသည့်စကားအတိုင်း ‘မမမီးမီး’ ပါ ‘ကိုဇေယျာ’ နှင့် အလိုလို ပြတ်ခဲ့ရတာပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် ‘ဝိုင်း’ နှင့် ‘ကိုကြီး’ ဆုံရ

သည်ဟူသည့် ပြစ်ချက်ကြီးကို ‘မမမီးမီး’ ရခဲ့ရတာပါလေ။

“လာပြီ မမရေ!”

“ငါသိပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“နင် မျက်ခုံးရိတ်ထားတယ်”

“အခုမှသိရလား ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ကြည့်စမ်း! ... ဝိုင်းချစ်မနော်၊ ငါမသိအောင် မချိုဇင်ဆိုင် ဘယ်တုန်းက ဝင်လိုက်တာလဲ”

“သူပြောလို့သိတာ မဟုတ်ဘူးလား။ မမမီးမီးက တကယ် Spy ပဲကွာ”

လှေကားမှ အမြန်ပြေးဆင်းခဲ့ရလေ၏။ မေမေက ထမင်း ကြော်ပန်းကန်ကို ဇွန်းတပ်ပေးပြီး ယူလာတာမို့ ‘မမ’ နှင့်အတူ ဧည့်ခန်း မှာပင် အမြန်စားလိုက်ရပါသည်။ နှစ်ယောက်တစ်ပန်းကန်တည်းစား သဖြင့် ခဏလေးနှင့်ပင် ကုန်လေ၏။ ‘မမမီးမီး’ ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နောက်စာကို များများစားတတ်သဖြင့် မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားလေ သည်။

“ဟုတ်လား ငယ်လေး”

“ဘာလဲ အန်တီငယ်”

www.burmeseclassic.com

“မီးမီးပြောတာလေ၊ နင် ရည်းစားရနေပြီလားမသိဘူးတဲ့”

“ကိုယ့်တာသာကိုယ် အသက်တောင် မနည်းလုပ်ပြီးရူနေရတာ။ ဘယ်ကရည်းစားကို ရှာလို့တွေ့မှာလဲ”

“ပြောလို့မရဘူးလေ၊ နင်ပြောသလို ခလုတ်တိုက်ပြီး တွေ့ချင်တွေ့မှာပေါ့”

“မမမီးမီးသာ တွေ့အောင်ရှာပါနော်၊ ဝိုင်းကို လိုက်ကျပ်မနေနဲ့”

နောက်ပေးဘက်မှ လှမ်းပြောလိုက်သည့် ‘မမမီးမီး’ ကို အိမ်ရှေ့မှ အော်ပြောလိုက်မိလေ၏။ ဖွင့်လင်းသည့် မိသားစုမို့ ဘာလုပ်လုပ် အိမ်ကိုသိအောင် ဖွင့်ပြောရတာလေ။ မေမေက အအေးခံထားသည့် ရေခန်းနှစ်ခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ‘မမ’ ရော ‘ဝိုင်း’ ပါ ထမင်းနင်နေတာကို ရေခန်းဖြင့် မျှောချလိုက်ရပါ၏။

“တွေ့ရင်လည်းပြောနော် သမီးငယ်၊ ကျိတ်ပြီး ရည်းစားထားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

“မေမေ တားဦးမလို့လား”

မေမေမျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းနဲ့ဖြစ်သွားလေ၏။ မရည်ရွယ်ပါပဲ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသဖြင့် အားနာမိသွားရပါသည်။ ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် သုံးနှစ်ဆိုသည့် ကာလက ‘ဝိုင်း’ အတွက်တော့

မနေ့တစ်နေ့ကနယ် ထင်ရှားပြီး အမှတ်ရစေပါလေ။

“မသင့်လျော်တဲ့အရွယ်မို့ တားခဲ့တာကို မေမေအပေါ် အမှတ်ထားနေသလား”

‘ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ ဝိုင်း လွှတ်ခနဲ ပြောမိသွားတာပါ’

“မေမေ လုပ်ခဲ့သမျှ မှားတယ်လို့ မထင်စေချင်ဘူး ဝိုင်း။ သမီးတို့အတွက် ရှေ့ပြေး လုပ်ဆောင်ခဲ့တာချည်းပဲ”

“သမီးတို့သွားတော့မယ် မေမေ”

“အေး... အေး”

‘မမ’ က စကားအမြန်ဖြတ်ပေးလိုက်တာမို့ တော်ပါသေး၏။ ဆူတာတော့မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ရင်ထဲကဒဏ်ရာကို ဘယ်သူက မြင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ‘မမ’ ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ တက်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ကုမ္ပဏီအထိ မရောက်တောင် အနီးဆုံးကားမှတ်တိုင်နားအထိ လမ်းကြိုစီးလို့ရတာမဟုတ်လား။

“သတိရတုန်းပဲလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျော်သန့်စင်ကိုလေ”

ရင်ထဲ အောင့်သွားရပါ၏။ တမင်တကာ မေ့တားရပါသည်

ဒဏ်ရာကို 'မမ' ကိုယ်တိုင် လာဆွပေးနေပါရောလား။ ယခုတိုင် အချစ်ဦးနှင့် (လေးနှစ်ကျော်) တွဲနေပါသည့် 'မမ' က 'ဝိုင်း' ၏ ခံစားချက်ကို စာနာနိုင်မှာတဲ့လား။ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ကြားလို့ ကောင်းတဲ့ ပုံပြင်မျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။

“ဝိုင်းချစ်”

“မေ့ထားပါတယ် မမ”

“အချစ်ဦးဆိုတာ မြေးဦးရတောင် မမေ့တဲ့သူမျိုး အငယ်မ ရဲ့”

သိရင်လည်း ဘာလို့ပြောနေသေးလဲ။ တကယ်ဆို ထိရလွယ် သည့် အရွယ်၏အသိနှင့် နှလုံးသားကို နည်းနည်းတော့ ငဲ့ညှာသင့်ပါ တယ်လေ။ ကာယကံရှင်နှစ်ဦး၏ ဆန္ဒမပါပါဘဲ ဒီအချစ်တစ်ပွဲနှင့် ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရတာ ရင်နာလွန်းပါရဲ့။ 'ကိုကြီး' လည်း 'ဝိုင်း' လိုပါပဲ နော်။

“စိတ်ကစားတဲ့အရွယ်မို့ အလေးအနက် မဖြစ်လောက်ဘူး လို့ မေမေ ထင်ကောင်းထင်ပါလိမ့်မယ်။ မေမေ့ကို စိတ်မရပါနဲ့”

“အင်းပါ”

“အမှန်တော့ (၂၀) ကျော်လောက်အရွယ်မှ အချစ်ကို ရှာတွေ့ တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ လေးနက်တည်ငြိမ်သင့်သလောက် ရှိပြီလေ။

ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

Yes! (or) No! ဘာကိုမှ ပြန်မဖြေမိပါ။ ရင်ခုန်တတ်စ အရွယ်မှာ နှလုံးသားကို အကျဉ်းချခဲ့ပြီး အခုမှ လွတ်ပေးရတယ်လို့။ စိတ်ရှိ လက်ရှိ အခွဲတိုက်ပြီး တစ်လတစ်ယောက်ထားလိုက်ရ မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ်က မိန်းကလေးပေမယ့် မျက်နှာမများချင်ပါ။ စိတ်မတည်ငြိမ်သေးသည့်အရွယ်မှာ ကြုံခဲ့ရတာက 'အချစ်စစ်' မဖြစ် နိုင်ဘူးတဲ့လား။

အဲဒီနေ့ကို 'ဝိုင်း' တစ်သက် ဘယ်တော့မှမေ့မည်မဟုတ်ပါ။ အန်တီငယ်ပိုခိုင်းသည့် ချုပ်ထည်တွေကို လိုက်ပျံပြီး အပြန်မှာ လင်းခုံ မှာ ရပ်ထားပါသည့် သူ့ကားကို တွေ့လိုက်ရတာလေ။ ကားမမောင်းပါ ဘဲ မျက်နှာမှောက်ကာ ငြိမ်နေသဖြင့် မှန်ကိုအသာခေါက်မိစဉ် မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ပါသည် မျက်ဝန်းအစုံက အိပ်မက်တွေထဲမှာ အမြဲတွေ့ခဲ့ရတာလေ။

“ဝိုင်း”

“ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝိုင်းလေး”

ကားပေါ်မှဆင်းကာ 'ဝိုင်း' ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဟက် လိုက်သဖြင့် ရင်တွေတုန်ပြီး အံ့အားသင့်ခဲ့ရပါသည်။ ဒီညနေလာမည်

www.burmeseclassic.com

မှန်း သိထား၍ စက်ဘီးခြင်းထဲ အဆင်သင့်ထည့်ထားပါသည် လက်
ဆောင်ထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဘူးသေးသေး
လေးကိုင်ထားတာကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ဝိုင်းဖို့”

“ကိုကြီးဖို့”

ပြိုင်တူပြောဖြစ်ပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ အငေးသား
ကြည့်နေမိတာက အမှောင်ဖျိုးစသည်ပဲလေ။ သူက မျက်ရည်အဝဲသား
ဖြင့် ဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ကျောက်အမည်းလေးနှင့် လုပ်ထားပါ
သည့် (ငရုတ်ကောင်းစေ့လောက်ရှိသည့်) ရွှေနားကပ်လေးကို ဝိုင်း၏
နားကွင်းကို ချွတ်ဖယ်ခိုင်းကာ ကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးလေသည်။

“ကိုယ် ဝိုင်းကို သိပ်ချစ်တယ်”

“_____”

လရောင်ထွက်ကာစ အလင်းပျူပူအောက်မှာ မျက်ဝန်းချင်း
ဆုံနေမိလေ၏။ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ပါသည့်စကားကို နားထဲမှာ ပီပီ
သသကြီး ကြားနေရပါသည်။ ‘ချစ်တယ်’ လို့ပြောသည့်လူက မျက်ရည်
အဝဲသားနဲ့ပါလား။ မေမေ ဘာများပြောလိုက်လို့ပါလဲ။ လက်ထဲကို
ဘူးလေးထည့်ပေးကာ သူ့လက်တို့ဖြင့် အုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ နွေးထွေး
လေစွ။

“ဝိုင်းအသက် သိပ်ငယ်သေးမှန်းသိလို့ ဖွင့်မပြောဘဲ မျိုသိပ်
ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ကိုကြီး”

“ကိုယ်တို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရေစက်က ဒီမှာတင်
တုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့”

ရင်ထဲနှင့်သွားရပါ၏။ ငိုဖို့ပင် သတိမရပါဘဲ သူ့ကို အငေး
သားဖြင့် မော့ကြည့်နေမိလေသည်။ သူ့များတကာတွေ ရည်းစားထား
ကြတာ ဒါမျိုးပဲလား။ အခုပဲချစ်တယ်ပြောပြီး လမ်းခွဲဖို့အတွက် စကား
ဆက်ပြောကြပါသလား။ ရင်ခုန်ဖို့အတွက် ကြိုပြင်ထားဖို့တောင်မှ
‘ဝိုင်း’ အတွက် အခွင့်က မရှိတာလေ။

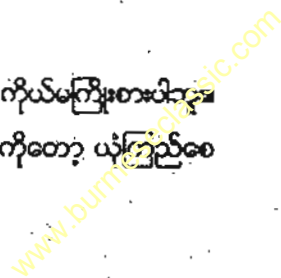
“အသက်လောက်ချစ်ရပေမယ့် ချစ်ခွင့်မရှိလို့ ဒီနေရာကပဲ
အပြီးနှုတ်ဆက်ရမှာပါ”

“ကို ... ကိုကြီး”

“ကလေးကို မုန့်ကျွေးပြီး ဖြားယောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး
ဇော်”

“ဟင်!”

“ချစ်တတ်အောင်လည်း သင်ပေးဖို့ ကိုယ်မကြိုးစားပါဘူး။
အိမ်မဲ့ ဝိုင်းကို ကိုယ် အမြတ်တနိုး ချစ်ခဲ့တာကိုတော့ ယုံကြည်စေ

ချင်ပါတယ်”

ပွေ့ပိုက်သိုင်းဖက်လိုက်ပြီးနောက် နဖူးထက် ခပ်ဖွဖွ နှမ်းခိုက် လိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပါ၏။ ပြီးနောက် ကားပေါ်သို့တက်ကာ မောင်း ထွက်သွားလေတော့သည်။ နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲခြင်းတဲ့လား။ ညက အကျည်းတန်လေပြီ။ အချစ်ဆိုသည် သင်ခန်းစာကို လေ့လာခွင့်မရပါ။ ဘဲ ‘ဝိုင်း’ အဖြစ်က ရင်နှင့်ခြင်းတွေနဲ့သာ ပြည့်နှက်ခဲ့ရတာ အသေ အချာပါ။

ကိုကြီးကိုလည်း ‘ဝိုင်း’ သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ အလိုလိုက်ခံရတာ မို့ အားကိုးမို့ခိုချင်တာ၊ ခွဲခွဲဆိုးပြချင်တာ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ဝိုင်းကုန်ချင်တာတို့က ရေမြောင်းထဲကျသွားပါသည်။ အမှိုက်နှယ် အရာ မရောက်တော့ပြီ။ ချစ်ခြင်း၏ရက်စက်မှုနှင့် နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာအကြီး ကြီး ရခဲ့သည်က ‘ကိုကြီး’ ကြောင့်မှ မဟုတ်ခဲ့တာလေ။

- “ဪ... ‘ကိုကြီး’ ရယ်။
- “ဝိုင်းချစ်”
- “ဟင်”
- “ဒီမှာရပ်ပေးရမှာလား”
- “ဪ... အင်း... ရပြီ မမ”

Bus မှတ်တိုင်မှာ ကားရပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ဆင်းလိုက်ပါ၏။

နောက်နှစ်မှတ်တိုင်လောက် ကားစီးရဦးမှာမို့ ကားစောင့်ရင်း၊ ဂိတ်မှာ ရပ်နေမိပါသည်။ မချစ်သင့်တဲ့ အရွယ်တဲ့လား။ အဲဒီရက်ကတည်းက စုန်းစမြုပ်စပျောက်သွားပါသည်။ သူ့ကို အရိပ်လေးတောင်မှ မတွေ့ဖြစ် တော့ပါလေ။

ရင်ထဲမှ နှမ်းလျှမှုနှင့်အတူ သက်ပြင်းရည်ကြီးကို ရှိုက်ထုတ် လိုက်မိပါ၏။ ‘ဝိုင်း’ ထက် ငယ်သည့်ကျောင်းသူလေးတွေကဖြင့် ရည်းစားတွေ အများကြီးထားပြီး ခုတစ်ယောက်ပြတ်၊ နောက်တစ် ယောက်တဲ့ဖြင့် တက္ကသိုလ်မှာ ပျော်နေခဲ့ကြတာလေ။ သူများပျော်လို့ ကိုယ်မပျော်နိုင်ခဲ့တာက ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ အရင်ဘဝက ကုသိုလ် နှည်းခဲ့မိလို့များ ဒီဘဝမှာ အပြည့်အဝ မပျော်နိုင်ခဲ့တာပဲ ထင်ပါရဲ့။

ဘာလိုလိုနဲ့ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီနော်။ အခုဆို ‘ဝိုင်း’ အသက် (၂၀) ကျော်နေပါပြီ။ ဘွဲ့ရလို့ အလုပ်လည်းခင်လုပ်နေပါပြီ။ ဒါကို သူသိပါရဲ့လား။ ရင်ဘတ်ထဲမှ နှလုံးသားကို နေရာလွတ်အတိုင်းပဲ ထားထားတုန်းပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ နေရာယူခွင့်မပေးဘဲ ထားပေးထားတဲ့ တွက်လပ်တစ်နေရာကို အချစ်တွေ ဖြည့်ပေးစေချင်တဲ့ သူက ‘ကိုကြီး’ ထစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတာပါလေ။

‘ကိုကြီး’ လည်း ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ဝင်နေပြီပေါ့နော်။ အခုချိန်မှာ ‘ကိုကြီး’ လက်ကို တွဲထားမယ့်ချစ်သူ (သို့တည်းမဟုတ်)

၁၆၀ ♡ မယသဒ္ဓါမောင်

ဇနီးဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦးဦးတော့ ရှိနေလောက်ပါပြီ။ 'ဝိုင်း' ကို ချစ်ခဲ့ပြီး မဆက်သွယ်ဖြစ်တော့တာမို့ မေ့နေပြီလား။ မေ့ချင်လည်း မေ့နိုင်မှာပါ။ သုံးနှစ်ဆိုသည့် ကာလက ရင်ထဲမှနှလုံးသားကို အေးခဲစေနိုင်တာပါ လေ။

ဪ... တစ်ခါတုန်းက 'ဝိုင်း' ကို ချစ်ခဲ့ပါတဲ့ 'ကိုကို' ရယ်။
“ဟိ!”

ကားဟွန်းတီးကာ ရှေ့နားမှာ ရပ်သွားပါသည်။ ကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေ၏။ မှတ်မိသွားပါသည်။ ဆေးကျောင်းသား ဖြစ်သည့် 'ကိုကိုပြေ' ၏ ကားအပြာလေးပင် မဟုတ်ပါလား။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် style ကျကျ လူငယ်လေးကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေ ကြလေတော့၏။

“ဝိုင်း”

တွေးနေမိတာက တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တွေ့တာကဖြင့် တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်နေရတယ်လို့။ ဖော်ရွေစွာလာခေါ်ပါသည် ကိုယ့်ထက်အကြီးကို ဝိုင်းယုမှုမဖြစ်စေရန် စကား သုံးလေးခွန်းပြောပြီး နောက် ကုမ္ပဏီကို ပို့ပေးမည်ဆို၍ ကားကြိုစီးဖြစ်လေတော့သည်။ ဖြစ်ရလေနော်။

အခန်း (၁၄)

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် Boss မမ၏ သမီးလေး 'ဖူးပွင့်' မွေးနေ့ကို ထာခဲ့ပါ၏။ ဝတ်နေကျပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ အပေါ်မှ blouse အပြာနုရောင် ဖျော့ဖျော့လေးကို လုံချည်အဖြူထက် သစ်ခွပွင့်အခက် အပြာလေးတွေပါသည့် အပျော့သားနှင့် တွဲဝတ်ခဲ့လေသည်။ အင်္ကျီက ထုတ်ဖောင်းအရှည်လေးဖြစ်ကာ ရင်ဘတ်မှာ ဖဲကြိုးအပြာပုံစံ ပြုလုပ် ထားပြီး နှစ်ခုချည်လိုက်မှ လည်ပင်းထက် ဖဲပွင့်ပုံပေါ်အောင် 'ဝိုင်း' ဖိုယံတိုင် Design ဆွဲပြီး ချုပ်ထားတာပါ။

ကလေးက သုံးနှစ်သာရှိသေးတာမို့ စကားစပြောတတ်သည်

www.burmeseclassic.com

အရွယ်ပါ။ ချမ်းသာသည်မိသားစုမှ ကလေးမို့ လက်ဆောင်တွေ အများကြီးရမှာ အမှန်ပါလေ။ အလုပ်မှာက အားလုံးစုပြီး ငွေထည့်ကာ ဘာဝယ်ပေးဖြစ်သည်မသိပါ။ 'ဝိုင်း' က သိတာနောက်ကျသဖြင့် ငွေထည့်တော့ဘဲ ကိုယ့်တာသာ သီးသန့်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပင်။ ရှေးထဲမှာ ကိုယ်တိုင်ပိတ်စ ဖိတ်ကြိုက်ရှာဝယ်ခဲ့ပြီး ဂါဝန်ဆန်းဆန်း လေးချုပ်စေကာ ဂါဝန်နှင့်ဆင်တူ ဦးထုပ်အပျော့ကားကားလေးပါ ချုပ်ပေးဖြစ်လေသည်။ Hand made မို့ 'မမထား' လည်း သဘော ကျမည် ထင်ပါသည်။

Taxi ကားလာနေပြီမို့ လက်တားလိုက်ပြီး ကားပေါ်တက် လိုက်ပါ၏။ ရွှေတောင်ကြားလမ်း အိမ်လိပ်စာကို ပြောလိုက်ပြီး လက် မှာ ကိုင်ထားပါသည့် ပါဆယ်ဘူးကို ဘေးမှာချလိုက်ပါသည်။ Slim-bag အဖြူထဲမှ Phone ကိုယူလိုက်ပြီး message ရောက်သလားဟု ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အလုပ်မှ Junior တွေက အလုပ်ဆင်းချသဖြင့် မွေးနေ့အိမ်ကို စောစောသွားကြပြီး အလုပ်ဝင်ကြမှာမို့ မေးစရာရှိလျှင် 'ဝိုင်း' ကို message ပိုပြီးမေးလိုပါမဲ။

Boss ခေါ်ပါက (စာရင်းချုပ်သည်အချိန်တိုင်း) အိမ်ကို မကြာခဏရောက်ဖူးသဖြင့် သိပ်ကြီးမိမ်းမနေပါ။ တမင်ပင် လူရှင်းချိန် နေ့ခင်းဘက်ကိုသာရွေး၍ ထွက်လာဖြစ်ပါ၏။ အေးအေးဆေးဆေး

အချိန်ပေးပြီး ထွက်လာတာမို့ အပြန်မှာ မြို့ထဲတက်လှည့်ပြီး အန်တီတို့ မှာလိုက်သည့် ကြယ်သီးလှလှလေးတွေနှင့် စာတွေ ရှာဝယ်ဖြစ်မှာပါ။

“ရပါပြီ ဦးလေး၊ ခြံဝမှာပဲ ရပ်ပေးပါ”

ခြံဝင်းတံခါးဖွင့်ထားပေးမယ့် ခြံထဲမှာ ကားတွေရှိနေမည်မို့ Taxi ကို ခြံမှာပင် ရပ်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ ကားခ လှမ်းပေးပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ လက်ဆောင်ဘူးကို လက်မှပိုက်ကာ ခြံထဲဝင်ခဲ့ပါ ၏။ အိမ်အာဝါသ ကောင်းလွန်းပါသည် ခြံက အေးစိန်က အမော ပြေသွားစေလေသည်။

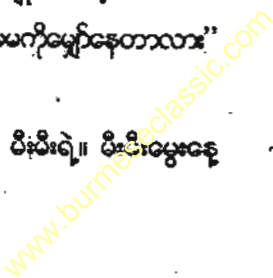
“ဟော! ... ဝိုင်းချစ် လာပြီ။ မီးမီးရေ! ... မမဝိုင်းချစ် ရောက်လာပြီဟေ့”

Boss မမက 'ဝိုင်း' ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ထဲကို လှည့်ပြောလိုက်လေ၏။ အိမ်ထဲမှ တတောက်တောက်ပြေးလာပါသည့် 'ဇုပွင့်စံ' ကို 'ဝိုင်း' က ချီလိုက်ရလေသည်။ ဒီကလေးက လူတိုင်းချီ လို့မရဘဲ မျက်နှာအလွန်ရွေးတတ်ပါ၏။ သို့သော် သနပ်ခါးကြိုက်သည့် 'ဝိုင်း' ကိုဖြင့် စတွေ့ကတည်းက လက်ကမ်းပြီး ချီခိုင်းတော့တာပါလေ။

“Happy birthday ဝါ မီးမီးရယ်။ မမကိုမျှော်နေတာလား”

“မုန့်မုန့်ပါလား မမ”

“ဟာ! မုန့်မုန့်တော့ ဘယ်ပါပါမလဲ မီးမီးရဲ့။ မီးမီးမွေးနေ့

ဆိုတော့ မမက အကျီလှလှလေးပဲ ချုပ်ပြီးယူလာတာလေ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာပေါ့... ဒီထဲမှာရှိတယ်”

“ကြည့်မယ်”

“နောက်မှကြည့်လေနော်”

“ဟင့်အင်း... ကြည့်မယ်၊ ကြည့်မယ်”

“ငါ့သမီးကတော့ လုပ်ပြီဟေ့။ နိုင်တဲ့သူလာလို့ကတော့ တကယ်ပါပဲ”

ကလေးကို အောက်သို့ပြန်ချပေးလိုက်ရပါ၏။ အိမ်ထဲမှာ ဧည့်သည်တွေ အနည်းငယ်သာရှိတော့တာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ‘မမ ထားထားစံ’ က ‘ဝိုင်း’ လက်ဆောင်ထုပ်ကို ယူ၍ ပါကင်စက္ကူကို ဖြေလိုက်ပြီး ဘူးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ အတွင်းမှာ နှင်းဆီပွင့်နီနီရဲ့ရဲ့ ဇာအဖြူလေးတွေကို ရင်ဘတ်၊ ခါးနှင့် ဂါဝန်အောက်ပတ်လည်မှာ အတွန်လေးတွေဖြင့် ချုပ်ထားပေးသလို ဦးထုပ်အပိုင်းလေး၏ အထက် ဘေးမှာလည်း နှင်းဆီပွင့်ပါပြီး ဇာအနားကွပ်ပေးထားသဖြင့် Onset လိုဖြစ်နေလေ၏။

“လှတယ်... လှတယ်၊ ဒါဝတ်မယ်”

“ဟယ်!... အခု မီးမီးဝတ်ထားတာက ပိုလှတယ်လေ”

“သိဘူး၊ သိဘူး၊ လှလှဝတ်မယ်”

ဝတ်ထားပါည့် ဂါဝန်အဖြူလေးကို အတင်းချုပ်နေပြီမို့ ‘မမ ထား’ နှင့်အတူ ‘ဝိုင်း’ ချုပ်လာသည့် ဂါဝန်အဝါလေးကို ဝတ်ပေးလိုက် ရလေ၏။ ဦးထုပ်ကိုပါ ဆောင်းလိုက်ပြီး ‘ဖူးပွင့်စံ’ တစ်ယောက် ခုန်ဆွဲဖြူးဘူး ရယ်နေလေတော့သည်။ ကလေးတိုင်း အနီရောင်နှင့် အရောင်တောက်တာကို ပိုကြိုက်ကြပေမယ့် ‘ဝိုင်း’ က မျက်စိအေး သည့် အရောင်ကိုပင် ရွေးချုပ်ခဲ့တာပါ။

“ဈေးမှာ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“အိမ်မှာချုပ်တာပါ မမ။ Design က ဝိုင်းဆွဲထားတာ။ အန်တီငယ် ချုပ်ပေးတာပါ”

“ဟယ်!... ဟတ်လား။ နောက်ဆို သမီးအတွက် အကျီ အပ်မှ ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်။ ဈေးချုပ်တွေက ဈေးကြီးတာပဲ ရှိတယ်။ သိပ်အဝတ်မခံဘူး။ သုံးခါလောက်ဝတ်တာနဲ့ ပြိုရော”

“ကလေးအကျီအပ်လို့ရလား”

“အန်တီငယ်က Special အပ်ထည်တွေပဲ ချုပ်ပါတယ်။ ဇာလာဆောင်ဝတ်စုံတို့၊ skirt တို့၊ pants တို့ပေါ့။ အန်တီလေးကို အပ်ရင် ရပါတယ်။ သူက ကလေးဝတ်စုံ ပိုချုပ်တတ်လို့ပါ”

ခွေမျိုးတွေထဲမှ လာထပြောသဖြင့် သင့်လျော်အောင်

ပြန်ပြောလိုက်ရပါ၏။ အထူးညော်သည်မဟုတ်တာမို့ စားပွဲဝိုင်းတွေမှ စားထားပါသည်။ ပန်းကန်တွေကိုထပ်ပြီးယူနေစဉ် အိမ်အကူ မိန်းကလေးတွေက တားကြလေတော့သည်။ ဘယ်သူမှ ရှိမနေပါသည်။ စားပွဲဝိုင်းမှာ နေရာယူလိုက်ရလေ၏။ ကြက်သားပလာတာကျွေးတာမို့ ဟင်းသက်သက် ပလာတာသက်သက်ဖြင့် လာထားပေးကြလေသည်။

“အဝစားနော် ဝိုင်းချစ်၊ ထူးထူးထွေထွေ ညော်သည်မရှိဘူး။ ဆွေမျိုးတွေပဲလာကြတာ။ ဟော!... ရောက်လာပြန်ပြီ ထင်တယ်”

“မမထား”

“ဟော! စိုပြေ... နင်တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူနှင့်မှ ဒီအိမ်မှာ လာဆုံတွေ့ပြန်ပြီလဲ။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် အိမ်အပေါက်ဝကို ကျောပေးလျက် ထိုင်နေတာမို့ မမြင်ယောင်ဆောင်လို့ ရပါ၏။ ထပ်ပြန်မှ တွေ့သွားရင်လည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ရုံပေါ့လေ။ ဘာများခက်လို့လဲ။

“လေးလေး... မီးမီးပို့ဘာပါလဲ”

“ပါပျိုဗျာ၊ ပါပျို။ Cinderella ဖိနပ်လေးပါ ခင်ဗျာ”

“စီးမယ် စီးမယ်”

“သမီးကတော့လေ၊ ချက်ချင်းချည်းပဲ။ အခုလေးတင်ပဲ”

လက်ဆောင်ရတဲ့အင်္ကျီကို လဲဝတ်ပြီးနေပြီ”

“ဖီးပါစေ မမရယ်။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းချဲ့ယောက်ဖ နိုင်ငံခြားကပြန်လာတာနဲ့ ပါလာတာ။ သူဝယ်လာတဲ့ size က သူတူမနဲ့ မတော်တော့ဘူး။ ကလေးတွေက ကြီးနေပြီ။ မူကြိုနေတဲ့အရွယ် ဖြစ်နေတာနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ဝယ်ထားလိုက်တာ”

“လှလိုက်တာ၊ ငါ့သမီးအင်္ကျီလေးနဲ့ match ဖြစ်ပါ”

“ဒါ ဘာအရောင်လဲ မီးမီး”

“Yellow အဝါရောင်”

“တော်လိုက်တာ မှန်း!”

“ဟင့်အင်း... မွှေးနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခါးခါးတွေ ပျက်ကုန်မယ်၊ နောက်မှ”

“အေးပါ... ဟုတ်ပါပြီ”

တုန်သလောက်လေး ပလာတာနှင့် ကြက်သားအာလူးဟင်းအနည်းငယ်ကိုသာ ပန်းကန်ထဲ ထည့်စားနေပါ၏။ ‘မိနီ’ က ‘ဝိုင်း’ စားနေပါသည်။ စားပွဲထက် ရွှေကြည်နွင်းမကင်းနှင့် အုန်းနို့ကျောက်ကျောပန်းကန်ကိုပါ လာထားပေးပြန်လေသည်။ ရော်! မြန်မြန်စားပြီးတာနဲ့ ထပြန်ပါမည်ဆိုကာမှ အချို့ပဲ တစ်ခါတည်း ဆက်စားနိုင်နေ

ပြန်ပါရောလား။

“ထိုင်လေ ငါ့မောင်ရဲ့”

“ဟောဗျာ!... ဝိုင်း”

သေစမ်း!... မျက်စိကလည်း လျှင်ပါ။ ဒီလောက်ကျောပေးထားတာကိုဘောင် မြင်ရုံနှင့် မှတ်မိနေပါရောလား။ လှည့်ကြည့်မိမှာပင် ‘ဝိုင်း’ ဘေးမှာ သူထိုင်လိုက်လေတော့၏။ မုန့်စားရင်းဖြင့် သက်ပြင်းကိုသာ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိတော့သည်။

“ဖြည်းဖြည်းစားနော်... ဖြည်းဖြည်း။ အမြန်စားလို့ နှင်နေပါဦးမယ်”

“ငါ့မောင်က ဝိုင်းချစ်နဲ့ သိတယ်ပေါ့လေ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့”

သူက စကားဖြင့်မပြောဘဲ လက်မနှင့်လက်ညှိုးထိပ်ကို ခပ်စောင်းစောင်းလေးထပ်ပြလိုက်သဖြင့် ‘ဝိုင်း’ မျက်လုံးကျယ်သွားရပါတယ်။ အသည်းဆုံစံ သေးသေးလေးကို မြင်၍ Boss မမက သဘောကျစွာ ရယ်လေတော့သည်။ ကြည့်စမ်း! ဒါက ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်မျိုး လုပ်ပြရပါသလဲ။

“ကိုစိုပြေ”

“ကိုကိုလို့ခေါ်ပါလား။ ဒါမှ အဆင်ပြေမှန်သိမှာ”

“ရှင်နော်... လူကို ဘာမှတ်နေလဲ”

“ကိုယ်ပြောဖူးတယ်လေ၊ ပထမဆုံးစတော့တာက အမှတ်တမ်း၊ ဒုတိယဆုံးရင်တော့ တိုက်ဆိုင်မှု၊ တတိယဆုံးစည်းခြင်းက ခေ့စက်တဲ့၊ အခု စတုတ္ထဆုံးတွေခြင်းက...”

“ဟယ်!... မုန့်ထည့်စားလေ။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရင်ပြည့်မနေနဲ့။ စိုပြေကို ထည့်ပေးလိုက်နော် ဝိုင်းချစ်။ မမညှော်သည်တွေ့ ထပ်ရောက်လာလို့ ခွင့်ပြုဦး”

ကောင်မလေး၊ အရောက်ကိုတွန်းပို့ပေးတော့တာပါလေ။ သူက ပြူးစိစိုဖြင့် ပန်းကန်အလွတ်မောက်ထားတာကို လှန်ပြီး ‘ဝိုင်း’ လက်ထဲကိုထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲလိုက်ပြီး ညှပ်ထားပါသည့် ပလာတာကို steel ညှပ်လေးဖြင့် ခပ်များများ ထည့်ပေးလိုက်ရလေသည်။

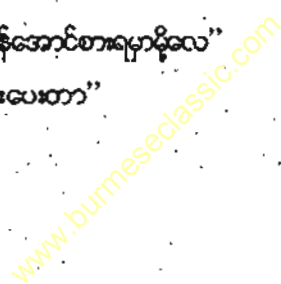
“စေတနာအပြည့်ပါပဲလား။ ကိုယ် စားလို့မပြီးမချင်း ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့နော်”

“အဲမယ်... ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ ဝိုင်းထည့်ပေးတာ ကုန်အောင်စားရမှာမို့လေ”

“မမဝိုင်းပေးတာ၊ ဒါက လေးလေးပေးတာ”

“ဖူးပွင့်တို့တော့ စကြားပြီဟေ့”

လူကြီးတွေစားပွဲဝိုင်းမှ ရယ်သံတွေ ထွက်လာလေ၏။ မွေးနေ့ရှင်က လာသမျှတည့်သည် မေးသမျှတွေကိုဖြေပြီး 'ဝိုင်း' နှင့် သူ့ လက်ဆောင်ပေးတာကို ကြွားနေတာက ချစ်စရာလေးပါလေ။ Shoe အဝါရောင်လေးမှာ ဖဲပွင့်အနီလေးပါနေသဖြင့် 'ဝိုင်း' ပေးသည့် အင်္ကျီနှင့် အမှန်တကယ်ပင် လိုက်ဖက်နေလေ၏။

"တွေ့လား ကိုယ်တို့ ဖူးစာဖက်ဆိုတာ မြင်တာနဲ့သိနိုင် တယ်"

"ကြံဖန်လျှောက်ပြောမနေနဲ့"

"ဝိုင်းက ဒီလို ခေတ်မီမီနဲ့ ယဉ်ယဉ်လေးလည်း ဝတ်တတ် သားပဲ လှလိုက်တာ"

"မြန်မာနိုင်ငံသူရှင်၊ လုံချည်မဝတ်တတ်ပဲ ရှိမလား"

"ဘယ်သွားဖို့ plan ရှိသေးလဲ"

"ရှင်သီစရာမလိုပါဘူး"

"မပြောရင် ကိုယ်က ပိုသိချင်တာနော်"

"စားစရာရှိတာ စားပါ"

"အင်းပါ"

'ဝိုင်း' က အချို့ပန်းကန်ထဲမှ တစ်တုံးစီစားကာ ရေအေး သောက်ပြီး ထရပ်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် သူက 'ဝိုင်း' ၏ လက်ကောက်

ဝတ်ကို ဆွဲကိုင်ထားလိုက်လေ၏။ 'ဝိုင်း' ရုန်းလေ သူက ပို၍ ခပ်တင်း တင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလေဖြစ်သဖြင့် ဒေါသဖြစ်လာရလေသည်။ တလေးမွေးနေ့မှာ ဆူညံပူညံလာလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

"ဘာလုပ်တာလဲ လွှတ်နော်"

"လွှတ်လိုက်ရင် ပြန်သွားမှာပေါ့၊ မလွှတ်ဘူး"

"ရှင်နော်"

"ကိုကိုနော်လို့ ခေါ်လေ"

"ကြည့်စမ်း!... ဝိုင်းမီးပိုင်းနင်းနဲ့"

"ဝိုင်းချင်လို့ခေါ်ခိုင်းတာပေါ့ ဝိုင်းရဲ့။ ခုနပြောတယ်လေး။"

စတုတ္ထအကြိမ်ဆုံရင်တော့ ဖူးစာတဲ့"

"အံ့မာ"

"ခေါ်နော် ကိုကိုလို့။ ကိုယ်ချစ်နေတာကို ဝိုင်းသိနေပြီသား"

ဝဲတာ"

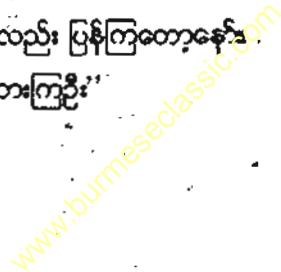
"ဟယ်!... ကြည့်စမ်း!... ဘာစကားကြီးလဲ"

"ချစ်စကားလေ၊ မသိဘူးလား"

"ဟိုကလေးနှစ်ယောက် ပြန်ချင်လည်း ပြန်ကြတော့နော်"

ဒါမှာ လူကြီးတွေရှိနေတယ် သတိလည်းထားကြဦး"

"ပြန်ပြီ မမရေ... ပြန်ပြီ"

၁၃၂ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

“Present အတွက် Thanks ပါ ဝိုင်းချစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

သူက ‘ဝိုင်း’ လက်ကို မလွှတ်တမ်း ကိုင်ထားပြီး အိမ်ထဲမှ ဆွဲခေါ်၍ ထွက်လာလေတော့၏။ Boss မမကို အမြန်နှုတ်ဆက်ကာ သူ့ကားကို လိုက်စီးခဲ့ရလေသည်။ စိတ်လည်းတို ဒေါသလည်းဖြစ်ကာ လက်မြန်သည့် ‘ဝိုင်း’ လက်က သူ့ကျောပေါ်ရော လက်မောင်းပေါ်ပါ တဘုန်းဘုန်း ရောက်လေတော့သည်။

တကယ်ပါ မမျှော်လင့်တဲ့အချိန် ထင်မှတ်မထားတဲ့နေရာမှာ မရည်ရွယ်ပါဘဲ ရင်တထိတ်ထိတ်ရန်ရင်း အချစ်ကို ထပ်ရှာတွေ့ခဲ့ရပါ တယ်။ သို့သော် ထိုချစ်ခြင်းက ဦးဆုံးမဟုတ်တာတော့ အသေအချာပါ လေ။

အခန်း (၁၅)

အိမ်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကားကြောင့် အိမ်ပေါ် မှ အပြေးဆင်းခဲ့ရပါ၏။ မေမေတွေ့ချင်သည်ဆို၍ ရောက်လာတာမို့ ကြိုပြောထားပါသည်။ Sunday ပိတ်ရက်မို့ အိမ်ရှေ့ဆိုင်တွေ အကုန်ပိတ်ထားသလို အပြင်သွားကြသည့် လူတွေရှိသဖြင့် အိမ်မှာ လောလောဆယ် လူနည်းနေလေ၏။

တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသည့် သူ ရှိန်နေမှာစိုးသဖြင့် အိမ်မှာ မေမေနှင့် ‘ဝိုင်း’ သာ ရှိပါသည်။ ဘွားဘွားက အန်တီပယ်လီ နှင့် မနက်စောစော ရွှေတီဂုံဘုရားဖူးရန် မမလိုက်ပို့ပေးနေလေ၏။

www.burmeseclassic.com

‘မမီးမီး’ က ကလေးတွေ စာသင်ရန် မိတ္တူသွားဆွဲနေသဖြင့် တအောင်အကြာမှ ပြန်လာမှာပါ။

“လာလေ ကိုကိုရဲ့”

“လူအများကြီးဆိုပြီး ဘယ်သူမှ မရှိပါလား”

“အပြင်သွားနေကြလို့ပါ”

“အန်တီတို့နဲ့ ဘွားဘွားအတွက်ပါ”

စားစရာ သစ်သီး၊ cake ၊ မုန့်ပုံ၊ Helid၊ Ovaltine ဘူးတွေ တစ်ပြုံကြီးဝယ်လာပေးသဖြင့် ရယ်ချင်မိသွားရပါ၏။ ‘ကိုကြီး’ တုန်းက ဒီလို လက်ဆောင်တွေနှင့် မျက်နှာရအောင် အမှတ်မယူဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ‘ဝိုင်း’ တို့အိမ်က ပကာသန မက်မောသည့် မိသားစုတွေမှ မဟုတ်တာလေ။

“ဟော!... ရောက်လာပြီလား”

“မင်္ဂလာပါ အန်တီ”

“အေးကွယ်... ဘာတွေဝယ်လာပေးတာလဲ။ မလိုပါဘူး သားရယ်”

“ဝိုင်းပြောပါတယ် မေမေ၊ သူက လက်ချည်းနဲ့ပဲ လာရတာ မျက်နှာပူစရာကြီးဆိုပြီး ဝယ်လာတာ ဖြစ်မှာ”

“အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လား။ ထမင်းစားပြီးမှ”

ပြန်နော်။ သားလာမယ်ဆိုလို့ မနက်ကတည်းက သမီးငယ်ကိုယ်တိုင် ရွေးဝယ်ပြီး ချက်ပြုတ်ထားလေရဲ့”

သူ သဘောကျ နှစ်သက်စွာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဘယ်လောက်များ မိန်းကလေးပီသသည့် ချစ်သူလေးပါလဲ။ ရေချိုးခေါင်းလျှော်ထား၍ ဆံပင်တစ်ဝက်ချည့် တစ်ဝက်ချကာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေးက ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို ရင်ခုန်မြန်စေတာလေ။ အိမ်နေရင်း ဓတ်ထားပါသည့် အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီ oneset လေးက ပွပွလေးမို့ ကလေးဆန်လွန်းပြီး ချစ်စဖွယ်ဖြစ်နေလေသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေ မခေါ်လာဘူးလား”

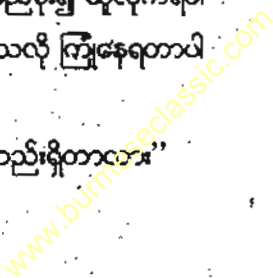
“ဟင့်အင်း... ရှစ်ကရှစ်နဲ့”

“အံ့မယ်... သတ္တိတွေ ရှိပြန်တယ်ပေါ့လေ။ ဝိုင်းအတွက် ဘာပါလဲ”

“ပါတာပေါ့”

သူက အိတ်ကပ်ထဲထည့်လာပါသည့် ချောကလက်ပြားကို ထုတ်ပေးလေ၏။ အချို့မကြိုက်ပေမယ့် စိတ်ခုမည်စိုး၍ ယူလိုက်ရပါသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာမျိုးက မကြာခဏဆိုသလို ကြုံနေရတာပါလေ။

“သားတို့က မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာလား”

• “ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ သူ့သူက ကျွန်တော့်ထက် ငါးနှစ်ငယ်ပါတယ်။ Y.I.T မှာ Archae second year တက်နေတာပါ”

“ဪ... ပညာတွေ တော်လိုက်ကြတာ”

နည်းပညာကျောင်းသူတဲ့လား။ ချောက်လက်ရလို့ စိတ်က သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသွားစဉ် ကိုကိုညီမ ‘မေသူ’ ၏ ကျောင်းက တိုက်ဆိုင်ပြန်လေပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာဖြင့် မေမေက သဘောမကျ မကန့်ကွက်ပါပဲ အေးအေးလူလူ စကားဖောင်ဖွဲ့နေပါသည်။ ‘ဝိုင်း’ က သောမှာ ဧည့်သည်နယ် ငြိမ်ငြိမ်တိုင်နေရလေ၏။ ရည်မှန်းအေးအေး လွန်းပါသည် လူရွယ်လေးနှင့်တော့ မေမေက ‘ဝိုင်း’ ကို သဘောတူ တယ်ပေါ့လေ။

“သား ကျောင်းပြီးဖို့ လိုသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... နှစ်နှစ်ကျန်ပါသေးတယ် အန်တီ”

“ဪ... ညီမလေးရော မျက်မှန်တပ်ရလား”

“မတပ်ရဘူး အန်တီ။ ကျွန်တော်က မေမေနဲ့ပိုတူလို့ မျက်စိ အားနည်းပြီး လိုအပ်လို့ တပ်ရတာပါ”

မေမေနဲ့တူလို့တဲ့။ စကားပြောတိုင်း ဒီ ‘မေမေ’ ဆိုသည့် စကားလုံးကို မပါမဖြစ် ကြားရတာပါ။ ‘ဝိုင်း’ တို့လည်း မိဘနှစ်ပါး ထဲမှာ ဒီအမေပဲ ရှိတော့တာမို့ အချစ်ဆုံး၊ အားအကိုးရဆုံးပါပဲ။

သို့သော် ‘ကိုကို’ လိုတော့ အမေဖြစ်သူကို သည်းသည်းလှုပ် မချစ်ပြီ ထတ်ပါ။ မိဘနှင့်သားသမီး ချစ်ခြင်းက ထုတ်ပြောမပြုလည်း မြင်နိုင် သိနိုင်ပါတယ်လေ။

“အေး... အန်တီတို့လူကြီးတွေလည်း အသက်လေးဆယ် တော် ငါးဆယ်ကျော်တာနဲ့ ဒီမျက်စိက ဒုက္ခပေးတော့တာလေ။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီထိုးနေပြီ။ သား ဆာလှရောပေါ့”

“ဝိုင်း ဟင်းရည်နွေးလိုက်ဦးမယ် မေမေ။ ပြီးရင် ထမင်းပွဲ ဖြစ်လိုက်ပါ့မယ်။ ခဏစောင့်နော် ကိုကို”

“အင်းပါ”

‘ကိုကို’ ဟု သူမ အမေရှေ့မှာပင် ခေါ်ရသဖြင့် သူ ပြုံးမိပြန် ဝါ၏။ ဒီမိသားစုက သိပ်ပွင့်လင်းရိုးသားသည်ဟု အစောကြီးကတည်း ထ သိထားပြီးသားမို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုမဖြစ်ရပါ။ ခဏအကြာမှာ ဆပ်ပြည်ပြည်နှင့် အရပ်ခြံခြံကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာ အထည်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေပါသည့် သူ့ကို ခြင်္သေ့သားဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွားလေ၏။

“ဘယ်သူ... ဪ ဝိုင်းချစ်ရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ စိုပြေပါ”

“ဝိုင်းချစ်ရဲ့ဝမ်းကွဲအစ်မပါ။ မီးမီးလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်လို့

ဖြစ်ပါတယ်။ မီးနဲ့ရွယ်တူမို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမမီးမီး တစ်ခါတည်း ဝင်စားမှာမဟုတ်လား”

“ဧည့်သည်နဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုကိုက စိမ်းမနေပါဘူး”

“လျှာယားလိုက်တာနော်”

‘ဝိုင်း’ က အစ်မဖြစ်သူပြောတာကို ရယ်လေတော့၏။ မိန်းကလေးပီပီ မူယာမာယာ မများဘဲ ရယ်သံကြောင့် ဧည့်ခန်းမှာရှိနေသည့် သူပါ ရောယောင်ပြုံးမိလေသည်။ ဒီအိမ်က လူတွေက ဆူညံပူညံနှင့် ပျော်တတ်ကြသည့် မိသားစုဝင်တွေဟု သိထားတာ အမှန်ပင် ထင်ပါရဲ့။ စားပွဲထက် ထိုးထားပါသည့် အလှပန်းအိုးထဲမှ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးကို လက်ညှိုးဖြင့် တို့ထိကစားနေမိစဉ် ဧည့်ခန်းသို့ ‘ဝိုင်း’ ရောက်လာလေသည်။

“စားကြမယ် ကိုကို”

“အဲဒီလို တစ်သက်လုံးချက်ပြီး ခေါ်ကျွေးမှာလား”

“ဒါပေါ့။ ကိုကိုစားချင်တာသာပြော”

“ပုရွက်ဆိတ် အသည်းနှလုံး ဟင်း”

“ဟွန်းနော်”

လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲထုလေ၏။ မျက်စောင်းလေးတစ်ဝင့်မှာ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ခုန်မိပါသည့် နှလုံးသားကြောင့် ကြည့်နူးမိတာ အမှန်ပါပဲ။ မီးဖိုခန်း ထမင်းစားပွဲထက် ပြင်ဆင်ထားပါသည့် ဟင်းအမယ်တို့က စုံလင်လှလေ၏။ မေမေ ချက်ကျွေးပါသည့် ‘ဆီပင်လယ်’ ဟင်းမျိုးတွေချည်း မဟုတ်ပါဘဲ အသီးအရွက် အစုံအလင်နှင့် အာဟာရမျှတစေသည့် ဟင်းလျာတို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်မိသွားရပါသည်။

“အဝစားရမယ်နော်”

“အင်းပါ။ ဒါကြောင့် ဘာမှမစားဘဲ လောခွဲတာပဲ”

“စားကြနော် သား။ အားမနာနဲ့”

“အန်တီရော ဝင်မစားဘူးလား”

“အန်တီက မနက်က အဆာပြေ စားထားလို့ မဆာသေးဘူး။ နှစ်နာရီလောက်မှ စားဖြစ်မယ်။ နေတတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အန်တီက အရှေ့ဘက်ထွက်သွားသဖြင့် ထမင်းစားရန် သူတို့ဇလွယ်သုံးဦးသာ တျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ ‘ဝိုင်း’ ၏ အစ်မက သူရှိနေတာကို ဖရိုနပ်မကြောက်ပါဘဲ ‘ဝိုင်း’ ဘေးမှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာရှိနေပါသည့် ‘ဝိုင်း’ က သူ့ကို မျက်နှာမညိုပြလိုက်ပြီး

အစ်မဖြစ်သူကို ငဲ့ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဘာလဲ ငါ့ကို ဆေးရိုးသည်ထင်နေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ပါးစပ်ကတော့ ဘူးချည်းပြောပြီး လက်တွေ့မှာ opposite ချည်းပဲ”

“မမမီးမီးကလည်း”

“ငါမေးတုန်းကတော့ မဟုတ်ဘူးဆို။ အခုတော့ လူ အကောင်လိုက်ကြီးရောက်လာပြီ”

“အဲဒီတုန်းက ဟုတ်မှမဟုတ်သေးတာ။ နော် ကိုကိုရယ်”

“နားယားလိုက်တာဟယ်။ အမြင်ကပ်လာပြီ”

“မနာလိုမရှိပါနဲ့”

“အေးပါ ... ပြောအားရှိတော့ ပြောထားဦးပေါ့”

ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် သူ့ကို ထမင်းထည့်ပေးကာ ဟင်းဦး ဖယ်ပေးတာတို့ လုပ်နေသဖြင့် လက်ကာပြုခင်း တားရလေ၏။ ကြက် သားကိုမျှင်ပြီး မွေ့လေးကြော်ထားတာ တစ်မျိုး၊ ငါးဖယ် ငါးဆုပ် ဟင်းက ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် နံနံပင်လေး အုပ်ထားတာ တစ်မျိုး၊ အာလူး ကတ်တလီပ်လုံးလုံးလေးက တစ်မျိုး၊ ပုစွန်ဆီပြန်တစ်ခွက်၊ ချဉ်ပေါင် နှင့် မျှစ်ကို ပုစွန်ကျော့လေးတွေနှင့် ရောကြော်ထားတာတစ်ပွဲ၊ ငါးကို

အတွင်းလိုက်ကြော်နှပ်ထားတာတစ်မျိုး၊ ကြက်အူချောင်းနှင့် ငါးဆုပ် ညှပ်ထားကာ ရောကြော်ထားပါသည် အစိမ်းကြော်မှာလည်း colour အစုံပါ။ ပဲပြားကို သေးသေးလေးတွေ ညှပ်ပြီးသုပ်ထားပါသည် အသုပ် တစ်ပွဲနှင့် အရည်သောက်ကို ကြက်သားငါးဆုပ်လုံးအနည်းငယ်ပါ သည် မုန့်ညင်းရွက် soup က ငရုတ်ကောင်းနဲ့ဖြင့် မွှေးကြိုင်နေလေ သည်။

“Hotel စာလား ထင်ရတယ်”

“ကိုကိုမေမေက ဒီလိုမျိုး ချက်မကျွေးဘူးလား”

“ချက်တော့ ကျွေးပါတယ်။ အမြဲတမ်း ဆီပြန်ဟင်းတွေ ချည်း စားနေရတော့ အီလာတာပေါ့”

ဆီမြှုပ်နေပါသည် ဟင်းတွေအကြောင်းကိုတော့ ထည့် မပြောဖြစ်တော့ပါလေ။ မနက်က သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စာတိုင်ပစ်စရာ ရှိသည် အကြောင်းပြုပြီး breakfast တောင် ကောင်းကောင်းစားဖြစ်ခဲ့ ၍ မေမေစိတ်ချပြီး ကျန်ခဲ့တာလေ။ အခုလည်း ဒီကိုရောက်နေတာကို လှမ်းခေါ်မည်စိုး၍ phone ကို silent လုပ်ထားမိပါ၏။ ပြဿနာရှိလာ တော့လည်း ရှင်းရုံပါပဲ။

အချစ်မှာ သတ္တိရှိဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား။

“ထမင်းထပ်ယူဦးလေ”

“တော်ပါပြီ ဝိုင်းရယ်။ နှစ်ပန်းကန်စားဖြစ်တာတောင် များနေ ပြီး”

“ကောင်းလို့လား”

“ကောင်းတယ် very good ဝဲ”

“အိမ်မှာ မီးမီးတို့ အကြီးတွေက မီးဖိုချောင်အလုပ် သိပ် မကျွမ်းကျင်ကြဘူး ကိုစိုပြေရဲ့။ ဝိုင်းချစ်ပဲ အကုန်ကျွမ်းတာ။ အချက် အပြုတ်၊ အချုပ်အလုပ် အားလုံး expert ဝဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ကံကောင်းတာပေါ့လေ”

“ကံကောင်းလား ကံဆိုးလား စောင့်ကြည့်မှပေါ့”

“မမမီးမီးနော် ... တို့မီး ရှို့မီး မလုပ်ချင်နဲ့”

‘မမမီးမီး’ က ရယ်လိုက်ပြီး ထမင်းစားပြီးပြီပဲ ပန်းကန်အပေ ယူသွားကာ ဆေးကျောပြီးနောက် သူတို့အနီးမှ ထွက်သွားလေတော့ ၏။ ထမင်းစားပြီးသည့်နောက် ညှော်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်စဉ် ‘ဝိုင်း’ က သူ့ကို လက်ဖက်သုပ်နှင့် ရေနှေးပူပူဖြင့် ညှော်ပြန်လေသည်။ အစား တွေ စုံနေပြီမို့ ညကျ ဗိုက်နာမည်စိုး၍ ဆေးသောက်ရတော့မှာလေ။

“ကိုင်လိုက်လေ phone ခေါ်နေတာ ကြာနေပြီ”

စာခွဲထက် တစ်ထားပါသည့် phone မှ vibration တုန်ကာ လည်နေသဖြင့် ‘ဝိုင်း’ က သူ့ကို ကိုင်ခိုင်းလေ၏။ မေမေ ဆက်နေ

မှန်သိသဖြင့် မပြောချင်ပေမယ့် သူ ကိုင်လိုက်ရပါသည်။ ဒီအရွယ်ထိ သူ့ကို ဂရုစိုက်လွန်းပါသည့် မေမေကြောင့် အရင်ကမဖြစ်ဖူးခဲ့သည့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရှုပ်ထွေးမှုက ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်မိလေသည်။

“ဟဲ့လို မေမေ”

“မေမေ့ကို မညာစဖူး ညာပါရောလား စိုပြေ”

“မေမေ ကျွန်တော်”

“မြင့်မြတ်တို့နဲ့ မေမေ phone ဆက်ပြီးလို့ သိပြီးပြီစိုပြေ။ အိမ်ပြန်လာမှ သေချာဖြေရှင်းပါ။ မေမေမသိအောင် ဖုံးကွယ်လိမ့်ညာ တာကတစ်ခု၊ phone ခေါ်နေတာကို ချက်ချင်းမကိုင်တာကတစ်ခု သားမှာ အပြစ်နှစ်ခု ရှိနေပြီဆိုတာ သိပါ။ ဒါပဲ သား”

ရင်မောစွာဖြင့် သက်မော ကျိတ်ရွိုက်လိုက်မိတော့၏။ ‘ဝိုင်း’ တာ ကြားနေရသဖြင့် သူ့ကို ဘာမှ မပြောပါလေ။ ဖြေရှင်းစရာကိစ္စက ပေါ်လာလေပြီ။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ပြောမည်ဟု ဆွဲထားမိသည့် အချိန်က လျင်မြန်လွန်းပါပေ။ မှားတယ် မှန်တယ်ဟူသည့် ဝေဖန်ခြင်း တို့ တစ်ခုမှ မပေးခဲ့ပါဘဲ ပညာသားပီသစွာဖြင့် သူနှင့် ‘ဝိုင်း’ ကြားမှာ မေမေ ရပ်တည်နေလိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်ကတည်းက သူ ရိပ်မိသင့်တာ ပါလေ။

www.burmeseclassic.com

တိုင်း အမေဖြစ်သူ phone ဆက်ခေါ်တာနှင့် ငေါက်ခနဲ ထပြန်ခဲ့ရတာ က ဘယ်နှစ်ကြိမ်ပါလဲ။ စကားပြောလို့မှ မဝသေးခင် “မေမေ့ကို ဘယ်ကိုပို့ပေးဦးမယ်” ဆိုပြီး ပြန်ဖိတ်က (99%) ရှိနေခဲ့တာပါလေ။ သူ့ကို အဖြေပေးလိုက်ပြီးကတည်းက အိမ်မှာ မေ့မေ့ကို ‘ပိုင်း’ ကပြော ပြီးနေပြီ။

လူကြီးတွေကို အသိပေးပြီးမှ အိမ်ခေါ်လာပြတာက အခုမှ ဒီတစ်ကြိမ်လေးပါပဲ။ သူကဖြင့် ထိုသို့ မဟုတ်ပါဘဲ ‘ပိုင်း’ အိမ်မှာ သူရှိနေမှ သူ့အမေက ‘ပိုင်း’ တို့ကိစ္စကို သိသွားတာလေ။ မိဘ မသိအောင် ခိုးလုပ်တတ်သည့် ကလေးနယ် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေခဲ့ သည့်နေ့ကို ‘ပိုင်း’ မမေ့ပါချေ။

ကဲ! အခုတော့ တစ်ဖက်မိဘကိုလာတွေ့တာပေါ့။ မေမေ ဖော်ရွေခဲ့သလိုမျိုး သူမမေတက်ကရော တူညီစွာ တုံ့ပြန်နိုင်ပါ့မလား။ သမီးပေးရမည့်အမေက တွန့်တိုမှုမရှိပေမယ့် သားပေးရမည့်အမေက ဖြင့် တွန့်တိုနေမှာအမှန်ပါ။ ထားပါတော့လေ။ သူမမေနှင့် ပတ်သက် ပြီး အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သည်းခံနိုင်ခဲ့ပြီးမှတော့ (ဒီမိသားစုပင်ဖြစ်ချင် ရှိ) ဒီတစ်ကြိမ်လောကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံနိုင်ရမှာပါလေ။

“မေမေ့ကို ကျွန်တော် ကြိုပြောထားတယ်လေ”

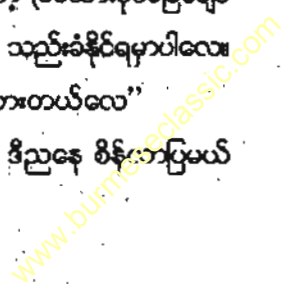
“ဘယ်မှတ်ထားပါ့မလဲ သားရယ်။ ဒီညနေ စိန်ဘဲလ်မယ်

အခန်း (၁၆)

ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ် သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရွိုက်လိုက်မိ၏။ အဆင့်အတန်းမတူညီမှန်း သိထားပါလျက် ဤမျှ သူတို့ ချမ်းသာလွန်းမှန်း ‘ပိုင်း’ မခိုင်မိခဲ့ပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အနေရိုးလွန်းတာ ကြောင့်လည်း ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ သူက ‘ပိုင်း’ ၏ လက်ဖျားကို ဆုပ်ကိုင်လျက် အားပေးကာ တိုက်ထဲဝင်စေလေ၏။

“ထိုင်ဦးနော်၊ ကိုယ် မေမေ့ကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ညှော်ခန်းဆိုဟထက် ထိုင်စေပြီးနောက် သူက အပေါ်ထင်သို့ တက်သွားလေသည်။ ချစ်သူလက်တမ်း (၈) လအတွင်း သူနှင့်ဆုံလိုက်

ဆိုလို့ စောင့်နေတာ။ အဲဒါပဲ ခေါင်းထဲရှိတယ်”

အပေါ်ထပ်လှေကားမှဆင်းလာရင်း တီးတိုးငြင်းခုန်နေကြပါ သည့် သားအမိနှစ်ဦးကို မော့ကြည့်နေမိ၏။ အိမ်နေရင်း အဝတ်အစား ကိုတောင် သက်သောင့်သက်သာဖြစ်မည့် ပွင့်ပွင့် ဝတ်စုံမျိုး မဝတ်ပါဘဲ တောက်ပသစ်လွင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပါသည့်ဟန်က ကိန်းကြီး ခန်းကြီး ဆန်နေပါသည်။ ချွေးမလောင်းနှင့် တွေ့မည်မျှန်နာက သုန်မှုန်နေတာ ကဖြင့် တစ်ဆိတ်လွန်နေလေပြီ။

“ကိုယ့်မေမေပါ ဝိုင်း၊ ဒေါ်သပြေညိုတဲ့။ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ဝိုင်းဝသန်ချစ်ပါ မေမေ”

“အင်း”

မျက်မှန် (ရွှေကိုင်းမျက်မှန်) ကိုပင့်လိုက်ပြီး စုခနဲ ကြည့်လိုက် ပါသည့် စူးရှလွန်းသောအကြည့်တို့ကြောင့် ရင်ထဲ စိမ့်ခနဲ အေးသွား ရပါ၏။ တစ်ဖက်သားကို အားနာသမှုမျိုး မရှိပါဘဲ ခပ်နိမ်နိမ်အကြည့် မျိုးဟုသာ သုံးသပ်မိလေသည်။ အထူးသဖြင့် ဟန်ပန်တစ်ခွဲသားမျိုး ‘ဝိုင်း’ တို့ မိသားစုက မနေတတ်တာနဲ့ ကွာခြားမှုက သိသာလွန်းနေ တာပါလေ။

“သား ပြောပြမှပဲ သမီးတို့ကိစ္စကို သိခဲ့ရတယ်။ အန်တီ အတော့်ကို စိတ်ဆိုးခဲ့တာ”

“ဟင်”

လေသံကချိုပြီး အထက်စီးဆန်နေတာပါ။ သူက ‘ဝိုင်း’ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ‘သမီး’ ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလိုက်ပါ သည့် လေသံထဲမှာဖြင့် နူးညံ့သည့် မေတ္တာအငွေ့အသက်တို့ ပျော်ဝင် နေပါဘဲ ခပ်တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ ‘အရသာကား ချို၏။ သို့သော် ချိုဂွမ်းသဖြင့် ခါး၏’ ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

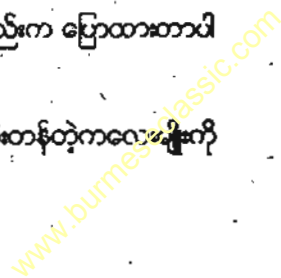
“အန်တီက ဘယ်တော့မဆို လိမ်ညာနံ့ကွယ်တာမျိုး မလုပ်ဖို့ သားနဲ့ သမီးကို ဆုံးမပေးခဲ့တာကွယ်”

“မေမေ စကားပြောလျှင် သေချာနားထောင်ပါ။ ပြီးမှ ပြန် ဖြေပါ” ဟု ကြိုပြောထားသဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေရလေသည်။ ဘာမှ မပြောမဆိုဘဲ ငြိမ်နေရလေသည်။ ဘာမှမပြောမဆိုပါ။ နဂိုကတည်းက ‘ဝိုင်း’ တို့ မောင်နှမတွေက ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် အသံကျယ်ဖြင့် ပြော လေ့ရှိတာလေး။ သည်းခံ ‘ဝိုင်း’ ရေ သည်းခံပါ။

“အခုလည်း ဒီကိစ္စကို တော်တော်ကြာမှ သိရတာ စိတ်တို စရာ မဟုတ်လား”

“ဝိုင်းက မေမေ့ကို အစောကြီးကတည်းက ပြောထားတာပါ အန်တီ။ သူ့ကို အဖြေပေးပြီးကတည်းကပါ”

“အင်းပေါ့လေ။ အန်တီသားလို အဖိုးတန်တဲ့ကလေးမျိုးကို

လွယ်လွယ်နဲ့လက်ခံပေးချင်ကြမှာပေါ့။ သားကို အန်တီ ဘယ်လောက် ချစ် ဘယ်လိုတန်ဖိုးထားသလဲဆိုတာ အန်တီသား အသိဆုံးပါ။”

“မေမေ”

“ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာကို နှစ်သက်တယ် ဆိုလို့ ပြောတာလေ သားရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လိုအဆင့်အတန်း ဂုဏ်ရည်တူမျိုးနဲ့ သဘောတူချင် တယ်ဆိုတာကိုလည်း အန်တီသားသမီးတွေကို ပြောပြထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ကွယ်။ လူငယ်ဆိုတော့လည်း စိတ်စေရာ လုပ်တတ်တော့ ခက်သားလား”

ရင်ထဲစာသွားရတာ အမှန်ပါ။ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိမှ နာကျင်ရ တာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ စကားလုံးတို့နှင့် ထိခိုက်လည်း နာကျင်ရတာ ပါပဲ။ ဒေါသတကြီး အသံကျယ်ဖြင့် ပြောတာကမှ ခံသာပေဦးမည်။ အခုလို လေသံပျောက်လေးဖြင့် သာသာနှင့်နာနာ အနက်ခံနေရတာက ခံရခက်စေတာ မဟုတ်ပါလား။ ပညာသားပါပဲပေ ‘ဒေါ်သပြေညို’

“ကျွန်တော်က ဝိုင်းကိုပဲချစ်တာလေ မေမေရယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မေမေသိပါတယ် သားရယ်။ အိမ်လာတဲ့

ညော်သည်ကို ပဋိသက္ကာရပြုနေမှန်း သမီးနားလည်မှာပါနော်။ အန်တီ သားက စိုးရိမ်နေတာ သမီးရဲ့”

“ဝိုင်းလည်း ပွင့်လင်းတာကို ကြိုက်ပါတယ် အန်တီ”

“အင်း... ဒါနဲ့ သမီးဘွဲ့ရတာ ရိုးရိုးဘွဲ့ပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... (B.A, Eng:) ပါ အန်တီ”

“ဒီဘွဲ့လေးနဲ့ အလုပ်ကောင်းကောင်း ရလို့လားကွယ်”

“ရပါတယ်အန်တီ။ ကျောင်းဆက်တက်လို့ရခဲ့ပေမယ့် ဝိုင်းက မေမေ့ကိုငဲ့ပြီး ဟိုမှာ ကျောင်းသွားမတက်ဖြစ်တာပါ။ ကိုကိုကလည်း လာတက်ဖို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ကိုကိုဆိုတာ”

“ဝိုင်းရဲ့အစ်ကိုအကြီးဆုံး ကိုကျော်နွေဦးမောင်ကို ပြောတာ ပါ အန်တီ”

“ဪ... မောင်နှမများလား”

“သုံးယောက်တည်းပါ အန်တီ။ ဝိုင်းက အငယ်ဆုံးပါ”

“ဟင်း ဟင်း... အငယ်ဆုံး အဆိုးဆုံးဆိုပါတော့လေ။

ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မေမေကလည်း ဝိုင်းက မဆိုးတတ်ပါဘူး”

“ကြားက နားနေလိုက်တာ သားရယ်။ မေမေက နွဲ့ဆိုးဆိုး တတ်တဲ့ သဘာဝကို ပြောတာပါ။ ဟုတ်တယ်နော် သမီး”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ အိမ်အကူမိန်းကလေး လာချပေးပါသည် ကော်ဖီနှင့်မှန်က စားချင်စဖွယ်မရှိပါ။ ညဉ့်ခံစကားကို သာ အေးစက်စက် ဖြစ်နေမှတော့ ကျွေးသည်အစားအသောက်က လည်း ပူနေမှု ရှိပါတော့မလား။ ဝိုင်းတို့အိမ်ကိုလာသမျှ ညဉ့်သည် တွေ့ကဖြင့် ဖော်ရွေစွာ ပြီးပြီးပြောတတ်ပါသည်။ မိသားစုဝင်တွေ ကြောင့် တော်ရုံနှင့် ထမပြန်နိုင်ကြပါလေ။

အခုတော့ ‘ဝိုင်း’ မှာဖြင့် ထပြန်ချင်စိတ်ကို မနည်းကြီး ချိုးနှိမ်ထားရပါ၏။ လူကြီးရှေ့ ချက်ချင်းထပြန်ပါက ဝိုင်းပျမှုမျိုးဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါလား။ ဘုရားရေ! ကိုကြီးလာစဉ်တုန်းက မေမေပြောခဲ့သလို မျိုးများ ‘ဝိုင်း’ တော့ ဝင်ပြန်လည်ချေပြီလား။ ဒီလို စိတ်ကသိ ကအောက်ဖြစ်ရတာမျိုး ‘ကိုကြီး’ လည်း ခံစားခဲ့ရမှာလေ။

“ဝင်” ဆိုတာမျိုးက ဒီဘဝမှာတင် ပြန်လည်တတ်တာမို့ ‘ဝိုင်း’ သိခဲ့ပါ၏။ သို့သော် မချစ်နိုင်လို့ လမ်းခွဲခဲ့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ ပဲ။ အသက်ငယ်သေးသည့်အရွယ်မို့ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်စေရန် စိတ်ကို အလိုမလိုက်မိစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်သာ မေမေ တားဆီးခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဝိုင်း”

“ဟင်”

“လခစားဆိုတော့ လစာတယ်လောက်များရသလဲလို့ မေး နေတာပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ရက်မှန်ကြေး၊ Over time နဲ့ Bonus အားလုံးပေါင်းလိုက်ရင် သုံးသိန်းဝန်းကျင်တော့ ရပါတယ် အန်တီ”

“မဆိုးပါဘူး” ဟူသည့် မှတ်ချက်မျိုးထွက်မလာပါဘဲ မြဲပြီး ငြိမ်သာ တုံ့ပြန်လေ၏။ အန်တီကလေးတွေ တစ်လစာ မှန်ဖိုးလောက်ပဲ ရတာဟုများ ပြောချင်နေမလား။ တကယ်ဆို သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံးကဖြင့် ခုထိ ကျောင်းနေကြတုန်းဖြစ်သလို မိဘတွေထံမှ လက်ဖြန့်တောင်းသုံးနေကြတာလေ။

“အဖေမရှိတော့ အမေကိုပဲ ရှာကျွေးနေရတာပေါ့။ သမီး တုသိုလ်တွေရမှာပါ”

“အဖေမရှိတော့” တဲ့။ အသုံးကလွယ်ပါ။ ‘ဝိုင်း’ ငယ်စဉ် ကတည်းက ရုတ်စာရက် Accident ဖြစ်ပြီး (ကားဒရိုင်ဘာကြောင့်) ဇေဇေ ကွယ်လွန်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါကို ဖခင်မဲ့သာသမီးနှယ် အထင်သေး ပြီး ပြောတာကိုတော့ လွန်သည်ထင်ပါ၏။ ‘ဝိုင်း’ ကို ပြောချင်တာကို

သည်းခံနိုင်ပေမယ့် 'ဝိုင်း' ချစ်ခင်တွယ်တာရပါသည် မိဘတွေကို လက်ညှိုးညွှန်တာကိုဖြင့် လက်သင့်မခံနိုင်ပါချေ။

“ရှေးကသိုလ်နည်းခဲ့ရလို့ ဒီဘဝမှာ ဖေဖေကို ဝိုင်းဆိုင်ခွင့် မရခဲ့တာပါ အန်တီ။ ဝိုင်းတို့အိမ်မှာ အလုပ်လက်မဲ့နဲ့ ထိုင်စားနေတာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး။ ဝိုင်းရဲ့ ဘွားဘွားတောင်မှ ဝန်ထမ်း ပင်စင်လစာ အခုထိ ရနေပါသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ လူပီသပြီး လူတာဝန် ကျွန်ကြတာပေါ့လေ”

ကြည့်စမ်း! 'လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရသည်' ဟု စကား ခါးခါးဖြင့် ပြောလို့ရပါလျက် အလိမ္မာသုံးဘွားပုံက ပါးနပ်ပါပေ။ သူကတော့ သူ့မေမေ စကားအကောင်းပြောနေသည်ဟု ထင်နေပြီး ဘေးမှာ ထိုင်ငေးနေရုံပါ။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် 'ဝိုင်း' မှာဖြင့် ရင် ထဲမှာ မှန်တိုင်းဝင်မွှေနေပြီ၊ မဟုတ်ပါလား။

ပြန်သင့်ပြီထင်ပါရဲ့ 'ဝိုင်းဝသန်ချစ်'။

“အန်တီကတော့ အန်တီသားသမီးတွေ မက်လာစောင်မှာ နှစ်ဖက်မိဘ အစုံအလင်နဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး ဖြစ်စေချင်တာအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွယ်။ ကံစီမံရာပေါ့”

မျက်နှာရဲဘွားရပါ၏။ 'ပွင့်လင်းတာ' ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး စကားကို Open သဘောဖြင့် ပြောနေတာပါလား။ တစ်ဖက်သားရင်

ထဲကို စူးစိုက်နာကျင်မှာကို မသိသလိုပါပဲလားနော်။ လူဆိုတာ မှန်လို ကျင့်ကြပြီး တန်ပြန်မှုရှိတတ်တာ သဘာဝကို သိနားလည်ရမှာပါလေ။ ပြန်ချိန်ရောက်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတော့၏။

“ပြန်ရင်ကောင်းမယ် ကိုကို၊ အန်တီလည်း ဧည့်သည်စောင့် နေတာဆိုတော့ အားနာလို့ပါ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကြာတော့ ပျင်းနေမှာပေါ့။ သမီးပြန်ချင်ပြီတဲ့ သားရယ်”

“ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ဝိုင်း Taxi နဲ့ပဲ ပြန်မှာပါကိုကို။ တကူးတကကြီး လိုက်မပို့ ပါနဲ့”

“မဟုတ်တာ ဝိုင်းကလည်း”

သဘောကျသွားသည်နယ် ပြုံးလိုက်လေ၏။ စကားတတ် တိုင်း ပြောသင့်ပါမလား။ 'ဝိုင်း' လည်း လူထဲကလူပွဲ ထိရင် နာတတ် တဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးပါလေ။ ကောင်းပါပြီအန်တီ။ 'ဝိုင်း' ငါ တစ်ခါ ထာထီရင် တစ်ကြိမ်တော့ တုံ့ပြန်တတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးလေးတော့ ရှိပါတယ်ရှင်။

“ဪ... ကျေးဇူးပြုပြီး ဝိုင်းကို ရေအေးအေးလေး ထစ်ခွက်တော့ ယူပေးပါနော် ကိုကို”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်”

“ရပါတယ် ဝိုင်းရဲ့။ ကိုယ်ယူလာပေးမှာပေါ့”

တမင်တကာပင် ခိုင်းလိုက်တာပါ။ ကိုယ့်ကိုတော့ ပြောချင်သလိုပြောပြီး နှုတ်ပိတ်ခိုင်းထားလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ‘ဝိုင်း’ လည်း ထိုက်သင့်အားလျော်စွာ ပြောတတ်သည့် စကားမျိုး သုံးတတ်ပါတယ် ဆိုတာကို သူ့မေမေ သိစေချင်လို့ပါလေ။ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရသူက ‘ဒေါ်သပြေညို’ ပဲပဲ။

ညှိခံပါသည့် ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကိုတော့ တစ်စက်မှ မတိုဖြစ်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ယူလာပေးသည့် သောက်ရေသန့်အေးအေးလေးကိုဖြင့် ကုန်အောင် ‘ဝိုင်း’ သောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အဲဒီနေ့အပြန် ခြံအထိ သူ လိုက်ပို့ပေးစဉ်မှာ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ပြောဖြစ်ခဲ့လေ၏။

“ဝိုင်းတို့ကိစ္စက လွယ်မလိုနဲ့ ခက်တာအမှန်ပဲကိုကို”

“ဘာကိုလဲ”

“ရှေ့ဆက်ဖို့ စဉ်းစားစရာလိုနေပြီလို့ ပြောတာပါ။ ဒီပုံအတိုင်း တော့ မလွယ်ဘူး။ ကိုကိုလည်းသိမှာပါ။ လူနှစ်ယောက် ချစ်တယ် ဆိုတာက နှစ်ဦးတည်းရဲ့စိတ်နဲ့ ထပ်တူကျပြီးဖြစ်နိုင်ပေမယ့် အဲဒီလူ နှစ်ယောက် ပေါင်းစပ်ဖို့က နှစ်ဦးရဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်လို့ပါ။ ‘ဝိုင်း’ တို့ အချိန်ယူကြရမယ် ကိုကို။ လက်ထပ်ဖို့ဆိုရင်ပေါ့”

ယုံကြည်ပါမလား။ ဖူးပွင့်ကာစ အလှနှင့်ပန်းငုံလေးကို စတွေ့တွေ့ချင်း သူ့ချစ်ခဲ့ရတာပါ။ သိပ်ငယ်လွန်းသည့်အတွက် ကလေးနှယ် သဘောထားပြီး အလိုလိုက်မိခဲ့ပါ၏။ ပန်းကလေးကြော့သွားမှာ၊ ညှိုးသွားမှာကို စိုးရိမ်လွန်းသဖြင့် မထိမတိုရက်ဘဲ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးခဲ့မိတာပါ။ သို့သော် ကံကြမ္မာက သူဖြစ်ချင်သည့်အတိုင်း စေညွှန်ခြင်း ပြုခဲ့ပါလေ။ အချစ်ဆိုသည်က ဆန်းကြယ်သားလား။ ဖူးစာရေးနတ်၏ အချစ်ပြားတစ်စင်းက သူ့ရင်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်စိုက်စေခြင်း၏ နောက် သူသိလိုက်သည်က တစ်ချိန်က ချစ်ခဲ့ဖူးပါသည် အချစ်ဦးစိန်းကလေးကို လုံးဝမေ့မရနိုင်သလို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ချစ်ဖို့ အခွင့်ပေးခြင်းကို ရခဲ့ခြင်းပါပဲ။

(ကျော်သန့်စင်)

မင်းကို

မျှော်လင့်ပြီး စောင့်စားနေရတာက...

နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲရတာထက်...

ပိုပြီးနကျင်ရပါတယ်...

အခန်း (၁၇)

လေဆိပ်အဆောက်အဦးထဲမှ သူထွက်လာခဲ့ပါ၏။ အလုပ်
 တိစွာဖြင့် နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ လေးနှစ်ခန့် အချိန်ကြာခဲ့တာမို့ ယခုမှ မြန်မာ
 ငြည်ကို သူပြန်ဖြစ်တာပါ။ မိဘတွေအတွက်နှင့် မိတ်ဆွေတွေအတွက်
 ထက်ဆောင်အနည်းအကျဉ်းသာ ဝယ်ခဲ့ပေမယ့် သယ်စရာပစ္စည်းတွေ
 တာ ဝန်အပြည့်ပါပဲ။ လေဆိပ်ဝန်ထမ်း၏ အကူအညီဖြင့် အထုပ်အထိုး
 သေတ္တာတို့ကို လှည်းဖြင့် တွန်းခဲ့ပြီး အပြင်သို့ရောက်လာစဉ် ကားအဖြူ
 လေးက သူရှေ့မှာ လျော့ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။

“Morning ပါ ကို၊ ရွန်းလာတာ နောက်ကျောပါသွားနော်”

ကားထဲမှထွက်လာကာ အပြုံးချိုချိုလေးဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ မိန်းကလေးကို သူ ဘာမှမပြောဖြစ်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ကားနောက်ဘက်အဖုံးကိုဖွင့်ကာ ပစ္စည်းတွေတင်တာကို ပြီးအောင်လုပ်လိုက်ရပါသည်။ ဒီနေရာမှာ ကားကို ကြာကြာရပ်ထားလို့ မရပါလေ။ ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ သူ တက်ထိုင်လိုက်စဉ် ကားလေးက လေဆိပ်ဝင်းထဲမှ ခပ်မြန်မြန်လေး မောင်းထွက်လာလေ၏။

“အသားတွေ ဖြူလာသလိုပဲ”

“အင်း”

အလိုက်သင့် ထောက်ခံလိုက်မိပါသည်။ စောစောက ငေးကြည့်ခဲ့မိပါသည့် မြင်ကွင်းက အာရုံမှာ ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်သေးပါ။ ချစ်ဦးသူ၏ မျက်ရည်တစ်စက်က သူ့နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင် ညှစ်ခြေလိုက်သည့်နှယ် ခံရခက်စေတာပါလေ။ မင်းရဲ့ချစ်သူနဲ့ အဆင်မပြေကြဘူးလား ‘ပိုင်လေး’ ရယ်။ အမြဲတမ်း ပြုံးပျော်နေတာတဲတဲ့ ချာတိတ်မလေးရဲ့ အပျော်တွေက ဘယ်သူ့ကြောင့် ဘယ်သူ့အတွက်နဲ့များ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရပါသလဲ။

“ကို”

“ဟင် ... ဘာလဲ ရွန်းရဲ့”

“ခရီးပန်းပြီး အိပ်ပိုက်နေတာလား။ ရွန်းတစ်ယောက်တည်း

စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင်ပြောနေရတာ ရှက်လာပြီ”

“နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးပြောလည်း ဖြစ်တာပဲ ရွန်းရယ်။ အရေးမကြီးဘူး မဟုတ်လား”

“အရေးမကြီးဘူး မဟုတ်လား” တဲ့။ စကားဆက်လို့ မရအောင် စကားကို ပိတ်လိုက်ရတယ်လို့။ တကယ်ဆို သတိရကြောင်း လွမ်းကြောင်းတွေ အနည်းအကျဉ်း ပြောသင့်တာပါလေ။ တစ်နယ်စီ ခြားပြီး ဝေးနေလို့ Net သုံး၍ phone ပြောတော့လည်း ‘အင်း ဟုတ်တယ်’ ဆိုသည့်စကားတို့ကိုသာ အေးစက်စက်ကြီး ပြောတော့တာပါ။ စကားများများ မပြောတတ်သည့် ရေခဲတုံးကြီးနဲ့မှ ‘ရွန်း’ ကို မိဘတွေက ဘာကြောင့်များ စေ့စပ်ပေးချင်ကြပါသလဲဟု ‘ရွန်း’ လဲ့လဲ့မေ’ တွေးမိလေ၏။

‘ရွန်း’ ထက် အသက်နှစ်နှစ်သာ ကြီးပေမယ့် သူ့ရုပ်ရည် သူ့ပညာကို လေးစားပြီး မာမိတို့ပြောတာကို လွယ်လင့်တကူ လက်ခံ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ စတွေ့စဉ်ကတည်းက ခပ်တည်တည်ကြီးဖြင့် လူကို ကြည့်ကာ အရယ်အပြုံး မရှိသလောက် အရုပ်ကြီးနယ် ရင်းနှီးခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

စိမ်းသေးလို့ နေမှာပါလေဟူ၍ ဖြေတွေးပြီး ဒီအချိန်ထိ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ပုံစံကဖြင့် ပြောင်းလဲခြင်း အလျဉ်း

မရှိပါပဲ ထုံးစံအတိုင်း အေးစက်စက်ကြီးပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ 'ရွန်း လဲ့လဲ့မေ' နှင့် 'ကျော်သန်းဝင်း' က ခုံရင်းက ခုံရင်း သူစိမ်းတွေနယ်ပါ လေ။

တကယ်ဆို "စိတ်ပြေသလောက်ရှိလို့ ပြန်လာတာပါ"၊ "ကိုယ်တို့စေ့စပ်ချင်လည်း စေ့စပ်ကြပါစို့" ဆိုပြီး ပြောစကားတွေ ပြောစရာအများကြီးရှိနေတာ ပြောပါတော့လား။ ဒါမှမဟုတ် "ရွန်း အတွက် ကိုယ်လက်ဆောင်ဝယ်လာပေးတယ်" လို့ပြောလည်း ဖြစ်တာ ပဲလေ။ တိတိတာတာ ပြောစေချင်ရအောင် 'ရွန်း' ကိုယ်တိုင်လည်း အသက် (၂၆) ထဲရောက်နေပြီမို့ မပြောတတ်။ လျှာမရဲတာအမှန်ပါ။ သို့သော် 'ရွန်း' နှင့် သက်ဆိုင်သူကိုဖြင့် နွေးနွေးထွေးထွေးလေး ပြောတတ်စေချင်ပါသည်။

"ကိုးမျက်နှာ သိပ်မကောင်းသလိုဖြစ်နေသလား တွေးမိလို့ ပြောမိတာပါ"

သူ သက်ပြင်းနည်ကြီး ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ချစ်သူတစ်ယောက် လို ဘေးမှာရှိနေခဲ့ပါသည့် 'ရွန်း' ကို 'လက်ခံသည်' 'လက်မခံပါ' ဟူသည့် Yes! (or) No! ဘာတစ်ခုမှ သူမှတ်ချက်မပေးပါဘဲ မိဘတွေ သဘောကျ အလိုက်သင့် ငြိမ်ခဲ့တာပါ။ မင်းရှိနေတဲ့မြေမှာ မပျော်နိုင်လို့ အဝေးကို ထွက်သွားခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲကအလွမ်းဒဏ်ရာက မသက်သာ

နိုင်သေးပါလား 'ဝိုင်း' ရယ်။

မမြင်တာကြာလို့ မေးဖူးမေ့နိုင်မလား အထင်က တက်တက် စင်အောင် လွဲတာပါပဲ။ နှစ်တွေ ဤမျှကြာခဲ့တာတောင်မှ ဒီမျက်နှာ ဒီလေသံလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ရုံ ကြားရုံမျှဖြင့် နှလုံးသားက မှတ်မိ နေပြီး ဦးနှောက်ကို သတင်းပို့ပေးလို့ လှည့်ကြည့်မိရင်း တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ သူနှင့်ဆုံခဲ့စဉ်က ကျောလယ်ခန့်သာ ရှည်ခဲ့ပါသည့် ဆံနွယ်တို့က ယခုတော့ ခါအထိတောင်မှ ရှည်နေပါရောလား။

ဪ... မြတ်နိုးခဲ့ရပါသည့် ကောင်မလေးရယ်။

"ကိုယ် စောစောကပဲ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရလို့ပါ"

"ဟင်!... ဘယ်သူ့ကိုလဲ"

"ဝိုင်းကိုပါ"

"ကို့ကို... ကို့ကို... မြင်သွားရောလား"

"ဟင့်အင်း... မမြင်ပါဘူး။ သူက hangkok လေယာဉ် စီးဖို့ ပြင်နေတော့ ဘေးဘီကို ဘယ်ကြည့်ဖြစ်ပါ့မလဲ"

"ဪ"

အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်အသာကိုက်ထားလိုက်မိပါ၏။ 'ရွန်း' ကိုက လျှာရှည်မိတာ မဟုတ်လား။ သူ မပြောချင်လို့ ငြိမ်နေ တာကိုမှ သွားဆွမိတာလေ။ အချစ်ဦး (တစ်ချိန်က ချစ်ခဲ့ပါသည်

ချစ်သူ) ကို မြင်ရုံဖြင့် ဤသို့ မိုင်တွေနေတတ်ကြပါသလား။ 'ရွှန်း' သူငယ်ချင်းတွေများ ထည်လဲတွဲခဲ့ကြပြီး အမှတ်မထင် ပြန်တွေ့ကြ လည်း "Hi! my friend" ဆိုပြီး ဘာမှ မထူးဆန်းသလို နှုတ်ဆက်နိုင် ကြတာပါ။

တကယ့်အချစ်စစ်စစ်ဖြင့် မချစ်ခဲ့ကြလို့ပဲလား။ ပေါ့ပေါ့တွေ့ ပေါ့ပေါ့တွဲ အလေးအနက် မထားတတ်ခဲ့လို့ ဘာမှ မထူးဆန်းတာများ လား။ ဘယ်သူကမှ တင့်တို တရယ်ရယ်၊ တညည်းညည်းဖြင့် မရရင် မနေနိုင်သည့်နှယ် ဖျတ်ဖျတ်လှူခဲ့တာမျိုး မကြုံရပါချေ။ ဖူးစာမမှန်၍ ဘာမှသိပ်မခံစားခဲ့ရတာများလား။

လခ သူကဖြင့် ထိုသို့မဟုတ်ပြီ။ "ကိုယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်" ဆို၍ 'ရွှန်း' ကို ပြောခဲ့ဖူး ရုံပါ။ "ဘာဖြစ်လို့ ကွဲကွာသွားတယ်" "ဘာကြောင့် လမ်းခွဲခဲ့ရတယ်" ဟူသည့် အကြောင်းပြချက် တစ်စုံတစ်ရာမှ 'ရွှန်း' ကို အသိမပေး မပြောပြခဲ့ပါလေ။ ဒီလိုပဲ ကြာတော့လည်း ဓမ္မေပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားမှာပါဆိုပြီး ထင်ထားခဲ့သမျှ မှားလေပြီလား။

'ရွှန်း' မြင်နေရပါသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကဖြင့် လူနှစ်စိတ် မကပ်သည့် နှယ် ဝိုင်တွေဝေနေပြီး စိတ်တိုက အဝေးကို လွင့်ပျောနေသည့်နှယ်ပါ။ ဘုရားရေ! အဲဒီကောင်မလေးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည် အတိတ်ကိုများ

အူမိညာဉ် လွင့်နေပါသလား။ 'ရွှန်း' စိတ်ပူရအောင် မလုပ်ပါနဲ့လား "ဟို" ရယ်။

"တစ်ယောက်တည်းပဲလား"
"မဟုတ်ဘူး။ သူ့အစ်မနဲ့ အတူတူသွားတာ"

"ဒီလောက် နှစ်အတော်ကြာနေတာတောင်မှ ကို မှတ်မိနေ ထုန်းပဲလား"

"အင်း... အသံကြားလိုက်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတာနဲ့ မြင်သွားရတာပါ"

"ပိုလှလာလားဟင်"

"ငယ်ငယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သရေရှိလာတာပေါ့ ရွှန်းရယ်။ သူ့အသက်က အခုမှ (၂၀) (၂၁) ပဲရှိဦးမှာ"

အလို! အခုမှ (၂၀)၊ (၂၁) တဲ့လား။ 'ရွှန်း' ကလက်ရှိ (၂၆) နှစ်ထဲမှာမို့ အိမ်ထောင်ပြုရသည့်အရွယ်ထက် တစ်နှစ်ပင် ကျော် ချေလေပြီ။ သိပ်မကွာလွန်းပေမယ့် 'ရွှန်း' ကိုယ် 'ရွှန်း' ကြီးရင့်သွား သည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရပါ၏။ ဤမျှ ငယ်ငယ်လေးက 'ကို' ရဲ့နှလုံး ဘားကို ရင်ခုန်စေနိုင်စွမ်း ရှိသတဲ့လား။ သူတို့လမ်းထဲ ရောက်နေပြီမို့ စိတ်ကို စုစည်းလိုက်ရပါ၏။ အနိတ်တို့နှင့်တွေ့ပါက နှုတ်ဆက်ရမှ စကားပြောရမှာတို့ ရှိလာတော့မှာလေ။ ကားကို လမ်းထဲသို့ ကွေ့ထင်

လိုက်ပြီး ခြံဝင်းထဲသို့ဝင်ကာ တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ သူက ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ပစ္စည်း တွေချရန်သာ အာရုံစိုက်နေလေသည်။

“ဟော!... သားပြန်ရောက်လာပြီ၊ အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘူး လား သမီးရယ်”

“မဝင်တော့ပါဘူး အန်တီသက်။ နောက်မှ အေးအေးဆေး ဆေးလာပါမယ်”

“သားကို သွားကြိုပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ သမီးရယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ”

“သမီးဖို့ လက်ဆောင်တွေပါတယ်တဲ့”

“နောက်မှ ကြည့်ပါမယ်အန်တီသက်။ ဒီနေ့ ဆိုင်မှာအလုပ် များမှာဖို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေးကွယ်”

“ရွန်း သွားပါဦးမယ် ကို”

ခေါင်းသာညိတ်ပြလေ၏။ ဒါကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာထင်ပါရဲ့။ ‘ရွန်း’ပတ်သက်မိသည့်လူက ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါသာ အများဆုံးလုပ် တတ်သည့် စက်ရုပ်ကြီးဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ သူ လက်ထောက်ပြ လိုက်တာကို ကျေနပ်သွားရပြီး ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့ သည်။

ရင်မောရတာအမှန်ပါ ‘ကို’။

“သားကလည်းလေ သမီးကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့တောင် မပြော ဘူး။ အားနာစရာကြီး။ သူ့ခမျာ စောစောစီးစီးထပြီး လာကြိုပေးတာ တို့”

“ကျွန်တော်မှ မကြိုခိုင်းတာပဲ မေမေရယ်။ ပြီးတော့ ကျွန် တော် ခရီးပန်းလာမှန်း သူ့သိပါတယ်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့... ဒါပေမဲ့ကွယ်”

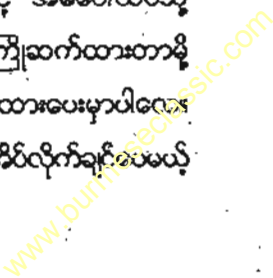
“ကျွန်တော် နားချင်ပြီ မေမေ။ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရလို့ပါ”

“အေးအေး... သွားနားတော့ သား။ မေမေ ပစ္စည်းတွေ ကြည့်သိမ်းလိုက်ပါမယ်”

“အဝတ်အစားတွေ အကုန်လုံး လျှော်ခိုင်းပါ မေမေ။ Suit တွေကလွဲလို့၊ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဘယ်သူမှ မဝင်လာပါစေနဲ့နော်”

“အေးပါ သားရယ်၊ အေးပါ”

မေမေ့ကိုပြောရင်း လေ့ကားမှတစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဒီနေ့ပြန်ရောက်မည်ဟု phone ကြိုဆက်ထားတာမို့ သူ့အခန်းနှင့် အိပ်ရာကို မေမေ အဆင်သင့်ပြင်ထားပေးမှာပါလေ။ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ပစ်လွှဲချ၍ အိပ်လိုက်ချင်ပေမယ့်

မဖြစ်သေးသဖြင့် ရေအရင်ချိုးရန် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပါသည်။
ခေါင်းထက်မှ ရေပန်းခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ရေပူပင် မရော
စေဘဲ ရေအေးအေးဖြင့်ပင် ချိုးလိုက်မိတော့၏။ ခပ်ပင်အနည်းငယ်
ရှည်နေတာကို တစ်ရက်တော့ ခေါင်းသွားညှပ်ဖြစ်ရမှာပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး
နှမ်းနယ်နေသမျှ လန်းဆန်းသွားစေရန် အချိန်ခပ်ကြာကြာလေး ရေချိုး
မိလေသည်။

အသားဖြူလာသတဲ့။ အရင်က အနည်းငယ်ညိုသယောင်
ဖြစ်နေပါသည့် အသားတောင်မှ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ နှစ်အတော်ကြာနေ
တာနှင့် color ပြောင်းလာရတယ်လို့။ ဒါဖြင့် ဒီရင်ဘတ်ထဲက
နှလုံးသားကော ဘာလို့ အသစ်မပြောင်းနိုင်ရတာလဲ။ ဘာကြောင့်
နောက်ထပ်ချစ်ဖို့ အခွင့်အရေးမပေးနိုင်ရတာပါလိမ့်။

ယုတ်စွဲအဆုံး သူ့အနီးဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတတ်ပါသည့် 'ရွှန်း'
ကိုတောင် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ မေ့လျော့နေတာပါလေ။ နှလုံးသား
ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ရှင်သန်ခွင့်ရှိပြီးတာနဲ့ သေဆုံးသွားရောတဲ့
လား။ သူ လိုက်မမိတော့ပါလေ။ စိတ်အာရုံ အတွေးမှန်သမျှတို့က
'ဝိုင်း' ၏ပုံရိပ်တို့ကိုသာ တဝဲလည်လည် မြင်ယောင်နေခဲ့ရတာ မဟုတ်
ပါလား။

သိပ်ကိုချစ်ခဲ့ရတာပါ။

အချစ်မှာ ပိုင်ဆိုင်ရမှဆိုတဲ့ လိုချင်လောတာမျိုး ရှိတတ်တာ
အတာဝပေးမယ့် သူလိုလူကဖြင့် ချစ်ခွင့်မပိုင်တဲ့ဘဝနဲ့ လူဖြစ်ရတယ်လို့
တိုယ်တို့နှစ်ဦးရဲ့ ရေစက်က ဘယ်ဘဝ ဆုတောင်းနေမကြည့်ခဲ့လို့ နည်းခဲ့
ရပါသလဲ။ ကိုယ်တို့နှစ်ဦးရဲ့ပူးစာကရော ဘယ်ဘဝ ကုသိုလ်နည်းခဲ့ရ
လို့ ဝေးခဲ့ရပါသလဲ။

ဪ... 'ဝိုင်း' ရယ်။

ချစ်ခွင့်မရှိလို့ နောက်ဆုတ်ခဲ့ရသူရဲ့ရင်ဘတ်ကို ခွဲကြည့်
လိုက်ပါ။

ဒီထဲမှာ မင်းကို ချစ်မြဲချစ်ဆဲ ချစ်နေလျက်ရှိနေတဲ့ နှလုံးသား
က တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီနှလုံးကို လှုပ်နှိုးရှင်သန်စေနိုင်ဖို့က 'ဝိုင်း' ဆိုတဲ့ ကိုယ့်
ဘဝရဲ့နတ်သမီးက ချစ်ခြင်း၏ မှော်တုတ်တံနဲ့ လာထိမှသာ ပြန်လည်
ရှင်သန်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်သာ ချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဲဒီတစ်ကြိမ်မှာပဲ အလူးလူး အလိမ့်လိမ့်နဲ့ အလဲအကွဲ
ကျရှုံးခဲ့ရတာပါ။

တပျိုက်မက်မက် ရူးရူးမှူးမှူးနဲ့ သည်းသည်းမည်းမည်း ဖြစ်စေ
ခဲ့သည့် ချစ်ခြင်းက လူတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကို နာကျင်ကြောင့်

၂၁၀ ♥ မေတ္တာအောင်

စေရတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့မှာပဲ သူ ယုံခဲ့ရတာပါလေ။

‘ဝိုင်းလေး’ သိနေမှာပါ။

‘ဝိုင်း’ ကို ဟိုးအရင်အချိန်တွေကတည်းကနေ ယနေ့အချိန်

အထိ ကိုယ်ချစ်လျက်နဲ့ စောင့်နေတယ်ဆိုတာပါလေ။

သို့သော် ...

မျှော်လင့်ပြီး စောင့်စားနေရတာက -

နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲရတာထက် -

ပိုပြီး နာကျင်ရပါတယ် ‘ဝိုင်း’ ရယ်။

အခန်း (၁၈)

ကားကို ‘ဇေယျာ’ တို့တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ညနေ
စောင်းလေးမို့ ဒီကောင် အိမ်ပြန်မရောက်သေးမှန်း သိနေပါသည်။
ဆံပင်ညှပ်ပြီးနောက် အိမ်သို့ မပြန်ချင်သေးသဖြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
ဆီ လှည့်ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ကားသံကြားသည်နှင့် အိမ်ထဲမှ
နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်က ခြေမခိုင်တခိုင်ဖြင့် လမ်းလျှောက်ကာ
ထွက်လာလေသည်။

“မီးမီးရေ! ... ဘယ်သွားမလို့လဲ။ မေမေ ပြန်လာတာ
မဟုတ်ဘူးလေ”

အနောက်မှ ပြေးလိုက်လာပါသည်။ ကလေးအမေ (ဇေယျာ၏ဇနီး) ‘မွေးရခဲ’ က သူ့ကိုမြင်သွားပါ၏။ ကလေးက သူ့ရှေ့နားသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ သူ ကောက်ချီလိုက်မိပါသည်။ ၀၀ကစ်ကစ်ဖြင့် မျက်နှာအလွန်ချိုသည် သမီးငယ်လေးပါလား။ သူ မသွားခင် မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ခဲ့သည့်စုံတွဲက အခုတော့ သားသမီးပင် ထွန်းကားနေလေပြီ။

“အစ်ကိုပြန်မရောက်သေးဘူး ကိုသန့်ဇင်ရဲ့”
“သိပါတယ်၊ လက်ဆောင်လည်းပေးရင်းနဲ့ တမင်စင်ခဲ့တာ”
“လာလာ ... မီးမီး အောက်ကိုဆင်းတော့နော်။ ဦးဦးရဲ့ အင်္ကျီလှလှတွေ ကြော့ကုန်လိမ့်မယ်”
“ရပါတယ် မွေးရယ်။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကလေးနေသလောက် ထိုင်ပါစေ”
“အမလေး ... သမီးက သူ့သဘောကျတဲ့လူဆိုရင် ကပ်နေရော ကိုသန့်ဇင်ရဲ့။ တော်တော်နဲ့ မခွာတော့ဘူး”
“ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ သမီးကို နာမည်ဘယ်လိုပေးထားလဲ”
“ယုယုချစ်တဲ့ရှင်”
“ဟင်!”
သူ အံ့သြသွားရပါ၏။ ဒီကောင် ‘ဇေယျာ’ ရူးတာလား။

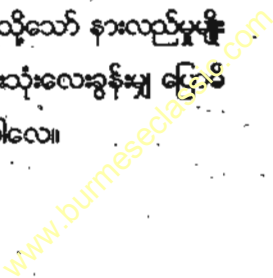
ဦးနောက်ပျက်တာလား။ တစ်ခုခုဖြစ်မှာပင် ကိုယ်မွေးတဲ့သမီးကို မိဘအမည်ပေါက်အောင် မပေးဘဲ ဘယ်နှယ် ‘ယုယုချစ်’ တဲ့လဲ။ အာရုံထဲမှာ ညီအစ်မနှစ်ဦး၏ ပုံရိပ်က ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာလေသည်။ မင်းတော့ သေတော့မှာပဲ ‘ဇေယျာ’ ရယ်။

“ဘာလဲ အံ့သြသွားတာလား။ မအံ့သြပါနဲ့ ကိုသန့်ဇင်။ မွေး သိပါတယ်။ သမီးကို မွေးတို့နာမည်မပါဘဲ ဒီလိုနာမည် ဘာလို့ သူပေးသလဲဆိုတာကို”

“မွေးက ဘာမှမပြောဘူးလား”

“သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုပဲ နာမည်ပေးပေး သမီးက မွေးရဲ့သမီးပါ ကိုသန့်ဇင်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခုချိန်ထိ ဘယ်သူပဲရှိနေပါစေ အချိန်တန် အလုပ်သွားပြီး အချိန်မှန် အိမ်ပြန်လာတယ်။ နားရက်တွေမှာ သမီးကို အချိန်ပေးပြီး ကစားပေးတယ်။ သူ့သမီးကို သူချစ်တာမို့ ပြီးတာပဲ ဟုတ်လား”

အလို! နားလည်ပေးသည့် ဇနီးမျိုးပါပဲလား။ ရည်းစားဟောင်းကို သတိရလို့ဆိုပြီး ပြဿနာရှာ ရန်ဖြစ်တာမျိုး မဖြစ်၍ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ဒါဖြင့် ‘ရွှန်း’ မှာရော ဤသို့သော် နားလည်မှုမျိုး မရှိနိုင်ပါ့မလား။ ‘ဝိုင်း’ နှင့်ပတ်သက်ပြီး စကားသုံးလေးဆွန်းမျှ ကြော်ငြာလျှင်တောင် မျက်နှာပျက်ချင်လာတော့တာပါလေ။

“ဇေယျာက ကျွန်တော့်အပေါ် သိပ်ကောင်းခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း ပါ မွှေး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလို စာနာစိတ်ရှိမှန်းသိလို့လည်း သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ မွှေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပေါ့။ မွှေးနဲ့သူ့ကြားမှာ ချစ်ခြင်းဆိုတာ ထက် နားလည်မှုတစ်ခုကိုပဲ အားကိုးပြီး အိမ်ထောင်ထူဖြစ်ခဲ့တာပါ ကိုသန့်ဇင်။ သူ့စိတ်ဆိုတာကိုတော့ ထိန်းချုပ်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

“အင်း”

“ဘာကိုများ သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်တာလဲ ကိုသန့်ဇင်”

“ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတဲ့စာသားလေးကို သတိရသွားမိလို့ပါ”

“ဘာများလဲ”

“ချစ်ခြင်းဖြင့် တည်ဆောက်သော အိမ်ထောင်ရေးက (၃) နှစ်တာခံပါ၏။ ယုံကြည်အားကိုးခြင်းဖြင့် တည်ဆောက်သော အိမ်ထောင်ရေးမှာမူကား အကန့်အသတ်မရှိပါတဲ့”

“ဟင်း ဟင်း ... ဒါဖြင့် မွှေးတို့က ဒုတိယအချက်နဲ့ ညီ တယ်ဆိုပါတော့”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကိုသန့်ဇင်အလှည့်မှာရော ဘာကိုမွှေးချယ်ဖြစ်မှာလဲ။ နံပါတ်တစ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် နံပါတ်နှစ်လား”

သူ နှုတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ တမင်တာကာ မေးလိုက်ပုံမျိုးတော့ ထောင်ပါ။ ရှိသင့်သလောက် ရင်းနှီးမှုဖြင့် မေးသင့်တာကို မေးလိုက် ခြင်းပါပဲ။ ခက်သည်က ဤမေးခွန်းကို ဖြေဆိုရန် သူ့မှာ အဆင်သင့် ခြစ်သေးပါလေ။ စားပွဲထက် တင်ထားပါသည့် လက်ဆောင်ထုပ်တွေ ကိုသာ ‘မွှေး’ ရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေးလိုက်ပါ၏။

“ဇေယျာအတွက်တော့ ဝယ်တတ်ပေမယ့် မိန်းကလေး ဗစ္စည်းတွေ မရွေးတတ်လို့ ပိတ်စတွေပဲ ရွေးဆယ်ခဲ့ပါတယ် မွှေး”

“ကျေးဇူးပါ ကိုသန့်ဇင်၊ ဒီလောက်ဝယ်လာတာပဲ တော်လှ ပြီး မွှေးပြန်မေးတာကို မဖြေချင်မှန်းသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စေတနာနဲ့ တော့ ပြောပါရစေ ကိုသန့်ဇင်။ ရွှန်းကိုမွှေးချယ်ရင် မမှားနိုင်ဘူးဆိုတာ ပါပဲ။ အချက်နှစ်ခုစလုံးနဲ့ ပြည့်စုံရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့လေ”

အချက်နှစ်ချက်စလုံးတဲ့လား။ သူ့ကို လောဘကြီးသူဟု ခြင်ကြတော့မှာပါပဲ။ သို့သော် သူ့အချစ်က တစ်နေရာမှာ ကျပျောက်ခဲ့ ရတာလေ။ အတိတ်ကို ပြန်လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့နောက်ကျော ဘက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အလွမ်း၏ခြေရာတို့ကို ဘယ်သူ့တွေက တွေ့နိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ညှို့သည်မဟုတ် အိမ်ရှင်မဟုတ်တဲ့လူ ရောက်နေလား တော့။ ဖေ့အသည်း ဘယ်မှာလဲကွာ”

www.burmeseclassic.com

“ပေပေ...ပေပေ”

“ပေပေလို့ ဝိသအောင်ခေါ်မှပေါ့ သမီးရာ၊ ကြည့်စမ်း၊ အား၊ ခါးခါးတွေ မွှေးနေတာပဲ။ အမောပြေသွားတာပဲကွာ”

‘ဇေယျာ’ က သမီးဖြစ်သူကို ပွေ့ချီမွှေးကြူလိုက်လေ၏။ ‘မွှေး’ က ခပ်ပွန်းဖြစ်သူ၏လက်ထဲမှအိတ်နှင့် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုယူ၍ အိမ်ထဲဝင်သွားပါသည်။ သူ့ကို ညှော်ခံရန် တစ်ခုခုသွားစီစဉ်ပုံပါပဲ။ အလုပ်မှပြန်လာပြီး ပင်ပန်းနေပေမယ့် သူနှင့်စကားပြောချိန်တော့ ပေးဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။

“မင်း အတော်ဖြူလာတယ်”

“အင်း”

“ဘယ်လိုလဲ၊ အထဲမှာ ရှင်းသလောက်ဖြစ်သွားပြီလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“Phone နဲ့ပြောရင်လည်း ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ လူကိုယ်တိုင် တမင်တကာ ရောက်ချလာတာဆိုတော့ ကိစ္စက ပေါ့သေးသေး မဖြစ် လောက်ဘူးထင်တယ်”

“လက်ဆောင်လာပေးရင်း မင်းနဲ့လည်း တွေ့ချင်လို့ပါ ဇေယျာ”

“ညနေစာစားပြီးမှ ပြန်ပါလား ကိုသန့်ဇင်”

“အဲဒါတော့ မရဘူးမွှေးရဲ့။ ပေပေနဲ့ ထမင်းလက်ဆံမစားဖြစ် သေးလို့ ပြန်မှဖြစ်မယ်”

“အံ့မယ်... သားအဖတွေ တစ်အိမ်တည်းအတူနေပြီတော့ အဲဒါကို အကြောင်းမပြပါနဲ့ ကိုသန့်ဇင်ရဲ့။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရပါတယ်။ ဒီလောက်တော့ မွှေး လည်း ပါးပါတယ်နော်။ ဘီယာဝိုင်းလုပ်ပေးရမလား”

“ဟာ!... မဟုတ်တာ။ နေပါစေ မွှေး၊ မလုပ်ပါနဲ့”

“အားမနာပါနဲ့ ကိုသန့်ဇင်ရဲ့။ အချင်ချင်တွေပဲဟာ ရပါ တယ်”

“ကျွန်တော် သိပ်အကြာကြီးမနေပါဘူး မွှေးရဲ့။ တအောင့်နေ ပြန်မှာပါ”

“ကော်ဖီပူပူလေး သုံးဆောင်ပါရှင်။ အပြုံးရေ! သမီးကို ထမင်းဆွဲဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“လုပ်နေပါတယ် မမ၊ ခဏလေး”

“ခဏစောင့်ပေးမယ် မဟုတ်လား၊ ငါ ရေအမြန်ချိုးလိုက်ဦး မယ်”

“အေးပါ”

ကလေးကိစ္စနှင့် ‘မွှေး’ က အိမ်နောက်ဘက်ရေကန်သွားသလို

'ဇေယျာ' ကပါ ရေချိုးဖို့ လိုက်ဝင်သွားလေတော့၏။ ငည့်ခန်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဓာတ်ခွဲပါသည်။ အထီးကျန်မှုဆိုတာက 'ကျော်သန့်ဇင်' အတွက်ပဲလား။ လောကကြီး၏ မျက်နှာသာပေးခြင်းက နည်းနည်းမျှမရှိပါလားနော်။

ဥပေက္ခာရပ်ဝန်းတစ်နေရာမှာ ကိုယ်မပျော်နိုင်တာကို 'ဝိုင်းလေး' သိပါလေစကွယ်။

"ကြာသွားလား"

"မကြာပါဘူး။ ငါ ကော်ဖီတစ်ခွက်အကုန်ပါပဲ"

"ညစာ စားလိုက်ပါဆိုမှ"

"မင်းဆာနေရင် စားလိုက်ပါ။ ငါစောင့်နိုင်ပါတယ်"

"မဆာပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာပဲပြောမလား။ ခြံထဲမှာထိုင်ချင်လား"

"မှောင်နေပြီလား"

"မှောင်ရင် မီးထွန်းပေးမှာပေါ့ကွာ၊ လာပါ"

အိမ်ထဲမှထွက်ခါ တိုက်ရှေ့ ဒန်းအဖြူလေးမှာ ထိုင်လိုက်ကြပါ၏။ ညနေခင်းလေအေးတို့က ခပ်ဖြည်းဖြည်း တိုက်ခတ်လာလေသည်။ ဘာလိုလိုနှင့် ဒီဇင်ဘာကိုရောက်တော့မှာပဲ ဆောင်းရာသီ၏ အနစ်သာရကို အပြည့်အဝရတော့မှာပါ။ အတန်ကြာသည်အထိ နစ်ယောက်သာ ဘာမှမပြောဖြစ်ဘဲ ငြိမ်နေမိ၏။ 'ဇေယျာ'က

သူပြောမှာကို စောင့်နေပုံပါ။

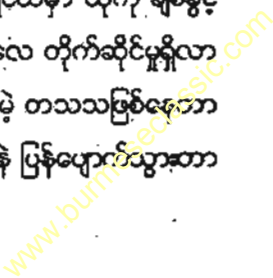
"ခုထိ မင်းကိုငါ အားနာနေတုန်းပါပဲ ဇေယျာ။ အစားပြန်ပေးနိုင်တဲ့ကိစ္စမို့ အဲဒီအကြွေးကို ဒီဘဝ ငါပြန်ဆပ်နိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး"

"မလိုပါဘူး သန့်ဇင်ရာ။ ပြီးတာတွေ အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့လိုက်ပါ။ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်တည်တည်ကိုပဲ မင်းမြင်ကြည့်။ အနာဂတ်အတွက် လုပ်ဆောင်စရာတွေ အများကြီးရှိနေတာကို တွေ့ရမှာပါ"

"သမီးရဲ့နာမည်ကို မေးကြည့်မှပဲ မင်းရင်ထဲကို ငါ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်လိုက်ရတာပါ ဇေယျာ"

'ဇေယျာ' တစ်ချက်မျှ ရယ်လေ၏။ အမှန်တကယ်မှာဖြင့် သူစိမ်းနစ်ယောက်အဖြစ်မှာ ချစ်သူမျိုးက စိမ်းသက်နေပြီး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းမျိုးကဖြင့် တစ်သက်တာ ခင်မင်မှုဖြင့် နောင်တွယ်မှု ပိုရည်ကြာနေတာပါလေ။ သူ့ပခုံးကို ခပ်သာသာ ပုတ်လျက် 'ဇေယျာ' တ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ပါသည်။

"အလွမ်းပြေသဘောပါ သန့်ဇင်။ ရင်ထဲမှာ ယုကို ချစ်ခွင့် ချေလို မချစ်နိုင်တော့တာတောင်မှ တစ်ခါတလေ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလာတိုင်း သတိရမိတာမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တသသဖြစ်နေတာမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ ဖျတ်ခနဲ မှတ်မိ၊ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပျောက်သွားတာ

မျိုးလေး။ ငါပြောတာ မင်းသိမှာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အတွက်နဲ့ မင်းတို့ လမ်းခွဲခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

“ဖူးစာမင်ရည်ကျွဲတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်။ သန့်ဇင်။ အခု ငါ့ဘဝမှာ သမီးနဲ့ဖန်း ရှိနေပြီ။ သူတို့က ပထမနေရာယူသွားပြီး ငါ့မိဘတွေက ဒုတိယနေရာမှာ ပြောင်းနေလိုက်ရတယ်။ ဦးစားပေးရတဲ့အဆင့်ကို ဆိုလိုတာပါ”

“အင်း”

“ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ ရွေးချယ်ရတာပါ သန့်ဇင်။ အခု ငါ့မိသားစုနဲ့ ငါ ပျော်ပျော်နေနိုင်ပါပြီ။ အရင်လို လပ်လျားလပ်လျား အချိန်မဖြုန်းနိုင်တော့ဘူး။ လူလွတ်ဘဝမှာ ဘယ်လိုပဲ စိတ်ကြိုက်ပျော်ခဲ့ပါစေ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာတော့ အချိန်တန်ရင် ချည်တိုင်ကို ပြန်လာရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့ကုန် စိတ်ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ညနေပြန်လာချိန် သမီးရဲ့မျက်နှာလေး မြင်တာနဲ့ ငါ အမောပြေတတ်နေပြီ”

“ငါ ဝမ်းသာပါတယ် ဇေယျာ”

“မလိုပါဘူးကွာ။ မင်းလည်း အခြေကျသင့်ပြီသန့်ဇင်။ တစ်သက်တာမလွတ်နိုင်မယ့် ထောင်ထဲတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းကို အတင်း

တွန်းမပို့ချင်ပါဘူး။ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါလို့ပဲ အကြံပြုချင်ပါတယ်”

အချိန်မဖြုန်းနိုင်တော့ပါတဲ့။ ဒါဖြင့် သူက ‘ဇေယျာ’ ၏ တစ်ရက်တာအချိန်ကို ဖွဲ့ယူနေသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။ မှန်ပါသည်။ လူလွတ်နှင့် အိမ်ထောင်သည်ဘဝက အတော်လေးကို ခြားနားသွားပြီပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း တချို့အိမ်တွေမှာ ‘လူလိုသိပါ’ လို့ စာတမ်းချိတ်ထားကြတာ ဖြစ်ပေမည်။

“ငါ ပြန်တော့မယ်”

“ဟောဗျာ၊ ဘာမှ မပြောတော့ဘူးလား”

“ပြန်လာတဲ့နေ့က သူ့ကိုတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“လေဆိပ်ထဲမှာ”

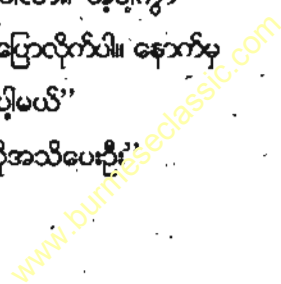
“နွတ်ဆက်လိုက်သေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“သန့်ဇင် ... သန့်ဇင် ... ဒီလောက်နှစ်တွေကြာလာတာ တောင်မှ မင်းဒဏ်ရာက အကင်းမသေသေးပါလား။ အံ့ပျိုကွာ”

“ပြန်ဦးမယ် ဇေယျာ။ မွှေးကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ နောက်မှ မင်းပိတ်ရက် အေးအေးဆေးဆေး လာတွေ့ပါ့မယ်”

“အေးပါ ... ရွှန်းနဲ့ Ok ရင် ငါ့ကိုအသိပေးဦး”

၂၂၂ ♥ မယဒွါမောင်

ခေါင်းကိုသာ ပြန်ညှိတ်ပြလိုက်၏။ ကားပေါ်တက်လိုက်စဉ်
ခြံမီးတွေလင်းလာလေတော့သည်။ အထီးကျန်ညတွေကို ဖြတ်သန်းရ
ဦးမှာပါလား 'ကျော်သန့်ဇင်'။

အခန်း(၁၉)

Taxi ကို လက်ပြတားလိုက်ပြီး လက်ဖြင့်ဆွဲလာပါသည်
Luggage ကို နောက်ခန်းထဲရှိခုံမှာပင် ထည့်ကာ ဘေးမှာ လှုပ်
ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ အိမ်လိပ်စာကိုရှုတ်ပြရင်း မောင်းရမည့်လမ်းကိုပါ
ညွှန်လိုက်ပါသည်။ (၁၀) မိုင်လမ်းဆုံမှာ ကားလမ်းကျပ်မည်၊ ပြီးလျှင်
ကျောက်တော်ကြီးဘုရားလမ်းကွေ့မှာ ကျပ်နေဦးမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်
လမ်းသစ်လမ်းဆုံမှာ ပွိုင့်မိပြီး ကြားဦးမှာပါ။

“ဦးလေး”

“အေး... ပြောသမီး”

“လမ်းသစ်ကို ဆက်မမောင်းဘဲနဲ့ အဲဒီ ဒီအုံကုန်းလမ်းကို ချိုးလိုက်ပါလား”

“စော်ဘွားကြီးကုန်းလား၊ နံ့သာကုန်းလား၊ ရောက်မှာ သမီး ရဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီကုန်းကဆင်းလိုက်ပြီး ကွေ့ပြီးဆက် မောင်းရင် ဝိုင်းတို့အိမ်ကို အမြန်ရောက်မှာမို့လို့ပါ။ ဒီတိုင်းသာ မောင်း နေရင် တစ်နေ့ကုန်သွားလိမ့်မယ်”

“အေးအေး”

Taxi ဒရိုင်ဘာကို လမ်းသေချာညွှန်နေရာသဖြင့် အိပ်ပိုက်ပြီး မလိုက်ဖြစ်တော့ပါ။ လက်ညှိုးဖြင့် ဟိုညွှန် ဒီပြလုပ်ရင်း ‘ဝိုင်း’ တို့ ဟိုက်ပတ်ထိပ်ကို ရောက်လာရတော့၏။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မောင်း တတ်ရင် Gas ချွေတာရာ ရောက်ပါတယ်။ ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်ဝိုင်းလိုက် ပြီး ကားခရုင်းကာ ဆင်းလိုက်ပါ၏။

“ဝိုင်းချစ်ပြန်လာပြီဟေ့!”

“ကူသယ်ပေးပါ ကိုညို”

“အေးအေး”

ရေမြောင်းကူးတံတားရှိတာမို့ အိတ်ကို မသယ်နိုင်၍ ဆံပင် ညှပ်ခိုင်းမှအစ်ကိုကို အကူအညီတောင်းလိုက်ရပါ၏။ ‘မေ’ က ဟိုမှာ

စင်နေပြန်ခဲ့ပြီမို့ အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် ထပ်လျော့ပြန်လေပြီ။ မေမေ တတော့ ကိုကို အိမ်ထောင်ကျသွားပြီးကထည်းက နေသားကျနေပြီမို့ ခြေသာမှာပါ။ ‘ဝိုင်း’ မှာသာ ပူဆာမုန့်ဖိုးတောင်းဖို့ အစ်မတစ်ယောက် လျော့ပြီ မဟုတ်လား။ မတည့်အတူနေ ဝမ်းကွဲအစ်မနှင့်သာ နောင်ကိုန် ချပြီး ရှေ့ဆက်ရပေမည်။

“ငါ့တူမကြည့်လိုက်ရင် ဘာမှ ပုံပြောင်းမသွားဘူး။ ခုံရင်းက ခုံရင်းပဲ။ ဖြူလာတာမရှိ ဝလာတာမရှိ”

“ဝိုင်းတို့အမျိုးက အရိုးမျိုးပဲကို”

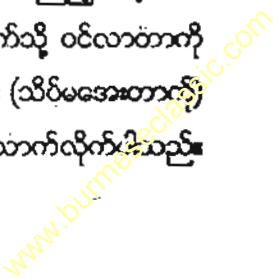
“ဒါဖြင့် .. ငါက ဘာလဲ”

‘မမမီးမီး’ ကျွဲရှင်လိုက်ပြန် ဆင်းလာသည်နှင့် တိုးလေ၏။

Wedding Ceremony ကို memory stick ဖြင့် ကူးလာပေးသဖြင့် အောက်စက်မှာတပ်ပြီး မိသားစုအကုန် တိုးတွေကြည့်နေကြလေသည်။ မောမောနှင့်ပြန်လာသည့် ‘ဝိုင်း’ ကို ဘာမှတောင် ကျွေ့ဖို့ သတိမရ ကြပါလားနော်။

“မီးမီးက ပြန်လာမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်တော့မယ်”

‘မမမီးမီး’ က ‘ဝိုင်း’ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဝင်လာတာကို လိုက်လာလေ၏။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေပုလင်း (သိပ်မအေးတာကို) ယူ၍ ဖန်ခွက်ထဲ ရေလောင်းထည့်ကာ မော့သောက်လိုက်မိသည်။

‘မမ’ မင်္ဂလာဆောင်မှာ စိတ်ရောလူပါ မောခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

“ဝိုင်းချစ်”

“အင်း”

“နင့်နားကပ်ရော phone ဝါ နင့်စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ ထည့်သိမ်းထားပေးတယ်”

“အင်းပါ”

“ကိုစိုပြေ phone ဆက်ထားသေးတယ်”

“မမမီးမီးကိုလား”

“နင့် phone ကို ဆက်လို့ တစ်ကြိမ်ပဲ ငါ လက်ခံပြောခဲ့တာပါ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“နင်ပြန်လာရင် ဆက်ဆက်တွေ့မယ်လို့ ပြောပေးပါတဲ့”

“ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“အေး... ငါသွားပြီ”

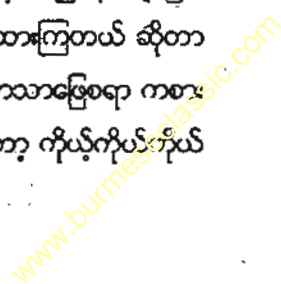
အိမ်ရှေ့မှာ ဆူညံအော်ဟစ်နေကြသဖြင့် အနားယူရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်ခန်းထဲမှာ ဘွားဘွားက ခုတင်ဖြင့် မအိပ်တတ်သဖြင့် ကော်ဇောထက် မွေ့ရာခပ်ထူထူခင်းထားပေးတာ အဆင်သင့်ပဲမို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပစ်လှဲခဲ့ရလျက် အိပ်လိုက်မိပါ၏။

‘ဝိုင်း’ ပြန်ရောက်ပြီ ‘ကိုကို’။ မပြတ်ဘဲ တည်းတည်းလေး တျန်နေသေးတဲ့ ကြိုးကို တိခနဲ ဖြတ်ပေးရမှာ မဟုတ်လား။ တွေ့ကြစို့ပြောလည်း ‘ဝိုင်း’ က မတွေ့တွေ့အောင် သွားတွေဦးမှာပါ။ ရင်ထဲ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရပါသည့် အစိုင်အခဲကို ဖွင့်မထုတ်ရလျှင် သေသွားနိုင်သည်လေ။

“အချစ်” ဆိုတာ ‘ဝိုင်း’ အတွက် ‘အဆိပ်’ များဖြစ်နေပြီလား။ တစ်ကြိမ်ချစ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ လမ်းခွဲခဲ့ရတာလေ။ အခုနောက်တစ်ကြိမ် ရင်ခုန်ရင်း နောက်တစ်ခါ ထပ်ချစ်မိပေမယ့် ဒီတစ်ခေါက်လည်း ကျောခိုင်းနှုတ်ဆက်ရပြန်သတဲ့။

‘ကိုကို’ ‘ကိုကို’ အမေက ‘ဝိုင်း’ ကို ‘ကိုကို’ နဲ့ သဘောမတူချင်မှန်း သိခဲ့ပါတယ်။ နှိမ်ချင်တဲ့အကြည့်၊ နှိမ်ချတဲ့အပြုံး၊ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားပြတဲ့ မျက်နှာမဲ့အရယ်တွေကို ‘ဝိုင်း’ က အခုအချိန်ထိ မေ့ခဲ့သေးပါလေ။ ‘မမ’ Wedding ကိစ္စကြောင့် ဝိုင်း ကူပေးရင်း အလုပ်ရှုပ်စဉ် ခဏလေးမှာသာ ရင်အပူက ခဏတာမျှ ငြိမ်းခဲ့ရုံပါ။

ဒီဖြေကိုပြန်လာတဲ့အခိုက် ဒီရင်ခွင်ကိုအမှတ်ရပြီး နာကျင်ခြင်း စာ ပိုက်တွေ့မိပြန်ပါရော မဟုတ်လား။ ချစ်သူထားကြတယ် ဆိုတာ ချို့က သူများတွေအတွက် အပျော်တမ်း စိတ်အာသာဖြေစရာ ကစားခြင်းမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ‘ဝိုင်း’ ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

ထက် ပိုချစ်လို့ ရွေးချယ်တာဟုသာ ယူဆမိခဲ့တာပါ။

တစ်ကြိမ်ရခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာကို သက်သာစေလိုတဲ့ အစားထိုး ကုသမှုတစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဘယ်အရာကိုမဆို ရင်နှင့်ရင်းရတာချည်း ပါပဲ။ ဒီနှလုံးသားက ချစ်စေချင်လို့ ဒီရင်ဘတ်ထဲက ချစ်ခိုင်းလို့ ဦးနှောက်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ခေါင်းညှိတ်လက်ခံခဲ့ရတာပဲ မဟုတ် လား။

မုန်းဖို့လွယ်ပေမယ့် မေ့ခွဲခွဲလွန်းတာကို ငယ်နုသည့် အရွယ် ကတည်းက သိခဲ့ရတာပါ။ နောက်တစ်ကြိမ် ရင်နာခွင့်၊ နောက်တစ်ခါ အက်ရာထင်ခွင့်၊ နောက်ထပ်တစ်မျိုး စူးအောင့်နာကျင်ခွင့်မျိုး မလိုချင် ပါလို့ သူ့ကို အဖြေပေးပြီးကတည်းက 'ဝိုင်း' ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

“တိတိပပ ချစ်သူမရှိခဲ့လို့ ကျေးဇူးပါ” ဆိုတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးက ထွက်လာသည့် စကားတို့က လေနှင့်အတူ လွင့်ပါကုန်လေသလား။ ပြောတော့ဖြင့် မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်တာဆိုပြီး လက်တွေ့မှာဖြင့် 'ဝိုင်း' ကို ပထမဦးစားပေးခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့ပါလေ။

Phone ခေါ်လိုက်တိုင်း သူမေမေ ဘေးနားမှာရှိပါက 'ဝိုင်း' ၏ phone call ကို သူလုံးဝမကိုင်ပါ။ 'ဝိုင်း' နှင့်အတူတွေ့စဉ်မှာ သူ မေမေခေါ်သည်နှင့် ပြန်ချင်ပြီပြောတာက ဘယ်နှကြိမ်တောင် ရှိခဲ့ပါသလဲ။ အမေဖြစ်သူနှင့် သားဖြစ်သူကြားမှာ 'ဝိုင်း' က လူပို

သက်သက်သာ ရှိခဲ့ရုံထက် မပိုပါလေ။

သူမေမေကို ချစ်တာနှင့်မတူတာဟု ချေပချင်မှာပါပဲ။ လောက မှာ (၅၂၅) နှင့် (၁၅၀၀) မတူမှန်းလည်း သိထားကြမှာပါ။ သို့သော် ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ချစ်ခြင်းအလုံးစုံကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြမှာချည်း ပါပဲ။ မိခင်လောက် မချစ်မှတော့ (မချစ်နိုင်မှတော့) 'ဝိုင်း' ကိုချစ်တာ အလကားပဲဟုသာ မြင်မိပါ၏။ ကွယ်ရာမှာ တမ်းတပြီး လွမ်းတသသ ဖြစ်ရတာကို မုန်းလွန်းပါသည်ဟု ပြောခဲ့ပါလျက် တမင်တကာပင် နှိပ်စက်ခဲ့တာများလား 'ကိုကို' ရယ်။

“သမီးငယ်”

ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်နှင့်အတူ မေမေခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရပါ၏။ ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေပါသည့် မျက်နှာကို မေမေ မမြင်စေချင်ပါ။ နံရံဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် အပေါက်ဝကို ကျောပေး ထားပြီး ငြိမ်နေမိလေ၏။ ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်လိုက်ပါသည့် မေမေခြေသံ က အခန်းဝမှာ ရပ်သွားပါသည်။ လိုက်ကာကို ဖယ်ကြည့်ပြီထင်ပါခဲ့။

“ငါ့မြေး အိပ်ပျော်နေပြီထင်တယ်။ နားပါစေ သမီးငယ်၊ ခရီးပန်းလာတာကို”

“ဘာမှမစားဘဲ အိမ်ပေါ်တက်သွားတာမို့ လာကြည့်ကာမိ မေမေ။ ဗိုက်ထဲ အစာမရှိရင် ဘယ်ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ပါ့ထေ”

“နိုးတော့ စားမှာပေါ့ကွယ်”

ဘွားဘွားက အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှာ ခုံဖြင့်ထိုင်၍ ပုတီးစိမ် နေရာမှ လှမ်းပြောလိုက်ပုံပါ။ မေမေ ပြန်ဆင်းသွားမှန်းသိလေမှ မျက်ရည်က တပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပို၍ စီးကျလာသဖြင့် ကျိတ်နှိုက်လိုက် မိ၏။ မငိုဘူးဟု တင်းထားခဲ့သမျှ စိတ်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ရုံပါ။ ‘မမ’ ကိုလွမ်း၍ ငိုသည်ဟုပဲ ထင်ကြပါစေလား။

ကိုယ့်သားသမီး ဗိုက်မပြည့်မှာကို မိဘတိုင်းစိုးရိမ်တတ်ပါ လား။ သို့သော် တော်ရုံသင့်ရုံပေါ့နော်။ သူ့မေမေလို ကြောင်သားချီ သည့်နှယ် သွားလေရာခေါ်တာမျိုး။ ကြက်သားအုတ်မကြီးနယ် အုတ် သိမ်းထားချင်တာမျိုးလောက်အထိတော့ မဟုတ်ကြပါဘူး။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်သည်နှင့် ရင်ငွေ့အောက်က လွတ်ပေးကြတာချည်းပါပဲ။

ဘွားဘွားမကြာခဏ ဆိုဆုံးမခဲ့သည့် စကားတို့ကို ပြန်ကြား ယောင်မိပါ၏။ တရားဖြင့် မွေ့လျော်နေပါသည့် ဘွားဘွားက စိတ် အေးချမ်းရာသလောက် ချစ်ခြင်းဖြင့် ပျော်မွေ့နေပါသည့် ‘ဝိုင်း’ မှာဖြင့် စိတ်တွေ ပူလောင်မြိုက်နေခဲ့ရတာပါလေ။

“မြတ်သောစိတ်၏ အကြောင်း (၅) ဖြာ”

- (၁) တန်ဖိုးထားတတ်ရမည်။
- (၂) ကြင်နာစာနာတတ်ရမည်။

- (၃) သနားနာတာတတ်ရမည်။
- (၄) ခွင့်လွှတ်တတ်ရမည်။
- (၅) စွန့်လွှတ်တတ်ရမည်။

ဒီ (၅) ချက်စလုံးကို သိနားလည်ထားပါက လောကဝံ (၅) ဝါးအထက်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်ပြီး ဘဝကို ရောင့်ရဲရှင်သန်နိုင်မှာပါတဲ့။

‘ဝိုင်း’ တို့ပုထုဇဉ်တွေရဲ့ သဘောသဘာဝအတိုင်း လူတွေမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးတွေနဲ့ နေ့စဉ် အပူမီးထဲမှာ မေ့လျော့ပြီး ပျော်ပိုက်နေခဲ့ကြတာပါလေ။ ‘ဝိုင်း’ ကိုယ်တိုင်လည်း လူထဲက လူတစ် ယောက်မို့ ဒီပင်လယ်ထဲမှာ မျောချင်တိုင်း မျောပြီး မောချင်တိုင်း မောနေမှန်း သိနေပါသည်။

သို့သော် ပထမအရွယ်ကိုကျော်၍ ဒုတိယအရွယ်မှာဖြင့် ဥစ္စာ ရော ကြင်ယာပါ ရှာချင်သည့်သဘာဝကို တွန်းလှန်နိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ လေ။ ချစ်ခွင့်ရှိခိုက် ချစ်ပြလိုက်ရုံပါ။ ဒီထက်မပိုပါဘူး။ သို့သော် အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲအတိုင်း အတူတူနေခွင့်မျိုးကိုတော့ သဘာဝ အတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ချင်ရုံပါ။

ချစ်ပြီးမှတော့ နောက်ဆုတ်ဖို့ပြင်ရဦးမှာလား။ တစ်ကြိမ်ကွဲမှ တဲ့ အသည်းကို ကုစားပေးမယ်ဆိုသည့် ‘ကိုကိုဒေါက်တာ’ က ထိုသို့ ခေါ်ခွင့်မရခင်မှာပင် ‘ဝိုင်း’ ကို ရက်စက်ပြချင်နေတာလေ။

‘ဝိုင်း’ က မိန်းကလေးဖြစ်နေပေမယ့် ပျော့ညံ့ညံ့မိန်းမထဲမှာ တော့ မပါဘူးဆိုတာ ကိုကိုသိထားပါ။

“ဝိုင်းချစ်... ဝိုင်းချစ်”

“အင်း”

“နီးသင့်နေပြီ... ထတော့လေ။ မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူးဆို”

ကိုယ်ခန္ဓာကို ကိုင်လှုပ်နှိုးနေသဖြင့် မျက်ခွံကို အားယူဖွင့် လိုက်ရပါ၏။ ‘မမမီးမီး’ တောင် ပြန်ရောက်လာမှဖြင့် ညနေစောင်း နေလေပြီ။ မိအစ်နေသည့် မျက်နှာဖြင့် မွေ့ရာထက် ငှက်တုတ်ထထိုင် လိုက်ပါသည်။ ခေါင်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကိုက်ခဲနေလေ၏။

“အနီတီကြီးလည်း ထမင်းစားမကောင်းလို့ ဘာမှ မချက် တော့ဘူး။ ညနေဘက် ထမင်းသုပ်စားကြမယ်တဲ့”

“ဝိုင်း၊ မသုပ်ချင်ဘူးနော်”

“အေးပါ... သိပါတယ်၊ ထတော့ ရေလေဘာလေးချိုစမ်း ပါ။ လူက သရဲရုပ်ဖြစ်နေပြီ၊ ငိုထားသေးလား”

“မသိချင်ပါနဲ့”

“မပြောချင်လည်းနေ၊ မပြတ်နိုင်ရင်လည်း မြူမထားဘဲ ပွင့် ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောမှပေါ့။ ကွယ်ရာမှာ မျက်ရည်ကျနေတာ အဖူး

အလုပ်ဟဲ့”

“ဝိုင်းက မမမီးမီးလိုမှ အသည်းမမာတာ”

“နိုင်ရာလူ ပတ်မယမ်းနေနဲ့။ ပါးစပ်ကဖြင့် ခပ်မာမာဆိုပြီး လူက ဒီလိုပျော့မွေ့တော့ ဟိုက ပိုပြီးဖိနင်းပြုချင်တော့မှာပေါ့”

“မမမီးမီး”

“ဘာလဲ”

“ကိုစေ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့သတင်းကြားတုန်းက ဝိုင်းသေး လား”

“မငိုဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရင်ထဲမှာ မနာဘူးလား မမရာ”

“ကံစီခံရာပေါ့ဟယ်၊ ငါမှ လက်မခံခဲ့တာကို။ ကျောခိုင်းပြီး လှည့်ကြည့်ရင် လွမ်းနေမိဦးမယ်။ မျက်ရည်ဆိုတာ အနွှဲတဲ့၊ ချာထိတ်မ ခဲ့၊ မြဲမြဲမှတ်ထား”

အလို! “မျက်ရည်ဆိုတာ အနွှဲ” တဲ့လား။ ဒါဆိုရင်တော့ သူ့ရေမှာ ဒီမျက်ရည်တွေ မကျမိစေဖို့ ‘ဝိုင်း’ အထူးသတိထားရတော့ ရာပါလေ။ တွေ့ကြဦးမှာပါ ‘ကိုစိုပြေ’။

အခန်း (၂၀)

ရေချိုးခန်းမှထွက်လာစဉ် မေမေက ကြက်သွန်ဆီသစ်နေတာ မို့ အိမ်ထဲမှ ညှော်နံ့က မွှေးနေလေတော့၏။ အပျင်းထူနေမိပေမယ့် ဒီမနက် အလုပ်ပြန်စခင်းရမှာမို့ ဝီရိယရှိစွာ ခပ်စောစော ထဖြစ်ပါ သည်။ ငိုထားသည့်အချိန်ဖြင့် ခေါင်းကိုက်ခဲ့ရတာမို့ ညက Para On လိုက်ရတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဘာချက်မလိုလဲ မေမေ”

“ချက်တာတွေပြီးကုန်ပါပြီ။ ဒါက သမီးအတွက် ထမင်းချိုင့် ထဲမှာ သရက်ချဉ်သုပ်လေး ထည့်ပေးလိုက်မလို့ ဆီသစ်နေတာ”

“ငရုပ်သီးစိမ်းနဲ့ သုပ်ပေးပါ မေမေ”

“အေးအေး”

ထမင်းချိုင့်ဆေးပြီး မှောက်ထားတာကိုကြည့်မိစဉ် မမကို သတိရမိလေ၏။ ခါတိုင်းဆို ထမင်းချိုင့်နှစ်စုံစာထည့်နေကျ မဟုတ်ပါ လား။ မေမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ရှုပ်ရင်း ‘မမ’ ကို သတိမရ ဘဲ တမင်မမှတားပုံပါလေ။ အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်တက်လာကာ သနပ်ခါးလူး အဝတ်လဲလိုက်ပါ၏။ ဆံပင်ရှည်နေပြီမို့ ခါတိုင်းလို ဖြင့်သစ်ဆံထုံးလှလှလေး မထုံးဖြစ်တော့ဘဲ ခပ်မြင့်မြင့်လေးစည်းကာ တျစ်ဆံပြီး ကျစ်ပြီးမှ ပုံပုံလေး ထုံးလိုက်ပါသည်။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကို ပါးပါးလေးလူးကာ မျက်ခုံးဆွဲ၊ နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေးပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ခိုးလိုက်ပြီး အလှပြင်တာပြီးလေ၏။ ညက အားသွင်းပြီးသား phone ကို power ဖွင့်လိုက်စဉ် message တွေ တစ်ပြိုင်တစ်ခေါင်းကြီး ဝင်လာလေသည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ လမ်း သွားရင်း ဖွင့်စစ်ရတော့မှာပါပဲ။

ဝန်ထမ်းကတ်ကို Uniform ရင်ဘတ်နေရာမှာ ချိတ်လိုက် ပြီး မှန်ထဲမှာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်တိုင်းကျ လေးမှ ယူစရာပစ္စည်းတွေ သေချာစစ်ကာ slimbag ထဲထည့်လိုက်မိ သည်။ မိုးတွင်းမဟုတ်တော့သဖြင့် ထီးမယူဖြစ်တော့ပါလေ။

“ပဲဟင်းချို ချက်ပေမယ့် သမီးထည့်သွားလို့ မရဘူး ထင်တယ်”

“မထည့်တော့ဘူး မေမေ။ ဘာဟင်းနဲ့ ထည့်ထားပေးလဲ”

“ဘူးညွန့်ကြော်ချက်လေ။ အရည်နည်းနည်းနဲ့ ထည့်ထားတယ်။ တစ်အံ့မှာက သရက်ချဉ်သုပ်နဲ့ ငါးကြော်နပ်၊ ထမင်းက တစ်အံ့”

“Good ပဲ”

“ထမင်းလှိုင်းထားတာ စားသွားဦးလေ။ မေမေ ကော်ဖီဖျော်ပေးထားတယ်။ နွေးတုန်းသောက်သွား”

“မမကို လွမ်းလွမ်းနဲ့ အလုပ်တွေမိပြီး မလုပ်ပါနဲ့ မေမေ။ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ပါဦး”

“အံ့မာ... ငါတို့အမျိုးက အသက်ရှည်တဲ့အမျိုးပါနော်။ ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်ပြောနေပါပြီ။ သမီးသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်၊ မောင်စိုပြေနဲ့ ကောက်နေကြပြန်ပြီလား”

“ကောက်တာထက် ပိုပြင်းစာယ်အန်တီကြီးရေ”

“မမမီးမီးနော်၊ အချွန်နဲ့ မပြန်ပြီ”

အိပ်ရာမှနိုးပြီး ရေချိုးရန် ဆင်းလာပါသည် ‘မမမီးမီး’ က ‘ပိုင်း’ ကို စလိုက်လေ၏။ ထမင်းကြော်တစ်ပန်းကန်ကို ပြန်ပြန်စားကာ

ကော်ဖီနှင့် မျှော့ချလိုက်ရပါသည်။ ဘိုစာနှင့် ဗမာစာကို တစ်ခါတည်း ရောထည့်မိပြန်ပါရောလား။ မေမေပြင်ပေးသမျှ အကုန်စားပြီးမှ အလုပ်သွားရန် ခုံမှထလိုက်ပါ၏။

“ပိုင်းသွားတော့မယ် မေမေ၊ ဘာမှာဦးမလဲ”

“အပြန်စောရင်တော့ သစ်သီးလေး နည်းနည်းစီ ဝယ်ခဲ့ပါ သမီး။ မနက်ဆွမ်းတော်ကပ်ရအောင်၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရွှေးခွဲဦးနော်”

“ဟုတ်!... ဘိုင်း!... မားမီ”

“ရွတ်!”

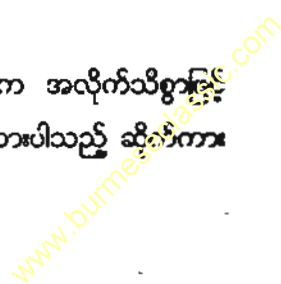
“အရှူးမ အရှူးထပြန်ပြီ”

မေမေပါးပြင်ကို မွှေးမွှေးပေးလိုက်ပြီး steel ချိုင့်ကို ဆွဲယူ၍ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ နောက်ထပ်တစ်ရံ ဝယ်ထားပါသည် ကြီးသိုင်းဖိနပ် အပြားကို ဘူးထဲမှ ထုတ်စီးလိုက်ပါသည်။ Uniform ဝတ်ထားပါသည် မိန်းကလေးက ဖိနပ်အမြင့်နှင့် ကြွကြွရွရွလေး ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဆိုက်ကားဟေ့!”

“လာပြီ အစ်ကိုရေ၊ လာပြီ”

ဆိုက်ကားခေါ်ပေးပါသည်။ လမ်းဆုံမှာရပ်ထားပါသည် ဆိုက်ကား

တွေထဲမှ စီးနေကျလူက ခပ်မြန်မြန်မောင်းလာလေ၏။ လမ်းတွေ
ခင်းပြီးနေပြီမို့ ဘာစီးစီး အမြန်နှုန်းဖြင့် ကားဂိတ် (လမ်းမကြီးထိပ်)
ကို လျော့ခနဲ ရောက်လေ့ရှိပါသည်။

“လေးလိုက်တာ”

“ညည်းဝလာလို့နေမှာပေါ့”

“အာ ... ဦးနိုင်ကြီးကလည်း မဝပါဘူး။ ဒီမှာ Uniform
က fit ဝဲ”

“ဟား ဟား ဟား ... စတာပါ ငါ့တူမရာ။ နည်းနည်းမှ
အစမခံပါလား”

“တခြားနည်းနဲ့ စချင်စပါ။ ပိန်တာ ဝတာမျိုးနဲ့တော့ မစပါနဲ့။
အိမ်မှာ မမမီးမီးနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လွန်းလို့”

“ဟို ဆရာမလေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

နှုတ်မှစကားလည်းပြောရင်း Phone ကိုဖွင့်ကာ mes-
sage တွေ စစ်လိုက်ပါ၏။ သိပ်အရေးမကြီးတာမှန်သမျှ ဖတ်ရင်း
Delete လုပ်ကာ ဖျက်ပစ်ရပါ၏။ Boss မမပို့ထားတာကိုတော့
သေချာမှတ်ရပါသည်။ အလုပ်ကိစ္စမို့ အရေးကြီးသည်ကို။ လမ်းထိပ်
ရောက်ပြီမို့ ဆိုက်ကားခပေးကာ တစ်ဖက်လမ်းကို ကူးလိုက်၏။ မြို့ထဲ

သွားမည့်ကားကို စောင့်ရင်း Phone ကို ဆက်ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“မျက်မှန်လိုတော့မှာပဲ။ ဒီလောက် ပြူးပြီ game ဆော့နေ
ရလား”

“အလုပ်ကိစ္စရင့်၊ အလုပ်ကိစ္စ၊ အားအားလျားလျား game
ဆော့ဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

လူက ထုံးစံအတိုင်း (ဘေးမှစလိုက်သည့်လူကို) ပက်ခဲနဲ
ပြန်ပြောလိုက်မိကာ မျက်စောင်ပါ ထိုးလိုက်မိ၏။ Bus လာနေပြီမို့
ရန်ဆက်မတွေ့ဖြစ်တော့ဘဲ ကားပေါ်တက်လိုက်ရပါသည်။ ရုံးချိန်စော
နေသေး၍ ကားပေါ်မှာ လူရှင်းသလောက်ပါပဲ။

“ဘယ်နှယောက်လဲ မမလေး”

“တစ်ယောက်တည်းရင်နေတာ ရှင်မြင်ဘူးလား။ မျက်စိ
သွားစစ်ဦး”

“ရာသီဥတု မသာယာဘူးဟေ့၊ သတိထားကြ”

စပယ်ယာကို ကားခပေးစဉ် အစခံပြေန်လေ၏။ ရော်! လူကို
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စချင်နောက်ချင်နေကြပါလိမ့်။ စိတ်ထဲမှာ သတိတွေ့ကာ
အလုပ်ကိစ္စကိုသာ တွေးလိုက်ရပါသည်။ Computer မှာ mail
စစ်ရမယ်။ ဆိုင်အသစ်နှစ်ဆိုင် ပစ္စည်းမှာထားတာ သွားပို့ရမယ်။
စတိုခန်း ဝင်ရမယ်။ ဒါပါပဲ။ ဆင်းရမည့်မှတ်တိုင်ရောက်ပြီမို့ ဂွေအုပ်

ကြားထဲမှ တိုးဆင်းလိုက်ပါသည်။ ကုမ္ပဏီရှိရာလမ်းသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းခဲ့ရလေ၏။ Phone မှ message ဝင်သံကြားပေမည့် အလုပ် ရောက်နေပြီမို့ မကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။ Time card ကို စက်ထဲထည့် လိုက်ပြီးမှ အလုပ် ခန်းရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းက Hall ထဲမှာရှိပြီး 'ပိုင်း' ထိုင်ရသည့် အခန်းထဲကိုတော့ မဝင်စေရပါ။ အရေးကြီးသည့် စာရွက်စာတမ်း စာချုပ်တွေက 'ပိုင်း' နှင့် 'Boss မေ' ရှိနေသည့် ဒီရုံးခန်းကိုဖြင့် တာဝန်ရှိသည့် 'ပိုင်း' နှင့် 'မေထားထားစံ' သာ ဝင်ခွင့်ယူထားတာပါလေ။

“ပိုင်းချစ်ရောက်ပြီလား”

အပြင်မှ မေးသံကြားရပေမယ့် Mail box မှ print ထုတ် နေတာကိုသာ အာရုံစိုက်နေသဖြင့် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါချေ။ စာရွက်တွေ ကို နှစ်ရွက်စီကူးဖြစ်တာမို့ file ဖြင့်တွဲကာ သိမ်းရမှာကို အံ့ဆွဲဖွင့်၍ ထည့်သိမ်းလိုက်ပါသည်။ ယူသွားရမည့်စာရင်းကို သေချာစီထပ်ကာ pin ဖြင့် တွဲထားလိုက်ပါသည်။

Mart တွေ phone ဆက်ပြီးမှာထားပါသည့် စာရင်းတွေက Daet တိုင်းအပြည့်မို့ ပစ္စည်း list ကို မျိုးတူတာ အရင်ရွေးနေမိစဉ် ရုံးခန်းတံခါးပွင့်သွားပါ၏။ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိစဉ် Boss မမက အပြုံးဖြင့် ဝင်လာလေသည်။

“Morning မေ”

“Morning ဝါ ပိုင်းချစ်။ Leave ယူလိုက်တာနဲ့ အလုပ်တွေ ဖို့နေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်များတာပဲ”

“ကားမောင်းဖို့နဲ့ သယ်ဖို့ ကောင်လေးတွေ ခေါ်သွားနော်။ ထစ်ယောက်တည်း သိမ်းကြိုးလုပ်မနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေ”

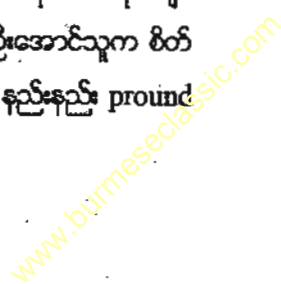
“စိုပြေနဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား”

“ရှင်!”

“ဪ... မေးကြည့်တာပါ ပိုင်းချစ်ရဲ့။ ဘာလို့လန့်သွားရ တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘယ်ကနေ ဘယ်လို သတင်းရသွားမှန်းမသိဘူး။ မမကို မေ့တောင် phone ဆက်မေးသေးတယ် ပိုင်းချစ်ရဲ့။ ဝန်ထမ်းရဲ့ personal မို့ မမနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ အပြတ်ပြောလိုက်ရတယ်။ ပိုင်းချစ် သိထားဖို့က သူတို့မိသားစုမှာ စိုပြေနဲ့ အန်ကယ်ဦးအောင်သူက စိတ် သဘောထားပြည့်ပြီး မေ့သွားနဲ့ အန်တီသပြေညိုက နည်းနည်း proud ဖြစ်တယ်”

“ဝိုင်း သိပါတယ်”

“တွေ့ဖူးပြီးပြီပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သုံးလေးခါလောက်ပေါ့”

“ဘယ်လိုလဲ၊ လိုလိုလားလားရှိရဲ့လား”

ပြန်မဖြေမိပါ။ ပထမတစ်ကြိမ်မှာတင် အဖုအထစ်ရှိခဲ့ရပြီး နောက်ထပ်အကြိမ်တွေမှ မရယ်မဲပြီးနိုင်ပေမယ့် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ဖြင့်သာ ညှဉ်ခံခဲ့တာပါလေ။ မေမေနှင့် မရင်းနှီးပေမယ့် ဆွေမျိုးထဲမှာ အသိတွေရှိသဖြင့် ထိုလူတွေကတစ်ဆင့် ‘ဝိုင်း’ တို့ကို သဘောမတူချင် ကြောင်း အထက်စီးဆန်ဆန် သတင်းရောက်စေတာ မဟုတ်ပါလား။

‘မမ’ အိမ်ထောင်ကျသွားသဖြင့် မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာ အောင် ‘ဝိုင်း’ က ဂရုစိုက်နေရတာပါ။ ဒီကြားထဲ ဒီသတင်းဆိုးသာ မေမေကြားသွားပါက ပြဿနာဖြစ်တော့မှာလေ။ နဂိုကတည်းက ‘ဝိုင်း’ စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည် ချစ်သူ၏အဆိုးအကောင်းကို ‘ဝိုင်း’ ပင် ခံယူဖြေရှင်းဖို့ အပြတ်ပြောထားတာ မဟုတ်ပါလား။

‘ဝိုင်း’ ကိစ္စနှင့် မေမေပါ အပြောခံရပြီး စိတ်ဆင်းရဲရပါလျှင် မိသားစု ဆွေမျိုးတွေ အပြောဖြင့် ပြစ်တင်ခံရတော့မှာ အသေအချာ ပါလေ။ ဒီတော့ ‘ဝိုင်း’ သာ စိတ်ပြတ်သားဖို့ လိုနေပြီမဟုတ်ပါလား။ သူများတွေတော့ ဘယ်လိုအဆင်ပြေကြမုန်းမသိပါ။ ‘ဝိုင်း’ မှာဖြင့်

“အဆိုတော်ဝိုင်းထီးဆိုင်” ၏ သီချင်းထဲကလို နှလုံးလမ်းကြောင်းမှာ တွန်းခံနေတာထင်ပါရဲ့။

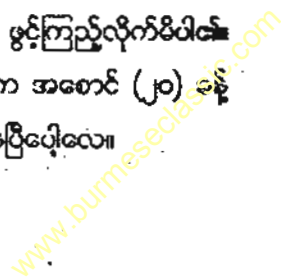
“ဝိုင်း စတိုသွားလိုက်ဦးမယ် မမ၊ ပြီးတာနဲ့ ပစ္စည်းပို့တော့ ဝယ်နော်”

“Ok! ဖော်မျိုးဦးတို့ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး ဂိုဒေါင်ရှိရာဆီ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ စတိုထဲမှ ပစ္စည်းပုံတွေကို ချခိုင်းပြီး စာရွက်စာရင်းအတိုင်း ရွေးထည့် စေပြီး ပုံးကိုပိတ်ကာ အပေါ်မှ ဆော့ပင်ဖြင့် ဆိုင်အမည်ကို ‘ဝိုင်း’ ကိုယ် တိုင် ရေးလိုက်ပါသည်။ ဒီမှာပင် အချိန်အတော်ကြာနေပြီမို့ ဒီတစ်ရက် တည်း အပြီးပို့နိုင်မည်မထင်ပါ။ မြို့ထဲဆိုင်တွေပဲ ပြီးမည်မို့ ထိုဆိုင်တွေ ပို့ရမည့်ပုံးတွေကိုသာ ပစ္စည်းသယ်ပို့သည့်ကားပေါ် တင်ခိုင်းရလေ၏။ နောက်နေ့ပို့ရမည့်ပုံးတွေကို သပ်သပ်စီခိုင်းထားကာ တခြားပစ္စည်းပုံး တွေနှင့် မရောမိစေရန် စတိုစာရေးမလေးကို သေချာမှာရပါသည်။

ကားပေါ်တက်၍ သုံးယောက်သား ထွက်ခဲ့စဉ် message တစ်စုံစုံ ရောက်နေပါသည့် phone ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူ့ထံမှ ပို့ထားသည်က အစောင် (၂၀) နေ့ မို့နေလေသည်။ ပြန်ရောက်နေပြီမုန်း သိနေပြီပေါ့လေ။

တစ်စောင်ချင်းပြန်မရေးတော့ပါဘဲ 'နားရက်တွေ့မည်' ဟု သည့်စာကြောင်းကိုသာ ရေးဖို့လိုက်ရလေ၏။ အလုပ်ရှုပ်ပြီး ပင်ပန်းဖို့က တစ်နေ့ကုန်မို့ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက်ဖြင့် မောပန်းနေလေပြီ။ ကောင်လေးတွေ ပစ္စည်းသယ်ရစဉ် 'ပိုင်း' ပင် ကားတစ်လှည့်မောင်း ပေးလိုက်ပါသည်။ ကိုယ်တိုင်သယ်ပြီးပို့ရတာလည်း ရှိသဖြင့် ဟန်တစ်ခွဲ သားဖြင့် ထိုင်လိုက်၍ မရပါချေ။ နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်က (၂) နာရီတိုးနေပြီမို့ အဆာလွန်ကာ သိပ်မစားဖြစ်ဘဲ ကုမ္ပဏီမှာ တအောင့် လေးနားလိုက်ရပါ၏။

ညနေပိုရမည့်ဆိုင်က ဆိုင်ဟောင်းသုံးဆိုင်နှင့် ဆိုင်သစ် နှစ်ဆိုင်မို့ ညနေ (၅) နာရီကျော် အိမ်ပြန်လို့ ရနိုင်မည်ဟု ခန့်မှန်းထား မိပါသည်။ ဆိုင်သစ်တစ်ခုက ပစ္စည်းအမျိုးလည်းစုံပြီး အတော်များများ မှာထားသဖြင့် နောက်ဆုံးမှ ပိုရမည်ဖြစ်လေ၏။ ကားဖြင့်ထွက်လာပြီး နောက် နာရီတစ်ချက်ကြည့်ကာ ကောင်လေးတွေ ပင်ပန်းမှန်းသိ၍ အအေးအရင်တိုက်ပြီးမှ ဆိုင်သစ်ထံ လှမ်းခွဲကြပါသည်။

အကယ်၍သာ ထို Mart မှာ 'ကိုကြီး' ၏ သက်ဆိုင်သူ ရှိနေမှန်း သိခဲ့ပါက 'ပိုင်း' ကိုယ်တိုင်သွားဖို့မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကံကြမ္မာဆိုသည်က ကိုယ်ထင်သလို ကိုယ်ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာ တာမှ မဟုတ်တာလေ။

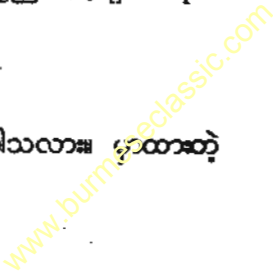

အခန်း (၂၁)

“ကေရီ Mart” ရှေ့မှာကားကိုရပ်လိုက်ပါ၏။ လက်ထဲမှ voucher အုပ်ကိုကိုင်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ တစ်နေ့ကုန် ဝင်ပန်းခဲ့သမျှ ညနေ (၅) နာရီတိုးမှသာ ဒီဆိုင်ကို နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့ ရလေ၏။ ပစ္စည်းတွေ မချရသေးခင် ဆိုင်မှန်တံခါးကိုတွန်း၍ ဝင်လိုက် ပါသည်။ တာဝန်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်တွေ့ပြီးမှ ပစ္စည်းပေးခဲ့ရမှာ မဟုတ် ထား။

“ဘာများ အလိုရှိပါသလဲရှင်”

“ဪ... ဆိုင်မန်နေဂျာများရှိပါသလား။ မှာထားတဲ့

ပစ္စည်းတွေ လာပို့ပေးတာပါ”

“မပြန်သွားပြီ ထင်တယ်၊ နောက်နေ့မှ လာပို့ပေးပါလား”

“ကျစ်! ... နောက်နေ့က တခြားနေရာတွေကို သွားပို့ပေးရမှာမို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီအချိန်ဆိုင်သိမ်းသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ တာဝန်ခံအကြီးအကဲတစ်ယောက်ယောက် မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးရှင်၊ သမီးတို့ အရောင်းစာရေးတွေပဲ ရှိတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ပစ္စည်းတွေသေချာစစ်ပြီးမှ ထားခဲ့လို့ရမှာ”

အသက်သိပ်မကွာပါပဲ သမီးဟုပြောပြီး ငြိမ်နေပါသည့် Sale girl လေးကြောင့် စိတ်ညစ်သွားရပါ၏။ ကြိမ်ကြာမှုဖြစ်တာလောက် စိတ်တိုစရာကောင်းတာ မရှိတော့ပါ။ နောက်ရက်တွေ ထပ်လာဖို့က ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ပါပဲ။ တောင်နဲ့မြောက်ခရီးကို ပြောင်းပြန်ဖို့ရအောင် လမ်းမှာတင် မိုးချုပ်သွားပေမည်။

“ခဏလေး စောင့်ပါနော်၊ သမီး သွားရှာကြည့်ဦးမယ်”

ကောင်မလေးက မျက်စိရှေ့မှ ပျောက်သွားပါ၏။ Mini Mart အလတ်စားလေးဖြစ်ပေမယ့် သပ်ရပ်ကာ စနစ်တကျဖြင့် ပြင်ဆင်ပြီးရောင်ချသည့် ဆိုင်ဖို့ သဘောကုန်လေသည်။ ပစ္စည်းတွေလည်း တော်တော်များများ စုံလင်နေပြီး ဒီတစ်နေရာတည်းမှာပင်

ထိုအပ်သည့်ပစ္စည်းကို ရှာဝယ်လို့ရအောင် ဒီနေရာမှာ လာဖွင့်သည့် ဆိုင်ပါပဲ။ တစ်ဖက်အခြမ်းမှာ ကြွေပြားခင်းပြီး ဆောက်လက်စအခန်းကျယ်ရှိနေသဖြင့် ဆိုင်ချပြီး ထပ်ဖွင့်ဦးမည် ထင်ပါ၏။

“ပစ္စည်းပို့မယ်ဆိုလည်း စောစောပို့တာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ ... ဆိုင်ပိတ်ခါနီးမှ လာရတယ်လို့”

တီးတိုးပြောသံတွေ ကြားရပေမယ့် မကြားယောင်သာ ဆောင်လိုက်မိလေသည်။ ဆိုင်တန်းတွေနားရပ်မိပါက တစ်မျိုးထင်မည်စိုးသဖြင့် ငွေရှင်းကောင်တာရှေ့မှာပင် ရပ်နေမိပါ၏။ သွားရှာပါသည်ဆိုသည့် မိန်းကလေးရော တာဝန်ခံပါ ဘယ်သူမှ တော်တော်နှင့် ရောက်မလာပါချေ။ ဒီတိုင်းရပ်နေရတာ မိနစ် (၂၀) ကျော်နေပါရောလား။

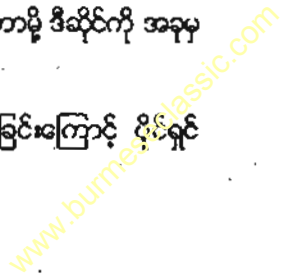
“ဘယ်ကလဲ”

“ထိပ်ထားစံကုမ္ပဏီက မှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ လာပို့ပေးတာပါ”

“မနက်က လာမပို့ပေးဘဲနဲ့ မှောင်ခါနီးမှ လာပို့ပေးရလား”

“တစ်နေ့ကုန် ပစ္စည်းလိုက်ချပေးနေရတာမို့ ဒီဆိုင်ကို အခုမှ ရောက်တာပါ”

တောက်ပသစ်လွင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကြောင့် ပိုရှင်

ဖြစ်မည်မှန်း သိပ်မိလိုက်ပါ၏။ ဘာလဲ ... ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ယူသွားရမှာလား။ ရုံးဆင်းချိန်နဲ့ ဒီလိုလုပ်လို့ မရပါ။ ဆိုင်တွေက အနည်းဆုံး (၈) နာရီမှ ပိတ်ကြတာမှန်းသိလို့ လာခဲ့ကာမှ ပြဿနာရှင်းရပါရောလား။

ကရိုက်ရှောင်များလို့ကတော့ 'ဝိုင်း' က ဒီလိုဆိုင်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ Boss မမအတွက် ဖောက်သည်ပျက်မှာစိုး၍ သည်းခံစိတ်ကိုသာ မွေးထားရတာလေ။ "စိတ်ရှည်သည်ခံလမ်းကြောင်းမှန်" ဆိုပြီး ကားမောင်းသမားတွေလို လမ်းစဉ်ဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရတာ မဟုတ်ပါလား။

"ဒါဆိုလည်း ထားခဲ့လေ။ ငွေတစ်ခါတည်း ရှင်းပေးလိုက်ရမလား"

"ပစ္စည်းသေချာစစ်ပြီးမှ လက်ခံရယူပြီးကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးပါ။ ငွေရှင်းတာက ဘဏ်ကနေ လွှဲပေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်"

"ပစ္စည်းက ဘယ်နှပုံလဲ"

"(၁၅) ပုံပါ"

"ကျစ်! ... အဲဒီလောက်အများကြီး စစ်ဖို့ ဘယ်အချိန်ရှိပါမလဲ"

"ကျွန်မတို့ စစ်လာတာမှန်ပေမယ့် လက်ခံသူတက်ကလည်း

ပြန်စစ်ဖို့လိုပါတယ်။ စာရင်းကိုကဲဖြစ်မှ အဆင်ပြေမှာပါ။ နောက်မှ ထိုပြီးတောင်းလို့ အဆင်မပြေပါဘူး"

"ခက်တာပဲ"

"ပုံးဖွင့်ပြီး စစ်လိုက်ရင် ဘာမှမကြာပါဘူး။ ကျွန်မ ဝိုင်းစစ်ပေးပါမယ်"

"အင်းလေ ... ဒါဆိုရင် ပြီးတာပဲ"

အထက်စီးဆန်သည် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ထပ်ပြီးတွေ့ရပြန်ပါရောထား။ အတော့်ကို စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာပင်။ သို့သော် ကိုယ့်တာဝန်နှင့် တစ္ဆန်းရောင်းရပြီးစီးဖို့သာ အဓိကမို့ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆွဲဆန့်ထားရမှာပါပဲ။ ဆိုင်ရှေ့သို့ပြန်ထွက်ကာ ကောင်လေးနှစ်ဦးကို ပုံးတွေ သယ်လာခိုင်းလိုက်ပါ၏။ ကုမ္ပဏီပြန်ပြီးမှ အိမ်ပြန်လျှင် မိုးချုပ်မှာမို့ ကားပြန်ဖို့ရန်သာ မှာလိုက်ရလေသည်။

"မဝိုင်းချစ် မလိုက်ဘူးလား"

"မလိုက်တော့ဘူး ကုမ္ပဏီကို ကားပြန်အပ်ခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်ကြတော့။ ငါ Boss ကို phone ဆက်လိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆို သွားပြီနော်"

"အေး"

ဆိုင်ထောင့်နေရာလွတ်မှာ စီချထားပါသည် ပုံးတွေဆီ

ပြန်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့်အတူ ပစ္စည်းစစ်မည့်တစ်ယောက်ကို ပါ ခေါ်၍ ဖုံးတစ်ခုစီ Tape ဝိတ်ထားတာကိုဖွင့်ကာ စစ်စေပါသည်။ ဒီဆိုင်ကိုက အကုန်စုံရောပြီးပို့တာ မဟုတ်သဖြင့် ပါကင်ဘယ်နဘူး ဘယ်နှစ်ကပ်ဆိုတာကိုသာ ရေတွက်စစ်ဆေးပေးရ၍ မြန်ပါ၏။ ဒါလေးကိုတောင် မစစ်ချင်ဘူး ပြောရပါသလား။

“ဒါက Pen box ပါ၊ ပြီးရင် pen stand နဲ့ keychain ဘူးနော်။ အရေးအတွက်က”

ဒူးတစ်ဖက်ထောင်တစ်ဖက်ချ၍ ပစ္စည်းတွေ စစ်ပေးနေပါ သည့် မိန်းကလေးကို ‘ရွန်း’ ဝံ့ကြည့်နေမိပါသည်။ ပထမတော့ နောက်ကျရလားဟု အပြစ်တင်မိလိုက်ပေမယ့် တာဝန်ယူတတ်သည့် စိတ်လေးကိုဖြင့် လေးစားသွားမိပါ၏။ အတူတူလာသည့် ကောင်လေး တွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ဒီမှာ ဝိုင်းချုပ်သည်အထိ မိန်းကလေးတစ် ယောက်တည်း နေခဲ့ရတယ်လို့။

ပစ္စည်းခိုင်းစစ်ပေးမည်ဟု ပြောရင်း ပြန်လျှောက်လာလေမှ သူမရင်ဘတ်မှ ဝန်ထမ်းကတ်ထံ အကြည့်ရောက်သွားရပါသည်။ အလို! ‘ဝိုင်းဝဿန်ချစ်’ တဲ့လား။ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားပါဘဲ ‘ကို’ ၏ တစ်ချိန်က ချစ်ခဲ့သူက ‘ရွန်း’ မျက်စိရှေ့မှာ ဆိုက်ဆိုက်မြှက်မြှက် ကြိုး ရောက်လာနေလေပြီ။

အဘယ်မျှ ငယ်နလွန်းပါသည် မိန်းကလေးပါလဲ။ ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့်လေးစည်းကာ ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ထားပြီး ပြန်ပတ်တွေထိုးထား သဖြင့် မျက်နှာမွတ်မွတ်လေးကို အရှင်းသားမြင်နေရပါ၏။ နဖူးထက် ဆံစအချို့ကျနေသလို အချိုးကျလှပလွန်းပါသည် မေးရိုးချွန်ချွန်လေး က ကော်လံပါ coat (uniform) ထက် လည်တိုင်သွယ်သွယ်လေးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းနေလေသည်။

နဖူးပြောင်အောင် ဆံပင်ကို ပင့်တင်ပြီးထားသော်လည်း ရင်မသွားသည့် မျက်နှာက (၂၀) (၂၁) ဟု သိထားရပါသည့် အသက် တောင်မျှ ရှိမည်မထင်ရပါ။ ဒေါက်မြင့်ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ကြောင့် smart ကျလွန်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ထားပါသည့် confidence မျက်နှာထားနှင့် ကိုယ်ဟန်က အပြည့်ပါပဲ။

အထူးသဖြင့် စူးရှတောက်ပလွန်းပါသည့် သူမ၏မျက်ဝန်းအနံ့ က အရာရာကို လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးတတ်သည့် ဖွဲ့ကြီးမှုကို ဖော်ပြနေသလိုပါ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် အရပ်အမောင်းကအစ သာမန်မိန်းကလေးတွေထက် ထင်သာမြင်သာဖြင့် ထင်းနေသည့် မိန်းမချောလေးပါပဲ။

ဤသည်ကား ‘ကျော်သန့်ဇင်’ ၏ နှလုံးသားကို ကိုင်လှူပုံ နိုင်စွမ်းရှိသည့် ချစ်ခြင်း၏ နတ်သမီး ‘ဝိုင်းဝဿန်ချစ်’ ပါးလှလေး

“ဒါက နောက်ဆုံးပုံးနော်။ ကွဲနိုင်တာတွေပါလို့ ဖော့ခံပြီး ထည့်လာပေးတယ်။ Fancy သဲပန်းချီတွေနဲ့ Fancy ဖန်လုံးလေး တွေပါ။ Colour မတူ Design ဆန်းတာလေးတွေ ရွေးထည့်ထားပါ တယ်။ အပွဲပါမပါ စစ်လိုက်နော်။ သဲပန်းချီက တစ်ဒါပင်၊ ဖန်လုံးက အခု (၂၀) မှန်ကာ fancy ပန်းဆိုးက (၁၀) လုံးနော်။ ဒါတွေက ဘူးထဲမှာပဲဆိုတော့ ကွဲစရာ ပဲ့စရာမရှိဘူး။ အဲဒီအပြင်ကဟာပဲစစ်လိုက် ပါနော်”

ဘောလ်ပင်ဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်ပြီး ‘သော်တာ’ စစ်ပြီးသည့် ပစ္စည်းတွေကို စက္ကူပြန်ပတ်ပေးကာ ဖော့ဘူးထဲ ပြန်စီထည့်နေပုံက သွက်လက်လွန်းလေ၏။ ငယ်ရွယ်ပြီး ဖျတ်လတ်တက်ကြွသည့် မိန်း ကလေးပါပဲ။ ‘ကို’ သဘောကျစရာ အချက်တွေက ဤမိန်းကလေးကို ခဏလေးမြင်ခိုက်မှာပင် သိသာသွားစေတာပါလေ။

“Ok ပါတယ် မမ”

“မရွန်းလဲ့လဲ့မေ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ဒီမှာ ထိုးပေးပါ”

မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်လေးသာ ထားပြီး မလိုအပ်ဘဲ ပြုံးတတ်ပုံမရပါ။ Voucher စာအုပ်ကမ်းပေးလိုက်သည့်အတွက် ယူမိစဉ် သူမလက်ချောင်းသွယ်သွယ်တို့ကို ကြည့်မိသွားရလေသည်။

ကြည့်စမ်း! ... ဒီလောက်တောင်မှ အသားအရေ လှရပါသလား။ ထက်ချောင်းနှင့်လက်သည်းခွံလေးတွေက ကြည့်ကောင်းလွန်းသည် အပြင် ဖြူဝင်းနေပါသည် အသားရောင်ကြောင့် လက်ခုံထက် သွေး ကြောစိမ်းလေးတွေကို အထင်းသားမြင်နေရလေ၏။

ဤမိန်းကလေးထံမှ မိန်းမချင်း မနာလိုချင်စရာ အလှတရား တို့ကိုန်းအောင်းပိုင်ဆိုင်ထားရပါသလား။ အံ့ဩစရာပါလေ။

“ဒီလို ပစ္စည်းပို့တာကို တာဝန်ခံပြီးပို့တာ တစ်ယောက်တည်း ထား”

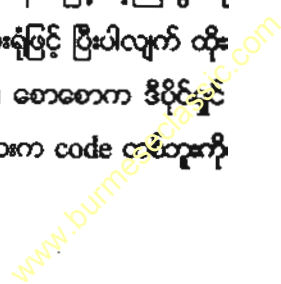
“ရှင်! ... ဪ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မအလုပ် သိပ်များနေ ရင်တော့ တခြားသူတွေကို တာဝန်ခွဲပြီးလုပ်ခိုင်းပါတယ်”

“Supervisor လား”

“အင်း ... ပြောလို့ရပါတယ်။ ကျွန်မအထက်မှာ Boss ခေပဲ ရှိလို့ပါ”

“ဪ”

ရင်းနှီးချင်ပုံမရပါဘဲ ပေးခွန်းတွေပေးနေသဖြင့် အံ့ဩသွားရ ပါသည်။ လက်ခံစာရွက်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးရုံဖြင့် ပြီးပါလျက် ထိုး ပေးပေးပါဘဲ အဘယ့်ကြောင့် စစ်စုနေပါလိမ့်။ စောစောက ဒီပိုင်နှုတ် အမျိုးသမီးကို သွားခေါ်လာသည့် ကောင်မလေးက code ကံပဲတို့ကို

ဖန်ခွက်တစ်ခွက်နှင့်အတူ ဗန်းလေးထဲထည့်သယ်ယူလာလေ၏။

“သုံးဆောင်ပါဦး ပင်ပန်းသွားရပြီ”

“နေပါစေ မမ၊ မသောက်တော့ပါဘူး”

“ဘာမှညှော်မခံရလို့ သောက်ခိုင်းတာပါ။ စေတနာနဲ့ပါ ဝိုင်းဝသာန်ချစ်”

‘ဝိုင်း’ အမည်ကို အပြည့်အစုံခေါ်လိုက်သဖြင့် အနည်းငယ် တော့ ရှိန်သွားရလေသည်။ အစကတည်းက သိနေတာများလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အင်္ကျီရှင်ဘတ်က ဝန်ထမ်းကတ်ကို ကြည့်ရှုဖြင့် သိနိုင်တာပါလေ။ Code က cola ဖြစ်နေသဖြင့် ‘ဝိုင်း’ မကြိုက် သည့်အအေးကို အားနာသမှုဖြင့် မော့မသောက်ချင်ပါ။ နဂိုကတည်းက ကိုယ်မကြိုက်သည့်အစားအသောက်ကို လက်ဖြင့် တို့တောင်မတို့တာ ‘ဝိုင်း’ အကျင့် မဟုတ်လား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ၊ ဝိုင်းကိုက အအေးသောက်လေ့ သောက်ထမရှိလို့ပါ။ အထူးသဖြင့် cola ကို လုံးဝမကြိုက်တာပါပဲ”

ပြတ်လှချည်လား။ စကားကိုရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းပြောတတ်ပုံ က ရှိန်ခြင်း လန်ခြင်းမျိုး မရှိပါလေ။ ‘ရွန်း’ လို ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ကို သူမလို ဝန်ထမ်းက စေ့စေ့ကြည့် ရဲ့ပြောတဲ့ အံ့သြမိပါရဲ့။ တကယ် ဆို နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိန်သင့်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ပြီးပြီဆို ဝိုင်းကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

“ဪ... အင်းလေ”

လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပါသည် စာရွက်ထက် date နှင့် ‘ဝိုင်း’ လက်မှတ်ထိုးရေးကာ စာရွက်ကို ဖြတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်ပြန်မည့်သူက ဘယ်လောက်နောက်ကျကျ ပြန်လည်း ကိစ္စမရှိပေမယ့် ‘ဝိုင်း’ လို Bus နှင့်ပြန်မည့်သူက ခက်ခဲရမှာလေ။ လွယ်ထားသည့် slimbag ထဲ voucher စာအုပ်ကို ပြန်ထည့်ကာ Boss ထံ phone ခေါ်ရင်း ဆိုင်ထဲမှထွက်ရန် လှည့်လိုက်မိပါ၏။

“မပြန်သေးဘူးလား ရွန်း”

“ဪ... ကိုရောက်လာပြီလား”

“ဟင်!”

“ဟာ... ဝိုင်း!”

တအံ့တဩဖြင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေပါသည့် ‘ကိုကြီး’ ကို ပြန်မနှုတ်ဆက်နိုင်ဘဲ ခဏမျှ မင်သက်သွားရလေ၏။ ‘ကို’ တဲ့ အဖြင့် ဒီဆိုင်က ‘ကိုကြီး’ ရဲ့ သက်ဆိုင်သူရဲ့ဆိုင်ပေါ့နော်။ နှစ်ယောက် သား အပြန်အလှန်ငေးနေရင်းမှ သတိတင်သွားရပြီး ဆိုင်ထဲမှ အပြေ တစ်ပိုင်းဖြင့် ‘ဝိုင်း’ ပြေးထွက်ခဲ့မိလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

သိပ်ငယ်တော့တာမဟုတ်ဘဲ အလုပ်လုပ်တဲ့အရွယ်မှာတောင် ကိုယ်နဲ့
ခေါ်ပြောမလုပ်ဖို့ 'ဝိုင်း' မေမေက တားမြစ်ထားပြန်ပြီလား။

“ကို”

အသက်ရှူရန်ပင် မေ့နေသလားထင်မှတ်ရလောက်အောင်
ရပ်ပြီးငေးနေသည့် သူ့ကို အနောက်မှ ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ကြားဟန်
တော့ပါ။ ဒီလောက်အထိတောင်မှ ထိုမိန်းကလေးအပေါ် တွယ်တာမှု
ရှိနေသေးတုန်းပါလား။ တကယ်ဆို မကြာခင် စေ့စပ်တော့မည့် 'ရွန်း'
တို့ နည်းနည်းလေးတော့ ငဲ့ညှာသင့်ပါတယ်လေ။

“ကို”

“ဪ... အင်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ရတ်တရက် တွေ့လိုက်ရလို့ပါ”

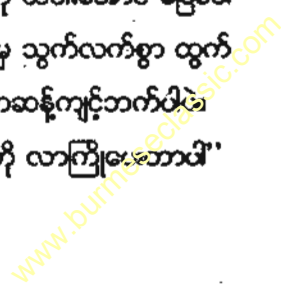
အိပ်လား။ ဒီထက်ပိုပြီးပြည့်စုံအောင် မရှင်းပြနိုင်ဘူးလား
'ကို'။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေ့ရေ့မှာ ဣန္ဒြေမရ ပြေးလိုက်သွားသည့် 'ကို'
တို့ ဘယ်လိုမြင်ကြမှာလဲ။ 'ရွန်း' ရဲ့သိက္ခာကို ထိပါးအောင် မဖြစ်ပါ
စေနဲ့လား။ ပြောချင်သည့်စကားတို့က နှုတ်မှ သွက်လက်စွာ ထွက်
ထော့ပါချေ။ ဟိုကောင်မလေးနှင့် 'ရွန်း' ကဆန့်ကျင့်ဘက်ပါ။

“ကားမယူလာဖြစ်ဘူးဆိုလို့ ရွန်းကို လာကြိုပေးဘာပါ”

အခန်း (၂၂)

Mart ထဲမှ ပြေးထွက်သွားပါည့် 'ဝိုင်း' ၏နောက်သို့ လိုက်ခဲ့
ပါ၏။ ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်စဉ် ဟိုဒီရှာကြည့်လိုက်ပေမယ့် အရိပ်သော်မျှ
မမြင်ရတော့ပါလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဖျက်စီးရှေ့မှာတင် ဖျတ်ခနဲ
ပျောက်ကွယ်သွားရပါသလဲ။ Taxi တစ်စီးစီးပေါ်တက်သွားတာပဲ
ဖြစ်နိုင်ပေမည်။

'ဝိုင်း' ရယ်။ ကိုယ်နဲ့ဆုံတွေ့မှတော့ နှုတ်ဆက်ပြီးပြီ လုပ်ခဲ့
ရမှာပေါ့။ တစ်ချိန်က ရှိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကို ခဏတာမမှတ်ထားပြီး
စကားလေးအနည်းငယ်ပြောရုံမျှဖြင့် ဘာများဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ အရွယ်

‘စိတ်ပူလို့’ ဟုပြောလည်း ရပါလျက် အဘယ်ကြောင့် မပြောရတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ‘ရွှန်း’ နှင့်သိခဲ့သည့် ကာလက နှစ်ရှည်ကြာနေပြီမို့ ဒီထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးသင့်တာအမှန်ပါ။ သို့သော် ဤရေခဲတုံးကြီးကဖြင့် ‘ရွှန်း’ နှင့် ပတ်သက်လျှင် နည်းနည်းမျှ လှုပ်ခတ်ခြင်း မရှိပါဘဲ ‘ပိုင်းဝသန်ချစ်’ ကို မြင်သည်နှင့် အရည်ပျော်ချင်လာတော့တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဆိုင်က (၈) နာရီမှ ပိတ်မှာပါ”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ မည်သည့်အပိုစကားမှ မဆိုပါလေ။ ‘စောင့်ပေးနိုင်ပါတယ် ရွှန်းရယ်’ ဟု ဆိုရုံမျှဖြင့် သူနှင့် ‘ရွှန်း’ က ဒီထက်ပိုနီးကပ်သွားနိုင်တာပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အေးစက်စက် လူတစ်ယောက်ကိုမှ ‘ရွှန်း’ က သဘောကျမိတာပါလိမ့်။ မိဘတွေကြောင့် စတွေ့ခဲ့စဉ်က ဇနီးတွေမညီသူဟု ထင်မှတ်ခဲ့သမျှ လက်တွေ့မှာ တခြားစီဖြစ်နေလေပြီ။

“သူ ဒီကို မကြာခဏ လာတတ်သလား”

“ဟင့်အင်း... ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပါ”

“ဪ”

‘ရွှန်း’ နှင့်အတူရှိနေတာတောင်မှ မေးသည့်ကိစ္စက ‘ပိုင်းဝသန်ချစ်’ အကြောင်းတုံ့လား။ အားနာသာမှုမျိုးမှ သူ့ဆီမှာမရှိဘူး

ထင်ပါရဲ့။ ဒီလို ကြွပ်ဆတ်မာကျောသည့် မိန်းကလေးကို ဘာလို့များ နှစ်မြိုက်သဘောကျရပါသလဲ။ လှသည်။ ယဉ်သည်။ ခေတ်မီသည်ဟူသည့် မှတ်ချက်မျိုးပေးပါက အဲဒီစာရင်းထဲမှာ ‘ရွှန်း’ လည်းအပါအဝင်ပါ။ သာမန်ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလေးနဲ့ Mart ပိုင်ရှင်နှစ်ဦးကို ချိန်ဆရွေးသင့်တာပေါ့ ‘ကိုကျော်သန့်ဇင်’ ရယ်။

“ဆိုင်ထဲမှာဝင်ပြီး လာစောင့်ပါလား ကို”

“ရပါတယ်၊ အထဲမှာ မွန်းကြပ်မလားလို့ပါ။ ကားထဲကပဲ စောင့်ပါ့မယ်”

“တစ်ခုခုသောက်မလားလို့”

“ဟင့်အင်း... မသောက်တော့ဘူး ရွှန်း။ အိမ်ပြန်ရင် ညစာစားရမှာမို့ပါ”

“ရွှန်းက... ရွှန်းက... ကိုအတွက် သူ့စိမ်းအနေအထားမှာပဲ ရှိနေတုန်းပဲလားဟင်”

“ဟာ!... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဆိုင်ရှေ့မီးထိန်ထိန်အောက်မှာ မျက်ရည်ဝဲလျက် ပြောနေသည့် ‘ရွှန်း’ ကြောင့် သူ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားရလေ၏။ စောစောကလေးတင် ‘ပိုင်း’ ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပြီးခဲ့တာတောင်မှ ဒီစကားမျိုးဖြင့် လူကိုချောင်ပိတ်ချင်ရပါသလား။ တကယ်ဆို စိတ်တွေ

ယောက်ယက်ခတ်ပြီး တွေ့ပြားသလို ဖြစ်နေပါသည့် သူ့ကို နားလည်ပေးသင့်တာပါလေ။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခုချိန်ထိ အိမ်လာပါဦးဆိုပြီး ခေါ်မှပဲ ရောက်လာတတ်တယ်။ ဆိုင်ကိုလာတော့လည်း ပြန်ခါနီးအချိန်ကိုက်ပြီး ရောက်လာတာမဟုတ်လား။ ရွှန်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖို့ အချိန်ပေးသင့်တာပေါ့”

“ပြောစရာမှ သိပ်မရှိတာ”

သူမမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်လေ၏။ သူပြောတာ လွန်များ သွားလားဟု မတွေးဖြစ်ပါ။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်မှ နေသာ ထိုင်သာ ရှိသွားသဖြင့် ‘ဝိုင်း’ ၏စိတ်ကို နားလည်မိနေပါ၏။ ငယ်သည့်အရွယ်ကြောင့် စိတ်ဖြန်စိတ်ဆတ်သည့် အကျင့်ဟု ထင်ခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲသိမ်းဆည်းထားသည့် အငြိုးစိတ်မျိုး မရှိနိုင်တာကို သိခဲ့ရတာပါလေ။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ‘ဇေယျာ’ တစ်ယောက် ကိုယ့်ဘဝနှင့် ကိုယ် ပျော်နေနိုင်ပေမယ့် သူ့မှာဖြင့် ခုထိ မရေမရာ ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။ ဟိုကိုလည်းပြန်ပြီး အလုပ်မလုပ်ချင်တော့သဖြင့် ဒီမှာ ‘ဇေယျာ’ လို ကုမ္ပဏီ (Construction) ဝင်လုပ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးမိပါ။ ဇေဇေကတော့ ကိုယ်ပိုင်ကန်ထရိုက်ဆွဲပြီးလုပ်သည့် project မျိုးလုပ်ရန်

တိုက်တွန်းပြီး အဆက်အသွယ်ရာပေးပါ၏။ ဒါကိုလည်း စဉ်းစားဦးမည်ဆိုပြီး အချိန်ဆွဲထားမိပြန်လေသည်။

ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ရမလဲ ‘ဝိုင်း’ ရယ်။

“ဟိုတစ်ယောက်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲပြောစရာမရှိဘူးဆိုပြီး နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့တာလား ကို”

“ရွှန်း”

“ရွှန်းက သူ့ထက် ဘာများနိဗ္ဗိဒ်ကျနေလို့ သူ့လိုအရာမဝင်ရတာလဲ”

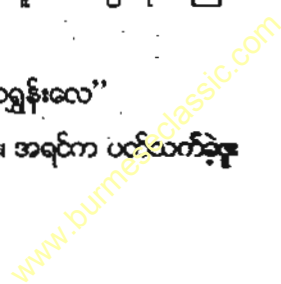
“ကျစ်!... မဟုတ်တာကွာ”

အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူမက ‘ဝိုင်း’ နှင့် ယှဉ်ချင်ရတာပါလိမ့်။ သီးသန့်စိန်ရုံနေပါလျက် တစ်ဖက်သတ် ဝန်တိုခြင်းတို့က ဘယ်က ရောက်လာပါသလဲ။ ကလေးလည်းမဟုတ်ပါဘဲ ကလေးနှင့်အပြိုင် ကလေးဆန်ပြချင်တာများလား ‘ရွှန်းလဲ့လဲ့မေ’။

“ရွှန်းနဲ့ ဒီလောက်ရင်းနှီးခဲ့တာတောင် ကို ဒီလို ပျာယာခတ်တဲ့ အမူအရာမျိုးဖြစ်တာ တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဘူး။ ဒါ ဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးတာပဲ”

“တူမှမတူဘဲ။ ဝိုင်းကဝိုင်း ရွှန်းကရွှန်းလေ”

“အဲဒီလိုပြောလာတာက မှားနေတာ။ အရင်က ပင်သက်ခဲ့ဖူး

တာကို ရွန်း အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရွန်းတစ်ယောက်လုံးရှေ့မှာ တောင် ရည်စားဟောင်းကြောင့်”

“ကိုယ်နဲ့ပိုင်းက ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ပြီးမှ လမ်းခွဲခဲ့ကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ရွန်း”

“ဘယ်လို”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ပိုင်းရဲ့သိက္ခာကို မချချင်ပါနဲ့”

ကြည့်စမ်း! သူ့ကောင်မလေးကို ထိမှာကို ဆတ်ဆတ်ခါနာပြု နေပါရောလား။ ကိုယ်ထိလက်ရောက်မျိုး မဟုတ်ပါဘဲ စကားဖြင့် တောင် အပြောမခံနိုင်ပုံပါပဲလား။ အဲဒီလောက်တောင်မှ သည်းသည်း လှုပ် ချစ်တတ်သတဲ့လား ‘ကိုကျော်သန့်ဇင်’။ မချစ်တတ်ဘူးထင်ထား တဲ့ ရင်ဘတ်ထဲကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်စေပါရောလား။

“ကိုပြောတော့ဖြင့်”

“ကိုယ်က ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ဟင်!”

“ကိုယ့်တက်က နင့်နင့်သည်းသည်း မြတ်နိုးခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် ကံတရားကြောင့် နောက်ဆုတ်ခဲ့ရတာပါ ရွန်း။ နှစ်ယောက်သား ချစ် ကြိုက်ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းပြီး အမှန်နဲ့လမ်းခွဲခဲ့တာမျိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် ရည်းစားဟောင်းဆိုတဲ့ အမြင်မျိုးနဲ့ အမှောင်ချပြီး မပြောပါနဲ့လား”

ဘုရားရေ! အချစ်တဲ့။ နင့်နင့်သည်းသည်း မြတ်နိုးခဲ့တာတဲ့ လား။ အချစ်ဆိုတာကို ပေါ့ပေါ့တွေး ပေါ့ပေါ့ပြောတတ်ကြပေမယ့် မြတ်နိုးခြင်းဆိုသည်က ချစ်ခြင်းထက် အများကြီးလေးနက်လွန်းသည် အရာပါလေ။ ထိုသို့သောအရာကိုမှ ‘ပိုင်းဝသန်ချစ်’ ကို ပုံပေးခဲ့တာတဲ့ လား ရှင်ရယ်။

“ဒါဆိုရင် ရွန်းက ကိုအတွက် ဘာလဲ”

သူပြန်မဖြေမိပါ။ ဖြေစရာမလိုအပ်ဘူးဟု ယူဆမိသော ကြောင့်ပါပဲ။ သူနှင့် အသက်သိပ်မကွာတာမို့ သိပ်ညှိစရာမလိုဘူးဟု ထင်ထားခဲ့တာလေ။ ဘယ်မှာလဲ နားလည်မှု၊ ဘယ်မှာလဲ တည်ငြိမ် လေးနက်မှု၊ ဘယ်မှာလဲ အလိုက်သင့်သည်းခံမှုဆိုတာတွေ၊ မင်းပြော သလိုမျိုး ‘ရွန်း’ မှာ ရှိမနေပါလား ‘ဇေယျာ’။

“ရွန်း မေးနေတယ်လေ”

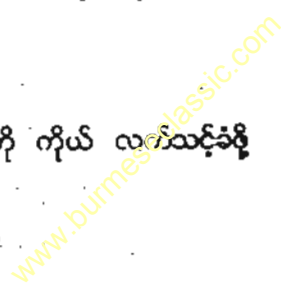
“သိထားပြီးသားအဖြေကို ပြောဖို့လိုအပ်လို့လား”

“ရွန်းအတွက်တော့ လိုတယ်”

“ကောင်းပြီ .. ဒါဆိုလည်း ပြောမယ်။ ကိုယ်တို့ Engage လုပ်မယ့်ကိစ္စကို စဉ်းစားသင့်ပြီဆိုတာပဲ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“လူကြီးမိဘတွေကြောင့် မင်းကို ကိုယ် လက်သင့်ခံဖို့”

ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ ရွှန်း။ အခုတော့ ကိုယ်တို့ကြားမှာ ရှိသင့် ရှိထိုက်တဲ့ နားလည်မှုတိုင်းက နိမ့်လွန်းတယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဘာ”

သူ့လက်မှန်စာရိက ည (၈) နာရီထိုးပြီဟူသည့် တတိတိ အသံမြည်လာလေတော့သည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ဗစ္စည်းပြန်စီသူမ၊ သန်ရှင်း ရေးလုပ်သူလုပ်ဖြင့် အလုပ်သိမ်းရန် ပြင်ဆင်နေကြလေပြီ။ သူနှင့် ‘ရွှန်း’ ကဖြင့် Mart အပြင်မှာ ယခုတိုင် မတ်မတ်ရပ်၍ စကားပြောနေ တုန်းပါပဲ။ ညက အမှောင်ကြီးပိုလာလေပြီ။ ကားလမ်းမှ မီးရောင်တို့က သူတို့ကို လင်းလင်းထင်းထင်း မြင်နေစေလေ၏။

“ဒီကောင်မလေးကို ပြန်တွေ့လိုက်တာနဲ့ပဲ ကိုနှုတ်က ဒီလို စကားမျိုး ပြောထွက်လာပြီပေါ့လေ”

“ရွှန်း”

“တမင်တကာ မဆင်မခြင်နဲ့ ပြောဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး ကို။ ရွှန်းအနေနဲ့ ပြောခွင့်ရှိတယ်ယူဆလို့ ပြောလိုက်ရုံပါ။ ဒါထက် မပိုပါ ဘူး”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ။ ဝိုင်းနဲ့ယှဉ်ပြီး မပြောပါနဲ့လား ရွှန်း”
ရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရပါ၏။ မယှဉ်နဲ့တဲ့လား။ ဘာ သဘောလဲ။ တကယ်ဆို တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မသက်ဆိုင်တော့လျှင်

သူ စိမ်းသက်သက်အဆင့်နဲ့သာ ရပ်လိုက်သင့်တာပါလေ။ အခုတော့ ထိုတုန်းကချစ်ခြင်းတွေနဲ့ တွယ်တာမှုသံယောဇဉ်တွေက ယခုတိုင် မှီနေတုန်းပဲတဲ့လား။ အံ့ဩစရာပါလေ။

“ရွှန်းက အဲဒီကောင်မလေးလောက်တောင် အဆင့်မရှိဘူး လို့များ ကို ထင်နေသလား”

“ကျစ်!... ခက်လိုက်တာရွှန်းရာ”

“မိတတွေကြောင့်လို့ရည်း ပုံမချရင်ပါနဲ့ ကို။ ရွှန်းတို့ လူငယ် ချင်း သဘောပါမှ ဒီကိစ္စ ဖြစ်လာရတာပါ။ ရှေ့ဆက်ပြောပြဖို့လည်း မြင်ပြီးကာမှပဲ အတာအဆီးရှိလာရတယ်လို့”

“ဘာလဲ... ရွှန်းက ဝိုင်းကို ဆူးဖြောင့်ခလုတ်ကန်သင်းလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့လေ”

“အမှန်ပဲဟာ။ သူ့ကြောင့် ကို စိတ်ပြောင်းသွားတာ မဟုတ် လို့လား”

“မှားတယ်”

“ဘာရယ်”

“မင်းထင်နေတာ မှားတယ်လို့ ပြောလိုက်တာလေ။ သူ့ဘာ သာသူ အေးအေးနေနေတဲ့ ကလေးကို ကိုယ်တို့ကိစ္စထဲ ဆွဲမထည့်ချင် ဝါနဲ့ ရွှန်း။ ဝိုင်းနဲ့ကိုယ်က ခုချိန်ထိ အရှင်းကြီးနေခဲ့ကြတာ အဆက်

အသွယ် လုံးဝမရှိဘဲ ပြီးပြတ်ခဲ့တာပါ။ မေမေတို့မျက်နှာကို ထောက် ထားပြီး အလိုက်သင့်နေပေးရုံနဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် နီးစပ်မလာဘူး ရှိန်း”

“ဟင်”

“နှလုံးသားတစ်ခုကို နှလုံးသားနဲ့ပဲ လဲလှယ်ယူလို့ရတာပါ။ ရင်ဘတ်ချင်း မညှိနိုင်ရင် သွေးအေးစိမ်းသက်ခြင်းတွေပဲ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှိနေပါလိမ့်မယ်။ သူ့စိမ်းနှစ်ယောက် အတူတူ ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ဖို့ အဓိကလိုအပ်တဲ့ အုတ်မြစ်ကို ရှုန်း နားလည်ပြီး သိနိုင်ပါစေလို့ပဲ ကိုယ်ပြောခဲ့ပါရစေ”

ကျောပေး၍ ကားပေါ်တက်မောင်းသွားပါသည် သူ့ကို အံ့သြ လျက် ငေးကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။ သူ့စိမ်းနှစ်ဦးရဲ့ဘဝအတွက် အခြေခံ အုတ်မြစ်တဲ့လား။ ဘာကို ချည်ညွှန်းပါသလဲကွယ်။ ‘ရှုန်း’ တကယ် မသိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ရင်ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲရှိခဲ့သည့် မာနနှင့် အတ္တတို့က ချစ်ခြင်းကို ဖုံးကွယ်စေပြီး ရင်ထဲမှာ မစ္ဆရိယတွေသာ ပြည့်ခဲ့ပါသလား။ ချစ်ခြင်းက ဝန်တိုခြင်းဆိုတာကို ‘ကို’ မသိမမြင်နိုင်တာလား ကွယ်။

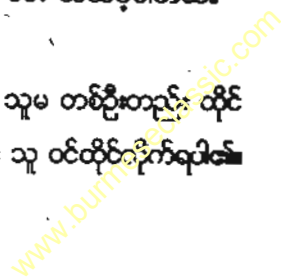

အခန်း (၂၃)

ညှော်ခန်းမှာ နှစ်ဖက်မိတာတွေဆုံတွေ့နေကြပြီပို့ သူ ဆင်းခဲ့ရ ပါ၏။ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ထက် နောက်ဆုတ်ဖို့ကိုသာ တွေးခဲ့ကာမှ လူကြီး တွေကို ခံတပ်ယူ၍ ရောက်လာပါရောလား။ ကိုယ့်စိတ်ကို လုံးဝ ခြေငြိတ်တတ်ပါလား ‘ရှုန်းလဲ့လဲ့မေ’။ ကိုယ်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြင်တတ်ဘူးဆိုတာကို မင်း သိသင့်ပါတယ်။

“ဟော!... သား ဆင်းလာပြီ”

နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တီးထက်မှာ သူမ တစ်ဦးတည်း ထိုင် နေပြီး ဘေးမှာ အလွတ်ထားပေးထားသဖြင့် သူ ဝင်ထိုင်ခိုက်ရပါ၏။

လူကြီးတွေ၏မျက်နှာမှာ အပြုံးမပျက်ရှိနေသဖြင့် ဟိုတစ်ညက ပဋိပက္ခကို သူမ အသိမပေးသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ မိသားစုချင်းတောင်မှ ဖွင့်လင်းမှုမရှိရင် အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်လိုတွက်ဆရပါ့မလဲ မသိပါချေ။

“သားတို့ စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စကို လာဆွေးနွေးကြတာပဲ။ ဟိုနိုင်ငံလည်း မပြန်ဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဒီကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်သင့်ပြီ မဟုတ်လား”

“ယဉ်သဘောနဲ့ဆို စေ့စပ်တာထက် တစ်ခါတည်း မဟံလာဆောင်ပေးလိုက်ချင်တာပဲ မမသက်ရယ်”

“မမသက်တို့လည်း အတူတူပါပဲ ယဉ်ယဉ်။ ကလေးတွေ သဘောကိုပဲ စောင့်နေရလို့ပါ”

“ကိုဇင်မင်းရဲ့သမီးလေးက စီးပွားရေးအတည်ကျနေပြီမို့ အဆင်ပြေနေပြီလေ။ ကျွန်တော်တို့သားက အခုမှ ဒီမှာ အလုပ်အထိုင်ကျဖို့ ကြိုးစားနေရတုန်းမို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုမှာလည်း သား ငွေရှာပြီး စုဆောင်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့... ဒါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ construction contract ယူဖို့အတွက် စာချုပ်ချုပ်စရာတွေ ရှိနေသေးလို့ သားကို မလောသေးတာပါ”

တွန်းအားတွေပေးနေကြပေမယ့် သူက မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ထိုင်နေသလို သူမကလည်း ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြောပါလေ။ တကယ်ဆို အချင်းချင်း သေချာညှိပြီးမှ လူကြီးတွေကို ဖွင့်ပြောသင့်တာ မဟုတ်ပါလား။ အတွေးအခေါ်တွေ မှားနေပြီဆိုတာ မသိဘူးလား ‘ရွှန်း’။ ကိုယ်က မိဘဝကားကိုပဲ ခေါင်းညှိတ်နာခံတတ်ရလေအောင် ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်လေးမဟုတ်တော့တာလေ။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါဆိုလည်း အရင်ဆုံး Engage လုပ်ပေးဖို့ပဲ စီစဉ်ကြတာပေါ့”

“သား သဘောကရော”

သူမထံ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိစဉ် အကြည့်မဆုံစေဘဲ မျက်လွှာချနေတာကို တွေ့ရလေ၏။ ရှောင်တာလား ‘ရွှန်း’။ ရင်ထဲမှာ အမှတ်အတေးထားပြီး အစိုင်အခဲတွေ ဖြစ်နေရင် ဘဝလမ်းအတွက် ခလုတ်တန်သင်းဖြစ်နိုင်တာကို မတွေးမိဘူးလား။ သူလိုချင်သည့် မေးခွန်းမျိုး မေးလာပြီဖြစ်သဖြင့် ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ချရန် သူပြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ကျွန်တော် ရွှန်းကို ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ”

“သမီးပြောပါတယ် မောင်သန့်ဇင်။ ခုတလောလေး သားနဲ့ စာတောက်ကဆ ဖြစ်ထားတယ်လို့။ ကလေးတွေမှ မဟုတ်တော့

ဘဲဟာ။ အမှတ်မထားပါနဲ့”

ကောင်းပါလေ့။ ပေါ့ပေါ့တွေ့ပြီး ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သလိုပါပဲ။ ရင်ဘတ်ထဲက ဝေဒနာက ဒီလောက်မပါးဘူး ‘ရွန်းလဲ့လဲ့မေ’။ ပြောတုန်းကဖြင့် စိတ်လွတ်ပြီး ပြောခဲ့ပါလျက် ခုမှ ဘွားခတ်ရအောင် ကိုယ်တို့က အိုးပုတ်ချိုးရင်ဆော့တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာလေ။ အချစ်မှာ သတ္တိရှိဖို့လိုတယ် ‘ရွန်း’။ ဒီလိုမျိုး တစ်တပ်တအားနဲ့ စစ်ကူခေါ်ပြီးတိုက်မှ အနိုင်ရတာ မဟုတ်မှန်း မင်သီစေရပါမယ်။

“ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ ဖြစ်မယ်မထင်လို့ပါ ဦးနဲ့အန်တီ။ အဲဒီအတွက် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်”

“သား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်သန့်စင်”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်။ သမီးကို စိတ်ခုနေတာဆိုရင် တောင်မှ”

“စိတ်ခုနေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်စေချင်လို့ ပြောရတာပါ”

“သားကလည်းကွယ် ... ယဉ်ယဉ်တို့ကို အားနာစရာ”

“ကိုက ... ကိုက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး

ရွန်းကို အထင်မှားနေတာပါ အန်တီသက်”

“ဘယ်လို”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေလဲ သား”

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ပြဿနာက အကျယ် အကျယ် ဖြစ်လာလေပြီ။ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်မှသာ သူ ရှင်းပြမည်ဟု တွေးခဲ့ပါလျက် ကိစ္စက အလောတကြီး ပူပြင်းလာရတယ်လို့ နာမည်ကို အတိအကျ မပြောပါဘဲ ဖယ်လျှင် သူက သူမကွယ်ရာမှာ ခြေရွတ်နေသည့် ပုံစံမျိုး သက်ရောက်အောင် ပြောရပါသလား။

“ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ သား”

“မေမေ သိပါတယ်”

“ဟင်!”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိခဲ့သလဲဆိုတာ မေမေရော ဝေဖေပါသိထားပြီးသားဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် နာမည် ထုတ်ပြောဖို့ မလိုပါဘူး”

“သား”

“တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်မှု ဆက်သွယ်မှု အပြောအဆို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး မေမေ။ လေးနှစ်ကျော်ကြာပြီးမှ ထထမည်းဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရုံပါ။ အပြူးသဲ့ယဲ့

လေးတောင်မှ မပြခဲ့ရပါဘူး မေမေ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ မောင်သန့်ဇင်၊ ဦးတို့ နားမလည်ဘူး”

သူမိဘတွေက အစကတည်းက သိထားနှင့်ကြသဖြင့် သေချာပြောစရာမလိုပါ။ သို့သော် သူမ၏မိဘတွေကဖြင့် သူ့အကြောင်းကို သေချာ ဂယနထာ သိမထားပါလေ။ ဒါနဲ့များတောင်မှ သူနှင့်သူမကို ပေါင်းဖက်လက်ဆက်စေချင်ကြရတယ်လို့၊ မျက်နှာနီရဲလာသည်က ‘ရွန်း’ ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

“ကိုကို ရွန်းပြောခဲ့ပြီးပြီလေ”

“ကိုယ်လည်း ရွန်းကို ပြောခဲ့ပြီးသားပါပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးအတွက်နဲ့ ရွန်းတို့ အစီအစဉ်ကို မဖျက်စေချင်ဘူး ကို။ ရွန်းဘက်ကို ငဲ့ကွက်ကြည့်ပေးပါဦး”

သူ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေး တဲ့လား။ ပြောရက်ပါပေ။ သူ အတန်တန်သတိပေးခဲ့ပါလျက် အရှိက်ထိစေမည့် အသုံးအနှုန်းမျိုးကို ဆက်သုံးနေဦးမှာပဲလား။ ‘ဝိုင်း’ နှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း သူ့နှလုံးသားက အထိမခံနိုင်အောင် ပါးလှပ်လွန်းတာကို တစ်ကြိမ်ကြုံခဲ့ပါလျက် အမှတ်မရှိပါလား ‘ရွန်းလဲ့လဲ့မေ’

“ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်ပြောဖို့ မရှိပါဘူး ဦးနဲ့အန်တီ”

ဦးပျော်ရင် နားလည်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“သား”

“သူ့စိမ်းနှစ်ဦး ပေါင်းဖက်လက်ဆက်နိုင်ဖို့အတွက် လူနှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့မရပေမယ့် အဲဒီ ကာယကံရှင်နှစ်ဦးရဲ့ စိတ်နှစ်ခုက တစ်ထပ်တည်း ထပ်တူကျဖို့လိုပါလိမ့်မယ်။ ဦးနဲ့အန်တီတို့ ဆင်နား ကျွန်တော်နဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူဖြစ်ဖို့ ကံပါမလာပါဘူး”

“ကို”

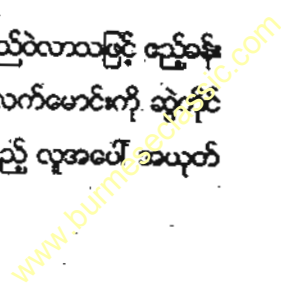
“သား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ရွန်း။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ မင်းမျက်စိထဲမှာ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားလေးပဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် အဲဒီမိန်းကလေးက ကျော်သန့်ဇင်ရဲ့ နှလုံးသားကို ရှင်သန်စေနိုင်သလို ကိုယ် တန်ဖိုးအထားရဆုံးဆိုတာ မင်းသိထားပါလို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်”

“မောင်သန့်ဇင်”

“သား နေပါဦး”

သူက ရင်ထဲမှာ ဆိုနဲ့လာပြီပြီ မျက်ရည်ဝဲလာသဖြင့် ညှော်ခန်း ဗွတ်ရန် လှည့်လိုက်ပေမယ့် မေမေက သူလက်မောင်းကို ဆွဲနှိပ်ထားလေ၏။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးသည့် လူအပေါ် အယုတ်

အလှ အမြတ်မရွေး တန်ဖိုးထားတတ်ကြမှာအမှန်ပါ။ အခုလည်း ‘ရွန်း’ က သူ့ချစ်သူအပေါ် အထင်အသေးနှင့် ပြောခဲ့တာ ဘယ်နှကြိမ် ရှိခဲ့ပြီလဲ။

“သမီးဘက်က အပြောမှားတာမျိုးရှိရင် အကြီးဖြစ်တဲ့သားက နားလည်ပေးရမှာပေါ့ သားရယ်”

“မှန်ပါတယ် မေမေ၊ အဲဒီလို နားလည်ပေးနိုင်မယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့”

“ရွန်း တောင်းပန်ပါတယ် ကို”

“ကြမ်းကျွံရင် နတ်လို့ရပေမယ့် နတ်ကျွံရင် နတ်ရခက်ပါ တယ် ရွန်း။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ပတ်သက်ဖို့အတွက် အစပျိုးချိန်မှာ တောင် ကိုယ့်အပေါ် မင်းမှနားလည်မပေးနိုင်တာ။ အစောကြီးကတည်း က သဘောထားကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိခဲ့ရတဲ့အတွက် နောက် ဆုတ်ဖို့ အချိန်မီပါတယ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ပျက်ရရင် နှစ်ယောက် စလုံးအတွက် ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

“သားရယ် ... သမီးဘက်က တောင်းပန်နေမှပဲ။ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပါ”

“အပြောလွယ်ပေမယ့် လက်တွေ့ကျခက်ခဲ့ပါတယ် မေမေ။ သူ့အတွက် အသေးအမွှားထားတဲ့အရာက ကျွန်တော့်အတွက် ကြီးကြီး

စားမား ဖြစ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“နှစ်နာချင်း နှစ်နာရင် ရွန်းဘက်ကပဲ နာရတာပါ အန်တီ”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ သမီးရွန်း။ သမီးတို့ လူငယ်တွေ ကိစ္စကို ဦးတို့ မိဘတွေက စပြီးစိစဉ်ပေးခဲ့တာပါ။ သားရဲ့ဆန္ဒပါတာမျိုး နေ့သေဘူ။ ခုကတည်းက မရှုပ်အောင် ရှင်းနိုင်မှ နောင်ကို ပြဿနာ ဖြေမှာ။ ဦး ရှင်းရှင်းမေးပါ့မယ်။ သမီးကိုတော့ လက်ထပ်လိုက်ပါပြီတဲ့ သားရဲ့ရင်ထဲမှာ တခြားတစ်ယောက်ရှိနေတာကို လက်သင့်ခံနိုင်ပါ လော့”

“အို! ... အဲဒါကတော့”

ဖေဖေစကားက ထိရောက်ပါ၏။ ပြောမထွက်သည့်စကားလုံး တို့ကို သူ့ကိုယ်စား ဖေဖေပြောပေးလိုက်သဖြင့် ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ‘ဖေယျာ’ ပြောခဲ့သည့် နားလည်မှုနှင့် တွယ်တာမှုသံယောဇဉ်က သူနှင့် ‘ရွန်း’ ကြားမှာ အလျဉ်းမှ မရှိတာလေ။

“အေး ... အဲဒါပါ မုန့်ကိုပဲ ဝေစားချင်ကြမှာ သဘာဝ တို့”

“မေမေတို့ပြောတော့ ချစ်တာနဲ့လက်ထပ်တာ တစ်ကဏ္ဍဆီ ဝဲဆို”

“သမီးရယ်”

“ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ဒီမှာတင်ရင်လိုက်ကြရအောင်။ အစီအစဉ် ပျက်သွားတဲ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ် ကိုဇင်မင်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ စီးပွားဖက်မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် ဆက်လက် ရှိနေဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“အန်တီ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်။ ယဉ်ယဉ်ကို လည်း မမသက် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ မမသက်ရယ်။ ဖူးစားက မမှန်တာ ကိုး”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်လေ။ အိမ်ထောင်သာယာဖို့ အတွက် သမီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ချမ်းသာဖို့က ပိုအဓိကျပါတယ်။ ကဲကဲ... ပြန်ကြရအောင်”

သိပ်ကြီး မျက်နှာမပျက်ကြတော့ဘဲ ထပြန်ကြပြီမို့ သူတို့ မိသားစု တိုက်အဝ ကားအနီးထိ လိုက်ဖို့ပေးကြပါသည်။ သူလည်း မရိသေရာကျမည်စိုး၍ မေမေဘေးမှ လိုက်လာခဲ့ပါ၏။ ဦးဇင်မင်းနှင့် အန်တီဒေါ်ယဉ်ယဉ်လွဲက ကားပေါ်တက်နှင့်ပေးမယ့် ‘ရွန်း’ က သူ့ရှေ့မှာ မျက်လွှာချကာ ရပ်နေတုန်းပါလေ။

“မေးစရာရှိလို့ပါ”

“မေးပါ ရွန်း။ ရပါတယ်”

သူမက မငိုမိစေရန် စိတ်ကိုထိန်းထားပုံရလေ၏။ သို့သော် တရုဏာသက်မိရုံနှင့် ချစ်ခြင်းတစ်ခုကို မဖန်တီးနိုင်ပါလေ။ သူ့နှလုံး သားက သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထူးဆန်းမှုမပြတာမို့ ခက်သားလား။ Sorry ပါ ‘ရွန်း’ ရယ်။

“ရွန်း နားလည်ဖို့လိုအပ်တယ်ဆိုတဲ့အရာပါ”

“ဪ... အဲဒါလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လူနှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီး အိမ်ထောင်ထူထောင်ဖို့ အတွက် အဓိကအခြေခံအုတ်မြစ်က နားလည်မှုပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်ခင်တွယ်တာရပါမယ်။ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး တန်ဖိုးထားတတ်ရမယ်။ ကြင်နာစာနာတတ်ရမယ်။ သနားညှာတာတတ်ရမယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခွင့်လွှတ်တတ်ရတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်အတွက် ကျန်တစ်ယောက်က စွန့်လွှတ်ပေးနိုင်ရပါတယ် ရွန်း။ ယုံကြည်မှု အားကိုးမှုဆိုတာတွေ မရှိဘဲ အတ္တမာနနဲ့ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ မရနိုင်ပါဘူး။

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြကာ ကားပေါ်တက်သွားလေတော့၏။ သူ့ဆိုလိုတာကို နားလည်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမိပါသည်။

နေရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရပါသည်။ လက်ထဲမှာ သတင်းစာဖြန့်ရင်း
ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ 'ဝိုင်း' ကို ငေးဆန့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ပါလာပြီ
ထား။ အနှေးနှဲအမြန် ဒီသတင်းပါလာလိမ့်မည်မှန်း သိနေပါသည်။
ရင်ထဲမှာတော့ အောင့်သက်သက်ခံစားနေရပါ၏။

“သတင်းစာထဲမှာ”

“ဘာလဲ၊ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်ဆဲသတင်း ပါလာပြီလား”

“ဟင်!... နင်သိနေတယ်”

“အတိအကျတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဝိုင်းရဲ့ Boss မမက
ကျန်ခဲ့တဲ့လကတည်းက အရိပ်အမြွက် ပြောလို့ သိထားတာ”

“နင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

ဆံပင်ကို မကျစ်မထုံးပေမယ့် မြင့်မြင့်လေး ချည်လိုက်ပါ၏။
အစိမ်းရောင် one set နှင့် လိုက်ဖက်စေမည့် လိမ္မော်ရောင် နှုတ်ခမ်း
ဆိုးဆေးကို ပြေပြေလေးဆိုးလိုက်ပါသည်။ မျက်ခုံးလည်း ဆွဲပြီးပြီမို့
ပြည့်စုံသွားပါ၏။ ဒီနေ့တော့ သနပ်ခါးပါးကွက်ကို မလှူးတော့ဘဲ
အင်္ကျီလုံခြည်ဖြင့် လူကြီး style ဖမ်းပြရတော့မှာလေ။

“ဝိုင်း”

“ဘာလဲကွာ”

“တကယ် ဘာမှမဖြစ်တာသေချာရဲ့လား”

အခန်း (၂၄)

မှန်ရေမှ အချိန်အတော်ကြာထိုင်လျက် မျက်နှာကို အလှဆုံး
ဖြစ်အောင် စိမ်ပြေနေပြေ ပြင်ဆင်ခြယ်သနေမိပါ၏။ လွမ်းဖို့တောင်
အားမရှိတော့ပါလား။ တွေ့ပါမည်ဟု အကြောင်းပြန်ခဲ့ပါလျက်
ပြဿနာက မီးတောင်ပေါက်သလိုနယ် အမြန်ဆုံးရောက်လာတာပါ
လေ။

“ဝိုင်းချစ်! ဝိုင်းချစ်!”

ခန္ဓာကိုယ်ပြည့်ပြည့်လေးကိုမှ အားမနာဘဲ 'မမမီးမီး' က
အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်လာလေ၏။ အခန်းထဲဝင်လာပြီမို့ ခေါင်မိုး

“ငိုမှာစိုးရိမ်လို့လား။ ငိုချင်လည်း ခဏတော့ အောင့်ထား လိုက်ပါမယ် မမမီးမီးရယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်မှပဲ အတိုးနဲ့အရင်းပေါင်းပြီး မျက်ရည်ကျပြဲကြီး ကျင်းပကြတာပေါ့”

“ဟဲ့! ... ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ အခုက”

“သူနဲ့သွားတွေ့မလို့လေ”

“ဟယ် ... ဟုတ်ရဲ့လား ဝိုင်းချစ်ရယ်”

“စိတ်ချပါ မမမီးမီးရယ်၊ ဝိုင်း ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး”

“နင် သူနဲ့ခိုးရာလိုက်မှာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

Blouse အင်္ကျီခါးကို ဆွဲဆန့်ရင်းမှ မျက်စောင်းလှည့်ထိုး လိုက်မိပါ၏။ လူကို အထင်သေးလှချည်လား။ ကိုယ့်အစ်မမို့ စိုးရိမ် တကြီးဖြင့် မေးတာပဲဖြစ်မှာပါ။ အရင်ဆုံး မေမေ့ကို မျက်နှာပူမိပါ၏။ မေမေ့ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလားဖြင့် အိမ်ခေါ်တွေ့ခဲ့ပါသည့် သမက် လောင်းလေးက နောက်ဆုံးနှစ်မှာပင် ‘ဝိုင်း’ ကို ပစ်ပယ်ကန်ထုတ်လိုက် ပြီ မဟုတ်ပါလား။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ် မေမေ။ တကယ်ပါ။

“ဝိုင်းမှာ မာနတော့ရှိပါတယ်။ ကိုယ်သိကွာကျစေမယ့် အလုပ်မျိုး လုပ်ပါမလား”

“အေးပါ ... လက်လွန်ခြေလွန်တွေတော့ မလုပ်လာမိ စေနဲ့ဦး”

“အင်းပါ”

Slimbagg မလွယ်တော့ဘဲ phone ကို ဝိုက်ဆံအိတ် အနေ တော်အပြားလေးထဲထည့်ကာ ‘မမမီးမီး’ နှင့်အတူ ဆင်းခဲ့ပါ၏။ မနက် စာလည်း မေမေနှင့်အတူ စားပြီးပြီမို့ အပြင်ခဏထွက်မည့်ဟုသာ ခွင့်တောင်းခဲ့တာပါ။ သတင်းစာထဲကကိစ္စကို မေမေသိနေပြီမို့ စကား တော့ ပြောရဦးမှာပါပဲ။

“သမီးငယ်”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလား မေမေ”

“သူနဲ့သွားတွေ့မလို့လား”

“ဟုတ်!”

“အိမ်မှာတွေ့မလို့လား သမီး”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ လိုလိုချင်ချင်နဲ့ မဖိတ်ခေါ်တဲ့ တံစက် ခြိတ်အောက်ကို နောက်ထပ်သွားစရာမှ မလိုတော့တာ”

“မေမေ့ကြောင့်များလား သမီးရယ်”

“မဟုတ်တာ မေမေရယ်”

မေမေက ‘ဝိုင်း’ ကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဖက်ထားလိုက်လေ ၏။ မေမေ့ကြောင့် မဟုတ်ရပါ။ ‘ဝိုင်း’ ရဲ့ ကံကြမ္မာကိုက ဖူးစားပဲရည် ကျဲလို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လွှဲခဲ့ရတာပဲ ထင်ပါနဲ့။ သူများကို

အပြစ်မြင်ဖို့ထက် 'ဝိုင်း' ကိုယ် 'ဝိုင်း' သာ အပြစ်တင်ရမှာပါလေ။

“မေမေ့ကြောင့် မောင်သန့်ဇင်နဲ့လည်း”

“ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေလား မေမေ”

“အဲဒီတုန်းက သမီးက သိပ်ငယ်လွန်းသေးလို့ မေမေက တားခဲ့မိတာပါကွယ်”

“ဝိုင်းသိပါတယ် မေမေ။ နားလည်ပါတယ်။ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့”

“ဖိုးမချုပ်စေနဲ့နော်”

“အခုပြောပြီး ပြန်လာရုံပါ မေမေ။ တရုတ်တဝေး-ပြောစရာ တွေမှ မရှိတော့တာ။ ဝိုင်းသွားပြီ မေမေ”

“အေးပါကွယ်”

အိမ်ထဲမှထွက်ကာ လမ်းမထက် လျှောက်ခဲ့ပြီး လမ်းဆုံမှာ ရပ်ထားပါသည့် Taxi ပေါ်သို့ တက်ထိုင်၍ စီးခဲ့ပါ၏။ အင်းလျားကန် ဘောင်မှာ တွေ့ဖို့ ပြောထားသဖြင့် အင်ဆိန်လမ်းမှ မမောင်းဘဲ စော်ဘွားကြီးကုန်းထိပ်မှ ပြည်လမ်းသို့ သွားစေပါသည်။ နာရီဝက်ခန့် အကြာမှာ (၆) မိုင်ခွဲခန့်သို့ ရောက်ပြီး ဟိုဘက်အခြမ်းသို့ ကားရှင်း အောင် စောင့်ပြီး ကားကိုကွေ့ရပ်စေပါ၏။ ကားခထုတ်ရှင်းလိုက်ပြီး နောက် ကန်ဘောင်လှေကားထစ်တို့ကို ဖြည်းဖြည်းခြင်း တက်လာခဲ့

ပါသည်။ (၉) နာရီနေက စတင်ပူနေပေမယ့် လေကတော့ အေးနေ လေ၏။

အုတ်လှေကားထစ်များမှ တစ်ထစ်ချင်း တက်လာနေပါသည့် အစိမ်းနုရောင် မိန်းကလေးကို သူ ငေးခနဲကြည့်နေမိလေသည်။ ထူကြီးဆန်သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် သူနှင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါလေ။ လေပြည့်သွေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ကျောနောက်မှ ဆံစတို လွင့်သွားပုံက တဗျာဆန်လွန်းလေစွ။

ဪ... 'ဝိုင်း' ရယ်။

“ဝိုင်း”

“ရောက်နေပြီလား”

“ကိုယ်”

“ခဏလေး ကိုကို၊ တအောင့်နေမှ ပြောကြရအောင်၊ ဝိုင်း ဟေနေလို့ပါ”

‘ကိုကို’ ဟု အခေါ်အဝေါ်မပြောင်းသေးသဖြင့် တော်ပါသေး သည်။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲမည်ဟု ထင်ထားပါ ထက် ဆန်ကျပ်စွာ တည်ငြိမ်နေတာကိုလည်း အလိုလို လန့်နေမိတာ ဝါ။ မှန်တိုင်းလောခင် လေငြိမ်နေတတ်တာ သဘာဝမဟုတ်သေး။ နှစ်ယောက်သား ထိုင်ခဲ့တန်းထက် ထိုင်လိုက်ကြပြီး ဘာမှ

မပြောဖြစ်ပါပဲ ငြိမ်နေမိကြ၏။ သူ့ကိုမတိုင်ပင်ဘဲ 'ရိုစိုမေရီ' နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို သတင်းစာထဲ ထည့်ကြော်ငြာလိုက်သဖြင့် အိမ်မှာ ပွက်လောရိုက်ခဲ့ရတာပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မအော်ခဲ့ဖူးပါဘဲ မေမေ့ကို သူ အော်ပြောခဲ့မိလေသည်။ မေမေကဖြင့် အလျှော့မပေးဘဲ ဘဲ 'ဝိုင်းကို ရအောင်အပြီးဖြစ်ခဲ့ပါ' တဲ့လေ။ သူ ဤသို့မလုပ်နိုင်ရင် 'ဝိုင်း' တို့အိမ်ကို သွားပြီးပြောမှာတဲ့။ လူ့ကို သက်မဲ့အရပ်နယ် မေမေက ကြီးဆွဲပြချေလေပြီ။

“ကိုယ် ဘာမှမသိဘဲ မေမေတို့ လုပ်လိုက်တဲ့ကိစ္စပါ ဝိုင်း”

“ပြီးစလွယ်တာဝန်မဲ့ မပြောပါနဲ့ ကိုကို။ နှစ်ပိုနှစ်ဖက် မရင်နိုး

ကြဘဲနဲ့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဖြစ်လာစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ဝိုင်း”

“တောင်းပန်ရုံနဲ့ ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်တာကိုကို”

“ဝိုင်းရယ် ... ကိုယ် ဘယ်လိုရှင်းပြမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကြည်ပေး မှာလဲ”

ယုံကြည်ရမှာတဲ့လား။ သူ့ကိုယ်သူတောင်မှ မပိုင်ဆိုင်ပါပဲ အမေဖြစ်သူ၏အမိန့်နှင့် အချိန်အောက်မှာ ရှင်သန်နေရပါလျက် ဒီစကားမျိုး ပြောရဲရဲတယ်လို့။ ပြတ်ပြီဟု ပြောလည်း မရပါဘဲ message အစောင်စောင်ပို့ phone တဂွမ်းဂွမ်းဆက်သွယ်ခဲ့လို့ 'ဝိုင်း'

မိတ်ကို လျှော့ခဲ့ရတာလေ။

“နင့်အသည်း မမာနိုင်ပါဘူး” ဟု ‘မမခီးမီး’ တောင် ‘ဝိုင်း’ ကို ပြောခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ ဒီတစ်ယောက်နှင့်သာ တိတိပပ တွဲဖြစ် ခဲ့တာမို့ ဒီတစ်ပွင့်ကိုသာ ‘ဝိုင်း’ ပန်ချင်ခဲ့တာပါ။ မမလက်ထပ်ပြီးတာ နှစ်ကျော်တော့မှာမို့ ‘ဝိုင်း’ ကို ‘နောက်နှစ်လား’ ဟု မကြာခဏ ဝေးနေခဲ့ပါသည် အသိမိတ်တွေတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေကို ယုံယုံမျှသာ ပြောခဲ့ရတာပါလေ။

အခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ ‘ဝိုင်း’ ဆတ်ရှင်သန်ရပါမလဲ။

“ဝိုင်း ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဝိုင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်မှ ဝေယုံရဲဘူးလို့”

“ဝိုင်း”

“ဒါပေမဲ့ ... ကိုကိုကိုတော့ ယုံချင်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုကိုမေမေ ဝေလိုလားမှန်းသိလျက်နဲ့ ဝိုင်းအပေါ် အနှစ်နှာခံနိုင်ပြီး ချစ်ရှာတယ်လို့ပဲ တွေးခဲ့မိတာ”

“ကိုယ် တကယ်ပြောတာပါ ဝိုင်း။ ဒီကိစ္စကို ကိုယ့်သဘော ခေါ်ဘဲနဲ့ မေမေ တမင်လုပ်လိုက်တာပါ”

မျက်နှာကို မဲ့လိုက်မိ၏။ ပြောကြတာဖြင့် မိတာနှင့်ဘားသမီး

ယှဉ်ကြည့်လျှင် မိတာကသာ အလျော့ပေးရစေခြင်း၊ ခုတော့ သားသမီးကစဲ အရှုံးပေးရတာ မဟုတ်ပါလား။ အထူးသဖြင့် အမေ့စကားကို အခြံ နှာခံခဲ့ပါသည့်သူက မည်သို့သော ခွန်အားမျိုးနှင့် တွန်းလှန်နိုင်ပါ့မည် နည်း။

“တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ်။ အစကတည်းက ဝိုင်းပြောခဲ့သား ပဲ။ ဝိုင်းတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေက မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ပလား ဝိုင်းရယ်။ ကိုယ် ဝိုင်းကိုပဲ သိပ်ချစ်တာပါ။ ဝိုင်းကလွဲပြီး”

“ဒါဆို ဝိုင်းကို လူကြီးတွေ သဘောမပါဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ပါ မလား”

အလို! ဘယ်လိုပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ ‘ဝိုင်း’ နှုတ်က ဒီလို စကားမျိုး ပြောထွက်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်မထားမိပါ။ နှစ်ယောက် သား ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ အမှောင်ထဲ ဖွတ်တိုးဝင်ခဲ့ လောက်အောင်လည်း သူ သတ္တိမရှိပါပေ။ အိမ်မှာ မိဘကို ကလန် ကဆန် ပြောမိတာကပင် အပြစ်ကြီးနေပြီဟု သူ့ကိုယ်သူသိနေတော့ ခက်သားလား။

“ကိုကိုမပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဝိုင်းမျက်နှာကို တည့် တည့်ကြည့်ပါ ကိုကို”

“ဝိုင်း”

“ဒါ နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းမို့ ရင်ထဲရှိသမျှ အကုန်အစင် ပြောခဲ့ ပါလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ဝိုင်းကို မပြတ်နိုင်ဘူး ဝိုင်း။ ကျေးဇူးပြု ပြီး”

လက်ဖျားကို ကိုင်လိုက်မိစဉ် ရုန်းဖယ်ခြင်းခံလိုက်ရလေ၏။ စုရှုတောက်ပသည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်းတို့ ခေါ့မိဘဲ မာနတို့ဖြင့် ပြည့်နေတာပါလေ။ ‘ဝိုင်း’ မသိဘူးလား။ အချစ် ဟာ မာနတွေ၊ အတ္တတွေ စွန်းပေနေပါလျှင် အဲဒီအချစ်က အရောင် ပြောင်းသွားတတ်တာကိုလေ။

“မျက်နှာများတယ်ဆိုတဲ့အလုပ်က ယောက်ျားတွေရဲ့ဘဝမှာ ထဲရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်သူဖြစ်တဲ့ ကာလလေးမှာတောင် ‘ဝိုင်း’ က ‘တိုကို’ ရဲ့နံပါတ် (၁) နေရာမှာ မရှိရင် ဘယ်အချိန်မှာမှ အဲဒီနေရာကို ‘ဝိုင်း’ ပိုင်ဆိုင်ရမှာလဲ။ မိသားစုအတွင်းမှာ ပထမဦးစားပေးခြင်းခံရတာ ‘တိုကို’ တစ်ယောက်တည်းလို့ ထင်မနေပါနဲ့။ ဘယ်သားသမီးမဆို မိဘတိုင်းရဲ့ ဦးစားပေးတန်ဖိုးထားခြင်းကို လက်ခံခဲ့ရတာချည်းပါပဲ။ မိဘတွေထက်ပိုချစ်လို့ ‘ကိုကို’ ကို ‘ဝိုင်း’ ရွေးချယ်ခဲ့တာ။ ‘ဝိုင်း’ တို့ယ် ‘ဝိုင်း’ ထက် ပိုမြတ်နိုးလို့ ‘ကိုကို’ လက်ထဲကို ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး

ပုံပေးဖို့ မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ 'ဝိုင်း' ယုံကြည်ထားတဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့အဆုံးသတ်က ဒီလိုကျောခိုင်းချိန်ထားခဲ့ခြင်းတဲ့လား။ ကောင်းပြီ 'ကိုကို'။ ဘယ်အရာမဆို တူညီတဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုခုတော့ ရှိနေမှာ မေ့တာပဲ။ 'ကိုကို' ခြေဖွဲ့ခဲ့တဲ့ 'ဝိုင်း' ရဲ့အသည်းနှလုံးအတွက် ပြန်ပေးရမယ့် လျော်ကြေးက ကြီးလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုတော့ သိထားပေးပါ။ ဒါပါပဲ”

“ဝိုင်း!”

“နောက်ဆို phone လည်း ဆက်စရာမလိုဘူး။ message လည်း မပို့ပါနဲ့။ လမ်းမှာ မတော်တဆဆုံခဲ့ရင်တောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးပါ”

“ဝိုင်း... ဝိုင်း”

သူ့ရှေ့မှ ပြေးဆင်းသွားပါသည် 'ဝိုင်း' ၏ ကျောပြင်လေးကို ငေးရင်း ရပ်ကုန်ခဲ့ရလေတော့၏။ သူ့ချိန်ခဲ့လို့ အသည်းနှလုံးကြော့ဖွဲ့ခဲ့ရပါတဲ့။ လက်တွေ့မှာဖြင့် သူကသာ အသည်းကြော့ခဲ့ရတာပါလေ။

'ဝိုင်း' ရယ်။

စတွေ့စဉ်ကတည်းက အစွဲလမ်းကြီး စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးကို ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ဖြတ်တောက်ပစ်လို့ ရပါ့မလား။ နှစ်ကိုယ်တူ ချည်နှောင်ခဲ့သည့် ချစ်ကြီးမျှင်က သေးသေးလေးဖြစ်ပေမယ့်

အလွန်ခိုင်ခံ့ပါသည်ဟု သူ ယုံကြည်မိခဲ့တာပါ။

ချစ်ခြင်းရဲ့ အဆုံးသတ်က နာကျင်ခြင်းဆိုတာကို အစောကြီးအတည်းက သူ ကြုံပြီးသိခဲ့ပါလျှင် 'ဝိုင်း' ကို 'ချစ်တယ်' ဟူသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောမိမည် မဟုတ်ပါချေ။

'ဝိုင်း' ၏အပြုံး၊ 'ဝိုင်း' ၏အကြည့်၊ 'ဝိုင်း' ၏ရယ်သံလေး

တွေနှင့် သူ အဘယ်မျှ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသလဲ။ ပစ္စည်းဥစ္စာသိပ်ပြီး ကြွယ်ဝသော်ငြား စေတနာအရင်းခံဖြင့် ရင်းနှီးခွေးထွေးခဲ့ပါသည်။ ဒီဘာရာအတွင်းမှာ တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ ပါဝင်ချင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်ရယ်မောသံတွေဖြင့် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခဲ့ကြသည့် အိမ်လေးထဲကို အဝင်မခံတော့ဘူးတဲ့လား။

'ဝိုင်း' ရဲ့အသည်းကို ခြေဖွဲ့ခဲ့မိတဲ့အတွက် အလျော်ပေးရမှာတဲ့လား ကွယ်။

အဲဒီအတွက် ဘာကိုများ ကိုယ်လျော်ပေးရမှာလဲ။ 'ဝိုင်း' အတွက်ဆိုရင် ကိုယ့်အသက်ကိုတောင် နုတ်ပေးလို့ရရင် ပေးချင်တယ် ဆိုတာကို သိစေချင်ပါရဲ့။

'ဝိုင်း' ရယ်။

ရင့်သီးရက်စက်တဲ့ စကားလုံးတွေထက် စိမ်းကားမှုတို့ထက် ပိုမိုဆိုးရွားစွာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို အက်ဆစ်ပက်ပုံရသလိုမျိုး

၂၉၀ ♡ မေသဒ္ဒါမောင်

ခံရခက်စေခဲ့တာအမှန်ပါ။

အခုတော့ မေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီတဲ့လား။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝိဘစကားကို အမြဲနာခံခဲ့သဖြင့် အကျင့် လိုဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ မေမေ စိတ်ရမှာ၊ ငြိငြင်မှာကို နည်းနည်းပျံ့ မဖြစ်စေခဲ့ ပါ။ အပြစ်လုပ်မိသည်အခါမျိုးမှာ ဆူပူရိုက်နက်ခဲ့ခြင်းမျိုး မရှိဘဲ 'မေမေ မကြိုက်ဘူး' ဟူသည့် စကားတစ်ခွန်းနှင့်အတူ လိမ္မားပြခဲ့ရ တာလေ။ ထိုသို့ မေမေသိပ်ချစ်ခဲ့ပါသည်။ သားဖြစ်သူက မေမေစိတ်နှင့် မတွေ့သည့် မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်မိသွားရတယ်လို့။ ဘာမဆို မေမေ နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ 'ဝိုင်း' နှင့် အမိန့်ပေးနာခံစေ လေ့ရှိသည့် မေမေတို့နှစ်ဦးကြားမှာ သူက မြေဇာပင်နှယ် ဖြစ်ခဲ့ရလေ သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလျှော့မပေးကြပါဘဲ သူ့ကိုလွန်ဆွဲသလို ဆွဲနေကြပါသည်။ မေမေနှင့် 'ဝိုင်း' ကို ဘယ်ဘက်ကိုမှ မယိုင်မိဘဲ တွေ့စေခဲ့မိတာ သူ့အမှားလား။ သေချာတာတစ်ခုကဖြင့် မေမေကို သူ သိပ်ချစ်သည်။ ထို့အတူ 'ဝိုင်း' ကိုလည်း။

အခန်း (၂၅)

ကားကို ပြည်လမ်းဘက်ယူ၍ ကွေ့လိုက်ပါ၏။ သူ ဆောက် ပေးရမည့် အဆောက်အဦးက မှော်ဘီဘက်မှာမို့ လှည်းတန်းဖို့နှင့် လွှတ်သည်နှင့် လမ်းကြောင်းယူလိုက်ရတာပါ။ မှတ်တိုင်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် AD လမ်း IBC အဆောက်အဦးနားသို့ ရောက်စဉ် အင်းလျားကန်ဘောင်မှ ပြေးခင်းလာသည့် မိန်းကလေး တစ်ဦးကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရပါ၏။

Platform သို့ရောက်စဉ် ရပ်သွားမည်ထင်သော်လည်း မရပ် သေးဘဲ ဆက်ပြေးဟန်ပြုနေ၍ သူ ရင်ထဲထိတ်သွားရပါသည်။ ဘာလဲ

လမ်းမကို ဖြတ်ပြေးမလိုလား။ ဒီလောက်ကားတွေအများကြီး တစ်ဝိုက်
မောင်းနေပါသည့် လမ်းကို သေချာကြည့်မကူးပါဘဲ မျက်နှာကိုအုပ်ပြီး
ဖွတ်ကူးမလိုပေါ့လေ။

“ဟာ!”

“တိ!”

“ကျွါ!”

ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်စဉ်မှာပင် မိန်းကလေးက လမ်း
ဘေးမှာ ပုံလဲကျသွားလေ၏။ ကားကို အမြန်တစ်နင်းကာ ကားပေါ်
မှ သူ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ လမ်းမှာ လူအတော်ရှင်းနေသဖြင့် ကူညီမည့်
သူ တစ်ယောက်မှ ရှိမနေပါလား။

“ဒီမှာ ဟင်! ဝိုင်း!”

ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်ကျစ်လေးကို ဆွဲထူမိစဉ် သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ
မြည်သွားရလေ၏။ ဘုရားရေ! သူ၏အသည်းနှလုံးကိုမှ မထင်မှတ်တဲ့
နေရာမှာ ရုတ်တရက်ပြန်တွေ့ရပြန်ပါရောလား။ တကြော်ကြော်ခေါ်နေ
သော်ငြား မျက်ရည်တို့ဖြင့် သတိလစ်နေပါသည့် သူမက မကြားနိုင်ပါ
လေ။ ခန္ဓာကိုယ် သေးသေးသွယ်သွယ်လေးကို ဧည့်ခနဲပွေ့ချီလျက်
ကားပေါ်တင်ထိုင်စေကာ ခုံကို ခပ်လျှော့လျှော့လုပ်၍ ခုံမှ ကြိုးသိုင်း
ပတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ အနီးဆုံးဖြစ်မည့် ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းကြီးဆီ

အမြန်ဆုံး မောင်းလိုက်ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“သတိမေ့ပြီး လဲသွားတာပါ ဒေါက်တာ”

“နာမည်နဲ့အသက်က”

“ဝိုင်းဝသာန်ချစ်၊ အသက် (၂၁) နှစ်ပါ”

“ခဏဖယ်ပေးပါ”

လူနာကို အရေးကြီးဆောင်ပို့လိုက်သဖြင့် သူ့ အပြင်မှာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ ‘ဝိုင်း’ အိမ်ကို အကြောင်း
ကြားချင်ပေမယ့် စိတ်ပူနေတာနဲ့ မဖြစ်သေးပါ။ လူက ဗျာများပြီး
ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမည်မှန်း မသိတော့ပါလေ။ နောက်မှ ‘ဝိုင်း’ ၏
ဖိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ရှာရင်း phone ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်ကာ
‘မီးမီး’ ၏နံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်ရပါသည်။

‘ကလေး’ သတိ အမြန်ရပါစေနော်။

“ဟယ်!... ငါ စာဖြုန်းတုန်း phone ခေါ်တာ မကြိုက်
ဘူး ပြောထားတာပဲ မဟုတ်လား”

“ယုယ ကိုယ်ပါ”

“ကိုယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒါ ဝိုင်းချစ်ရဲ့ phone လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝိုင်း သတိလစ်သွားတာတွေလို့ ဆေးခန်း

ပို့လိုက်ရတယ်။ ကိုယ် ကျော်သန့်ဇင်ပါ”

“ဘာရယ်”

“စိတ်အရမ်းမပူပါနဲ့နော်။ လူကြီးတွေကို အသိမပေးလိုက်နဲ့ ဦး ကိုယ်”

“မီးမီးလာမယ် ကိုသန့်ဇင် ဘယ်ဆေးခန်းဆိုတာကိုပဲပြော ပါ”

ဆေးခန်းအမည်ကို သူပြောလိုက်ပါ၏။ လူနာရှင်နေရာမှာ သူနာမည်ဖြည့်ကာ ဆေးဆွင်းထားပါသည့် ‘ဝိုင်း’ ၏ခုတ်ဘေးရှိ ခုံမှာ သူ ထိုင်စောင့်နေမိလေသည်။ မျက်ခွံတို့ စေ့စိတ်ထားသဖြင့် မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတို့ကို သူ အထေးထား ကြည့်နေမိပါ၏။ လုံချည်ဝတ်ထားတာနဲ့ ရင်ကျက်တည်ငြိမ်သည့် ပုံရိပ်တို့ဖြင့် ယဉ်နေ လေသည်။

ဟိုတုန်းကလို ချစ်စရာကောင်းတုန်းပါပဲလား။ ဟိုစဉ်က ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေးဖြစ်ခဲ့သည့် ပါးပြင်နို့လေးထက်မှာ သူ သဘော ကျ နှစ်ခြိုက်ခဲ့ပါသည့် သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေး ရှိမနေတော့ပြီ။

ဟိုစဉ်က ဆိုးဆေးမတင်ခဲ့သည့် ပန်းသွေးရောင်နှုတ်ခမ်း ထက် လီမွှော်ရောင် color က မပြယုတ်ပြယ်။ ဟိုတစ်ချိန်က မရိတ်ခဲ့ပါသည့် မျက်ခုံးထူထူလေးက ခုတော့ဖြင့် အမျှင်တန်း ခုံးခုံး

ထေးသာ ရှိနေပြီး အညှို့ရောင်ရင့်ရင့် ခဲသားဆွဲထားလို့ပါလေ။

တစ်ချိန်ကဖြင့် ကလေးဆန်ပြီး အလှဖြစ်ခဲ့ပါသည့် ချာတိတ် တာ ခုတော့ဖြင့် အလှကြိုက်တတ်နေပြီပေါ့။ အဘယ်သို့သောအရာက ‘ဝိုင်း’ ကို လှစေချင်လာရပါသနည်း။

ဖြူဝင်းမွတ်နေပါသည့် လက်ဖျံထက် အပ်စိုက်ကာ ဆေးရည် ထစ်စက်ချင်း ကျထားစေတာမို့ နာကျင်မှာစိုးပြီး သနားနေမိပါ၏။ ဝမ်းပန်းတနည်းသို့ကြွေးပြီး သတိလစ်သည်အထိ ဖြစ်ရလေအောင် အဘယ်သို့သော အဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရပါသလဲ။

“ဒေါက်တာ”

“စိတ်ထိခိုက်စရာတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံသွားလို့ shock ဖြစ်သွား ထာပါ။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ တအောင့်နေ သတိရလာပါလိမ့် ဝယ်”

“သူသတိရရင် ပြန်လို့ရပါသလား”

“ရပါတယ်။ Drip ကုန်ရင် Nurse ကိုခေါ်ပြီး ဖြုတ်ခိုင်း လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်ထွက်သွားပြီမို့ သူမ ဘေးရှိခုံမှာ ပြန်ထိုင်ရင်း သက် ဝေါင်းနုနုလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိပါ၏။ ကျေးဇူးပြုပြီး သတိပြန်ရ

ပါတော့လား 'ဝိုင်း' ရယ်။

စိတ်ထိခိုက်ဝမ်းနည်းခဲ့သမျှ စိတ်ချမ်းသာရအောင် ကိုယ်

ကြိုးစားပေးပါမယ်။

စိတ်ဆင်းရဲနာကျင်ခဲ့ရသမျှ 'ဝိုင်း' ရဲ့ ဒဏ်ရာကို သက်သာ

စေဖို့ ကိုယ် ပြုစုပေးပါမယ်။

နုလုံးသားကြွေကွဲခဲ့ရလျှင်လည်း 'ဝိုင်း' ရဲ့အသည်းကို ကိုယ်ပဲ

အစားပြန်လျှော်ပေးပါမယ်နော်။

“အင်း”

“ဝိုင်း ... ဝိုင်းလေ။ သတိရလာပြီလား ဝိုင်း”

“အင်း ... ဟင်!”

“ကိုယ့်ကို မှတ်မိလား”

“ကိုကြီး”

“တော်ပါသေးနဲ့။ ဘာမှမဖြစ်လို့”

“ဝိုင်း ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ”

“သတိလစ်ပြီးလဲကျသွားလို့ ကိုယ် ဆေးခန်းခေါ်လာပေး

တာ”

“ကိုကြီးက”

“မှော်ဘီဘက် သွားရင်နဲ့ လမ်းမှာ ကြိုသွားတာပါ။

တော်သေးတာပေါ့။ ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီလမ်းကို တိုက်
သွားဖြစ်လို့”

သူမ ဘာမှထပ်မပြောပါဘဲ မျက်ရည်ဝဲလျက် ငြိမ်သွားလေ
၏။ ဆေးသွင်းနေတာ မပြီးသေးသဖြင့် မလှုပ်မိစေရန် သူ သတိပေး
လိုက်ရပါသည်။ ဒါပဲလား။ နောက်ထပ် ပြောစရာမရှိအောင် သူတို့
နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာတွေ့များ ကာဆီးခြားထားပါသလဲ။

“ဟိုတစ်လောက”

“ကေရီ Mart မှာဆုံခဲ့တာကို ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရွန်းနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့သလောက် ရင်းနှီးခဲ့ရုံပါ”

“ဪ”

“ကိုယ့်ကို အထင်လွဲသွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်နဲ့ရွန်းက အရှင်းကြီးနော်။ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး”

“အင်းပါ ... ဝိုင်းက ဘာမေးနေလို့လဲ”

ပျာပျာသလဲပြေရှင်းနေပါသည့် သူ့ကို အားနာနေမိ၏။ ကံ
ကြမ္မာများ 'ဝိုင်း' ကို လိုသလို လှည့်စားနေပါရောလား။ ရည်းစားဖြစ်
သူနှင့် လမ်းခွဲပြီး ပြတ်လာကာမှ 'ကိုကြီး' နှင့် ကွေ့ရတယ်လို့။

တွေ့ခွင့်မရှိတော့သည့် လူနှစ်ယောက်က မည်သို့သောပုံစံဖြင့် အခုလို ဆုံတွေ့နေရပါသလဲ။

“ကိုယ် နိုင်ငံခြားရောက်နေတာ လေးနှစ်စလုံးပါ။ ပြန်လာတဲ့ နေ့တုန်းက ဝိုင်းကို လေဆိပ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ မမတို့နဲ့အတူလေ”

“ဟင်”

“Mart မှာပြန်ဆိုတာက ဒုတိယအကြိမ်ပါ။ အခုက တတိယ အကြိမ်ပဲ”

“_____”

“ဇေယျာ အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီ”

“ဝိုင်းတို့သိတယ်”

“အခု သမီးလေး ရနေပြီ”

“ဪ”

“အဲဒီကလေးလေးရဲ့နာမည်က ဘာလဲသိလား။ ယုယချစ်

တဲ့”

လူနာအခန်းစရောက်စဉ် ‘ယုယ’ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ ရပ်သွား ရပါ၏။ တစ်ချိန်က တိတ်တခိုးချစ်ခဲ့ကြပါသည့် ‘ဝိုင်းချစ်’ တို့နှစ်ဦးကို အနှောင့်အယှက်မပေးချင်၍ အသံမပေးဘဲ ရပ်နေကာမှ ကြားလိုက်ရ သည့်က ‘ကိုဇေ’ အကြောင်းတို့လား။ သမီးလေးတောင်ရနေပြီတဲ့။

ဘာလို့များ ‘ယု’ တို့နာမည်ပါအောင် မှည့်ရပါသလဲ။

“ကိုယ် ခုထိတစ်ယောက်တည်းရှိနေတုန်းပဲ”

ကြည့်စမ်း! ဒါက Intro ဝင်တော့မှာမို့ အစပျိုးလိုက်တာပေါ့ လေး။ တံခါးဟကာ ချောင်းကြည့်မိစဉ် ခုတင်ထက် ပက်လက်လေး ခြစ်နေပါသည့် ညီမလေးက မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် အားငယ်နေသည့် နှယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘေးမှာက အားပေးဖော်အဆင်သင့် ရှိနေပါ၏။

“ဝိုင်း မသိချင်ပါဘူး”

“သိချင်မလားလို့ ပြောပြတာလေ”

“ဝိုင်းမှာ... ဝိုင်းမှာ ချစ်သူရှိခဲ့တယ်”

“အင်း”

“ကိုကြီး စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“ဘာလို့ဆိုးရမှာလဲ။ အရွယ်ရောက်လို့ ချစ်သူထားတာ သဘာဝပဲဟာ။ အိမ်ကခွင့်ပြုတယ် မဟုတ်လား”

ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်က ပေါက်ခနဲ စီးကျသွားပါ၏။ မငိုမိ အောင် ထိန်းထားပေမယ့် သူ့ရှေ့မှာ မထိန်းနိုင်လို့ပါလေ။ သူ့ကဖြင့် ခုချိန်ထိ တစ်ယောက်တည်းနေတတ်ပြီး ‘ဝိုင်း’ကဖြင့် ‘ဝိုင်း’ကဖြင့် ရင်ခုန်ဘက်ရှာခဲ့မိတာလေ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း အဲဒီရင်ခုန်ဘက် ထာ ရင်ကို ဟက်တက်ခဲ့သွားရက်တာ မဟုတ်ပါလား။

ဪ 'ကိုကြီး' ရယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝိုင်း၊ နာလို့လား”

“အင်း... ဒီထဲက နာတာပါ”

“ဆေးသွင်းတာ တစ်ခုခုမှားပြီလား ကိုယ် ဆရာဝန် သွား

ခေါ်”

“ဟင့်အင်း... မခေါ်ပါနဲ့”

“ဝိုင်းပဲ နာတယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ကိုကြီးအတွက်ပါ”

“ဘယ်လို”

“ကိုကြီးနဲ့တုန်းကတော့ မေမေက ဝိတ်ပင်ခဲပြီး သူနဲ့ကျ ခွင့်ပြုခဲ့တယ်လေ”

“ဪ... ဒါကတော့ ဝိုင်းရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဝိုင်းကမှ အရွယ်မရွှောက်သေးတာ၊ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

ကြည့်ပါဦး။ ချစ်သူရှာခဲ့ပါသည့် ဝိုင်းကိုမှ နားလည်သတဲ့ လေ။ ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ဘဲ တည်ကြည်ခန့်ငြားလွန်း ပါသည့် သူ့မျက်နှာကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေမိပါ၏။ စောစောက ဝိုးခိုင်တကြီး ကိုယ်ထားပါသည့် လက်က 'ဝိုင်း' မှာ ချစ်သူရှိမှန်သိသည် နှင့် အသာဖယ်သွားတော့တာပါလေ။

မေမေ... မေမေသဘောမတူခဲ့ပါသည့် လူတစ်ယောက်က ခုထိ 'ဝိုင်း' အပေါ် စည်းစောင့်နေဆဲဆိုတာကို မြင်ပါရဲ့လား။

“အဲဒီလူက ဝိုင်းရင်ကို ကွဲစေခဲ့လို့ မေမေလည်း စိတ် ကောင်းဖြစ်နေရပါတယ်”

“ဖြစ်ရလေ ဝိုင်းရယ်”

“ဝိုင်းအဖြစ်က ဆိုးတယ်နော်”

“မဟုတ်တာ၊ Drip ကုန်ရင် ပြန်လို့ရပြီတဲ့၊ ကိုယ် အိမ် ထိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“နေပါစေ”

“ဘာနေပါစေလဲ ဝိုင်းရဲ့”

“မေမေနဲ့ တွေ့ရလို့လား”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ တွေ့ခဲ့ပြီဆိုပါတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝိုင်းက အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့လေ”

“ဟင်!... ဘာဆိုလို့လဲ”

“မဆိုင်ဘူးလား၊ ကိုယ်က ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ဘယ်လိုဆိုင်ချင်တာလဲ”

“သိချင်လား”

၃၀၂ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

“အဟမ်း! အဟမ်း!... လူနာလာကြည့်လို့ ရပြီလားဟေး
ငါ ဝင်လာပြီနော်”

“ဟာကွာ ... အဲဒီယုယကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရေး
အကြောင်းဆို ရောက်လာပြီ”

“အံ့မယ် ... မီးမီးကို အပြစ်မတင်ချင်ပါနဲ့နော်။ ရှင်တို့
နှစ်ယောက်အတွက် အန်တီကြီးကို ပွဲစားလုပ်ပြီး ပြောပေးဖို့ ငါပဲ
ရှိတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ အားကိုးပါရစေ”

“ဒါဆို ပြန်ကြမယ်လေ”

သူက ဆေးခန်းကြီးမှဆင်းရန် စီစဉ်ပေးကာ ဆေးကုသ
စရိတ်ထွေရှင်းပေးလေ၏။ ‘ဝိုင်း’ ကို ‘မမမီးမီး’ နှင့်အတူ ကားနောက်
ခန်းမှာ ထိုင်စေပြီး အိမ်သို့ မောင်းခဲ့ပါသည်။ ခြံရှေ့ရောက်စဉ် ကား
တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး ကူတွဲလိုက်လေ၏။ ‘မမမီးမီး’ က ‘ဝိုင်း’ ကို
တွဲမခေါ်ဘဲ အိမ်ထဲသို့ အရင်ပြေးနှင့်လေပြီ။

“မေမေ့ကို ဘယ်လိုပြောမှာလဲ”

“အန်တီသမီးကို အခုတော့ ချစ်ခွင့်ပေးပါလို့ ပြောမှာပေါ့
ဝိုင်းရဲ့”

“ဟင်းနော် ... လူလည်ကြီး”

အသည်းကို အလျော်ငယ်ပယ် ♡ ၃၀၃

“လူလည်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကြီးပါ ဝိုင်းရဲ့”

နှစ်ယောက်သား အတူတူရယ်လိုက်စဉ် အိမ်တံခါးချစ်က
ဖွင့်သွားလေ၏။ တံခါးဝမှာ ရပ်စောင့်နေပါသည် မေမေက ‘ဝိုင်း’
တို့ကို နွေးထွေးစွာပြုံးလျက် စောင့်ကြိုနေလေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့
‘ဝိုင်း’ တို့ ကကောင်းပါတယ်နော်။

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဓါမောင်

21st Oct. 2016
PM (11:11)

[ဤစာမျက်နှာကို ဂျပန်နိုင်ငံရောက် ညီမလေး “ဝိုင်းချစ်” ခေါ်
“ထူးထူးနန်းကျော်” အတွက် အမှတ်တရရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်]

BURMESE CLASSIC

၂၀၁၆ ဒီဇင်ဘာတွင်
ဖတ်နိုင်ပါပြီ...

မမသဒ္ဓါမောင်

အသည်းကို အလျော်ပေးမယ်

ကြည်စင်စူးစူး

အချစ်က တိမ်လို့... မြူလို့

မိုးခက်ပွင့်

ပန်းပေမို့ ကြွေမှာစိုးတယ်လေ

အလင်းသစ်

မပေနိုင်ဘူးကွယ်... ငယ်ချစ်ဆွေ

မမသဒ္ဓါမောင်

အသည်းကို အလျော်ပေးမယ်

လှိုင်းကြော့ဖြူ

ကြေကွဲပွင့်တို ဝိုရိုက်သံ

ကြေကွဲပွင့်တို့ ငိုရှိုက်သံ

♥ ဒေအတု မအေကွဲ မောင်နှမတွေ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်တော့မှာပဲ ဆိုပြီး
ငါ ညည်းတို့နောက် အချိန်ရှိ လိုက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်... ငါ့ကိုအခွဲတိုက်ခို
ငါမကြိုက်တာတွေကိုပဲလုပ်ဖို့ ဆန္ဒရှိတဲ့ ညည်းကတော့ လင်းခအောင်နဲ့
သန်လျင်မြဲကို လိုက်သွားခဲ့တယ်။

မကိုစည်သူထိုက်

♥ ဒီအခန်းထဲကိုဝင်... ဒီမျက်နှာဖုံးကိုမြင်ကတည်းက လေးလေးဆိုတာ
ယံမင်း အလိုလို သိသွားခဲ့တယ်။ သိသွားလို့ပဲ ဒီရဲဘော်တွေကို ရှေ့ဆက်တော့ဖို့
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ပြန်စခွဲမိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နောင်တရမိတာ...
အဲဒါကို လေးလေးက... ဘယ်လိုလုပ်ပစ်ရတာလဲ... လေးလေး...

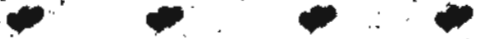
ယမင်းစည်သူထိုက်

♥ ဘာ... ဘယ်သူ့ကို... ပြီးဆုံးပန်... မင်းရဲ့ စကားလုံးတွေက
အောက်တန်းကျ လှချည်လား... ပေါက်လွတ်ပဲစား လမ်းခဘေးက
စကားလုံးတွေကို မင်းဘယ်တုန်းက ပြောတတ်သွားတာလဲ...။

နေရက်မြတ်

♥ ကျွန်မရဲ့ညည်းခံနိုင်မှု အတိုင်းအတာက မနက်ကပဲ တုန်ဆုံးသွားပြီ...
မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကို ရှင်က ပေါက်လွတ်ပဲစား
အတွေးအခေါ်လိုသတ်မှတ်ရင်လည်း ပေါက်လွတ်ပဲစားအတွေးအခေါ်ပေါ့...။

ဒြပ်ချောမန်

လှိုင်ကြာဖြူ (လားရှိုး)

စာစိစာစု ပြုငြိစွ

ဇွဲ ပုလဲတန်း ဇွဲ အသယ်တန်း ဇွဲ အထက်တန်း

ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ဦးလျှင် နှစ်သက်ရာစာစိစာကုံး (၃) ပုဒ်
အေးညိုနိုင်ပါသည်။ တစ်ပုဒ်လျှင် ဗလားစာရွက် (၇) မျက်နှာခန့်
ရေးသားနိုင်ပါသည်။

စာစိစာကုံးများကို ပေးပို့သူ၏ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံ (၁)
ဦး ထိုက်ရေးအကျဉ်း၊ လိပ်စာအပြည့်အစုံ၊ ဖုန်းနံပါတ်နှင့်
ဆိုက်တိုင် ရေးသားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံချက်ပါ ပူးတွဲ၍
အောင်ပါလိပ်စာသို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

(စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပါမည်)

ဂုဏ်ထူးပဒေသာ စာတည်းအဖွဲ့

အမှတ် ၂၂၁၊ (ပထမထပ်)၊ ၃၁ လမ်းအထက်၊
စင်ထရယ်ဟိုတယ်ဆေး၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
ဖုန်း ၀၉ - ၉၇၉၀၀၅၆၃၃

